

ประวัติและการพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2549

ฉันทะเชษฐ กิตติโสภณ. (2549). *ประวัติและการพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ทเวศร์ พิริยะพจนท์,
รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) ศึกษาประวัติและการพัฒนาการของการ
ป็นหน้าผาในประเทศไทย (2) ศึกษาแนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการป็นหน้าผาใน
ประเทศไทย (3) ศึกษาแนวโน้มของการป็นหน้าผาของประเทศไทยในอนาคต โดยมีกรอบ
แนวคิดในการวิจัย ดังนี้ (1) ประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในภูมิภาคต่างๆ (2)
พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย (3) การเผยแพร่และการส่งเสริมการป็นหน้าผา
ในประเทศไทย (4) แนวโน้มของกีฬาป็นหน้าผาในประเทศไทย

ผลการศึกษาวิจัยปรากฏว่า การป็นหน้าผาเริ่มเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ที่หมู่
เกาะ พี.พี. จังหวัดกระบี่ เมื่อปี พ.ศ. 2529 โดยนักป็นหน้าผากลุ่มแรกจากประเทศอิตาลี ซึ่ง
เป็นช่วงของปีการส่งเสริมท่องเที่ยวไทย ต่อมาปี พ.ศ.2532 ได้แพร่หลายมาสู่แหลมนาง
จังหวัดกระบี่ และตั้งแต่ปี พ.ศ.2534 เป็นต้นมา จังหวัดกระบี่ กลายเป็นสถานที่ป็นหน้าผาที่
ได้รับความนิยมมากที่สุดจากนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ จนถึงปัจจุบัน

สำหรับการเผยแพร่การป็นหน้าผาในประเทศไทย ภาคกลางมีจุดศูนย์กลางที่จังหวัด
กรุงเทพมหานคร ภาคเหนือที่จังหวัดเชียงใหม่ และภาคใต้ที่จังหวัดกระบี่ โดยมีคนไทยหลายๆ
กลุ่มที่ชอบการผจญภัยในการป็นหน้าผา ช่วยกันเผยแพร่กิจกรรมการป็นหน้าผา ทั้งการป็น
หน้าผาจริง และการป็นหน้าผาเทียม กิจกรรมเผยแพร่ที่ทำการเป็นประจำ อยู่ในรูปแบบของ
ชมรม รัชมัครสมาชิก ฝึกอบรมทักษะพื้นฐานเบื้องต้นในการป็นก่อน แล้วจึงจะพาไปฝึกป็นยัง
หน้าผาจริง ส่วนกิจกรรมการป็นหน้าผาเทียม เป็นการฝึกซ้อมการป็นหน้าผาในโรงยิม เพื่อ
เตรียมตัวเข้าร่วมประลองการแข่งขันที่จัดกันเองในหมู่สมาชิกด้วยกัน และสำหรับการเข้าร่วม
การแข่งขันในระดับชาติ ระดับนานาชาติ ตามลำดับต่อไป

แนวโน้มของการป็นหน้าผาในประเทศไทย ยังคงควบคู่ไปกับภาคธุรกิจท่องเที่ยวเพราะ
สถานที่ป็นหน้าผาที่ดีที่สุด และสวยงามที่สุด อยู่ที่แหลมนาง จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นจังหวัดที่มี
สถานที่และสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของภาคใต้ ส่วนการป็นหน้าผาใน
แบบกีฬาสากล กำลังได้รับความสนใจจากเยาวชนมากขึ้น และการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ให้
การรับรองสมาคมกีฬาป็นหน้าผา ให้เป็นสมาคมกีฬาที่ได้รับคำว่า "แห่งประเทศไทย" ต่อท้าย
ชื่อสมาคม ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรรมการกีฬาแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่คัดเลือกนักกีฬา
ป็นหน้าผาที่เก่งที่สุด เป็นตัวแทนทีมชาติไทย ส่งเข้าแข่งขันในระดับนานาชาติ เพื่อพัฒนากีฬา
ป็นหน้าผาให้ไปถึงจุดมุ่งหมายของกีฬาเป็นเลิศ ของประเทศไทยต่อไป

HISTORY AND DEVELOPMENT OF ROCK CLIMBING IN THAILAND

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2006

Chanchate Kittisobhon. (2006). *History and Development of Rock Climbing in Thailand*. Master thesis. M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Tawate Piriyaopon, Assoc. Prof. Parkpoom Ratanarojanakool.

The purpose of this study was three-fold: first to investigate history and development of rock climbing in Thailand; second to study guideline of rock climbing's distribution and support in Thailand; third to examine trend of rock climbing in Thailand in the future. The study frame concluded (1) the history of rock climbing in many regions, (2) the development of rock climbing in Thailand, (3) the rock climbing's distribution and support in Thailand, and (4) trend of rock climbing game in Thailand.

The results revealed that rock climbing was first introduced in Thailand at the P. P. Island since 1986 by the first group of Italian rock climber during the Year of Thailand's Tourism Promotion. Then it was prominent in 1989 at Krabi province and from the year 1991 Krabi province was famous and most favorite rock climbing place by the foreigners to present.

According to the distribution of rock climbing in Thailand, that distribution of the central part was in Bangkok, that of the north was in Chiangmai, and that of the south was in Krabi. It was distributed by Thai people who fond of this kind of adventure both pseudo and authentic rock climbing. The regular activity they performed included club, club membership registration, basic training of climbing before going to authentic climbing whereas pseudo rock climbing was trained in gym for preparing to participated in the small competition that organized by a member club and also was special event in the international competition.

Trend of rock climbing in Thailand was accompanied with tourism business because of the best and beautiful climbing place was at Krabi province where was surrounded with the most beautiful environment. Furthermore, the international games of sports climbing became more popular among Thai youths and the association of rock climbing was approved by the Sport Authority of Thailand and was added "of Thailand" at the end of its name and was under the monitoring of the Sport Authority of Thailand in order to select the best rock climbing athlete as a representative of Thailand to the international competition with the purpose to develop the sports climbing to be the excellence of Thailand in the future.

ปริญญาโท
เรื่อง

ประวัติและการพัฒนาการของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย

ของ
ฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่ 19 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2549

(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์)

ประธานควบคุมปริญญาโท

(รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล)

กรรมการควบคุมปริญญาโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อาจารย์ลำพอง ศรีรุ่ง)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยคำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไข และด้วยความกรุณาอย่างสูง จากรองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ ประธานควบคุมปริญญาโท และรองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตน์โรจนากุล กรรมการควบคุม ที่กรุณาให้คำแนะนำแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการทำปริญญาโทฉบับนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์ ที่กรุณาร่วมเป็นประธานในการสอบปากเปล่า และขอขอบพระคุณอาจารย์ลำพอง ศรีรุ่ง ที่กรุณาร่วมเป็นกรรมการสอบปากเปล่า

ขอขอบพระคุณอาจารย์มงคล ใจดี ผู้อำนวยการฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย ประธานก่อตั้งสมาคมกีฬาปีนหน้าผา และดำรงตำแหน่งนายกสมาคมกีฬาปีนหน้าผาคนแรก ที่คอยกระตุ้นเตือนให้กำลังใจในการทำปริญญาโทฉบับนี้ตลอดเวลา

ขอขอบพระคุณอาจารย์เสงี่ยม วิไลนุวัตร อาจารย์ประจำชั้นสมัยเรียนมัธยมปลาย ที่สอบถามความก้าวหน้าในการทำวิจัย และคอยกระตุ้นให้กำลังใจทุกครั้งที่เราพบปะกัน

ขอขอบพระคุณ คุณวิไล พิพัฒน์โยธะพงศ์ ที่ช่วยพิมพ์ ปรับปรุงแก้ไข จัดรูปแบบปริญญาโท ให้ปริญญาโทฉบับนี้สมบูรณ์ที่สุด ขอขอบคุณ คุณจิตตทัต นิลคำ ที่ให้ความอนุเคราะห์เกี่ยวกับอุปกรณ์เครื่องใช้ในการพิมพ์

ขอขอบพระคุณญาติ พี่ น้อง และครอบครัวของผู้วิจัยทุกท่าน ที่คอยเป็นกำลังใจให้ตลอดเวลา จนทำให้ประสบความสำเร็จในการทำวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษาหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา และขอกราบขอบพระคุณผู้อุปการะคุณทุกท่าน ตลอดจนผู้ร่วมงาน รวมถึงเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมสถาบัน ที่เป็นแรงผลักดัน และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีความมานะ อดทนในการศึกษา จนประสบความสำเร็จครั้งนี้ได้ด้วยดี

ประโยชน์และคุณค่ามหาศาลของปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชา เพื่อทดแทนพระคุณแต่ บิดา มารดา บุรพคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ความรัก และความเมตตา แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ฉันท์เชษฐี กิตติโสภณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
การป็นหน้าผา	6
ทักษะการป็นหน้าผา	15
การป็นของไทยในสมัยก่อน	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
งานวิจัยในต่างประเทศ	25
งานวิจัยในประเทศ	27
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	36
ลำดับขั้นในการค้นหาข้อมูล	36
ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	37
4 การนำเสนอข้อมูล	38
ประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในภูมิภาคต่าง ๆ	38
พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย	58
การเผยแพร่และการส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย	73
แนวโน้มของกีฬาป็นหน้าผาในประเทศไทย	77

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 บทสรุปผล	79
ความมุ่งหมายของการวิจัย	79
ความสำคัญของการวิจัย	79
ขอบเขตของการวิจัย	79
บทสรุปผลการวิจัย	80
ประวัติความเป็นมาของการปีนหน้าผาในประเทศไทย	80
พัฒนาการของการปีนหน้าผาในประเทศไทย	82
แนวทางในการเผยแพร่และการส่งเสริมการปีนหน้าผาในประเทศไทย	83
แนวโน้มของการปีนหน้าผาของประเทศไทยในอนาคต	84
ข้อเสนอแนะ	88
บรรณานุกรม	89
ภาคผนวก	93
ประวัติย่อผู้วิจัย	119

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ฮาร์เนส	7
2 ถุงชอล์ค	7
3 รองเท้า	8
4 คาร์ราบีเนอร์แบบมีที่ล็อค	9
5 ห่วงรูปเลขแปด	9
6 กรีกรี่	10
7 ทูเบอร์	10
8 เอ ที ซี	11
9 สติชต์เพลต	11
10 หมวกนิรภัย	12
11 คาร์ราบีเนอร์	12
12 คิวคอร์ด	13
13 เชือก	14
14 ชุดโปร텍ชั่น	14
15 การใช้นิ้วมือ	15
16 การใช้มือ	16
17 การใช้อ้อมมือ	16
18 การใช้หลัง	17
19 การใช้เท้า	17
20 การใช้ปลายเท้า	18
21 การใช้สันเท้า	18

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การปีนหน้าผา (Rock climbing) เป็นกิจกรรมกลางแจ้งชนิดหนึ่ง ที่จะต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้องกับการปีน กล่าวคือ ใช้สภาพของภูเขาที่มีหน้าผาสูงชันในแนวตั้งกับพื้นดิน เป็นลักษณะเฉพาะของกีฬาปีนหน้าผา การเลือกหน้าผาที่จะปีน จะเลือกแบบชันมาก หรือแบบชันน้อย ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ปีน และความต้องการเป้าหมายในการปีนแต่ละครั้ง และหน้าผาที่กล่าวถึงนี้ จะต้องเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ที่มีอยู่ตามภูเขาเท่านั้น หน้าผาจะมีลักษณะโดยทั่วไปเป็นแผ่นหินเรียบ ขรุขระ มีรอยแตก มีรู มีร่อง มีปุ่ม มีโหนก มีชอก หรือมีถ้ำประกอบอยู่ด้วยก็จะเป็นสิ่งที่ดี เพราะนักปีนหน้าผาจะได้อาศัยสิ่งเหล่านี้ช่วยให้ปีนขึ้นไปตามหน้าผาได้สะดวกยิ่งขึ้น หน้าผาหินจึงมีหลายชนิดตามลักษณะของหิน เช่น หน้าผาที่เป็นหินปูน ลักษณะของหินปูนที่สมบูรณ์จะมีเนื้อหินแข็งมาก หรือหน้าผาหินแกรนิตและหน้าผาหินทราย หน้าผาส่วนใหญ่ที่มีอยู่โดยทั่วไปจะเป็นหน้าผาหินปูน ความสูงของหน้าผาเป็นข้อกำหนดที่นักปีนหน้าผาจะสามารถเลือกทำเส้นทาง (route) ในการปีนให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความสามารถของผู้ปีน ความสูงของหน้าผาจะสูงไม่เท่ากับ ความสูงของยอดเขา จะมีความสูงมากน้อยอย่างไร จะมีจำนวนเท่าใด ขึ้นอยู่กับธรรมชาติที่จะสรรค์สร้างมาให้

การปีนหน้าผา (Rock climbing) เป็นกิจกรรมที่เชื่อว่า มีวิวัฒนาการมาจากการปีนภูเขา (Mountain Climbing) ซึ่งเป็นกีฬากลางแจ้งอีกชนิดหนึ่ง ที่มีเป้าหมายในการเดิน ปีนป่าเขาทางขึ้นไปพิชิตยอดเขาที่สูงที่สุดของยอดเขานั้นๆ ตามระดับความสูงที่วัดจากระดับน้ำทะเล หรืออาจจะต้องเดินทางข้ามภูเขาจากด้านหนึ่ง ไปลงอีกด้านหนึ่ง ดังที่มีกล่าวถึงในคัมภีร์คริสตศาสนา ที่เขียนไว้ว่า โมเสส (Moses) ต้องปีนขึ้นไปรับบัญญัติ 10 ประการ บนยอดเขาซีนาย (Mood, Dale.; Musker, Frank F. & Rink, Judith E. 1995: 275) และฮันนิบาล (Hannibal) ซึ่งเป็นแม่ทัพเมืองคาธาจ (Cartad) ที่ยกทัพไปตีกรุงโรมเมื่อ 247-183 ปี ก่อนคริสตกาลพร้อมด้วยไพร่พลทหารกว่า 9,000 คน และช้างอีก 37 เชือก และได้มีการค้นพบซากมัมมี่ของผู้ชายในธารน้ำแข็งซิมิลานัน ใกล้พรหมแดนออสเตรเลีย-อิตาลี ซึ่งนักวิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้วว่ามียุมากกว่า 5,300 ปีผ่านมา (Salkeld Audrey. 1996: 12)

การปีนหน้าผา (Rock climbing) จึงเป็นกิจกรรมกลางแจ้งที่ผู้ปีนจะต้องใช้ความสามารถทางร่างกายของตนเอง และใช้เทคนิคทักษะการเคลื่อนไหวอีกหลายอย่าง นอกจากนั้นนักปีนหน้าผาต้องมีความรู้และความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ประกอบในการปีนอีกด้วย อุปกรณ์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นอุปกรณ์ที่มีไว้ใช้ป้องกันไม่ให้นักปีนหน้าผา ตกจากที่สูง ร่วงลงสู่พื้นดิน ดังนั้น จึงได้มีการประดิษฐ์อุปกรณ์ออกมาหลาย ๆ

รูปแบบ โดยอาศัยความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆ ทั้งยังมีน้ำหนักเบา พกพาไปได้สะดวก เพื่อให้ นักปีนหน้าผาได้นำไปใช้ ระหว่างที่ปีนขึ้นไปบนหน้าผา การป้องกันอันตราย จากอุบัติเหตุใน ระหว่างการปีน เป็นเรื่องที่สำคัญและต้องระวังให้มากที่สุด เพราะการพลัดตกจากที่สูงของ นักปีนหน้าผา อันเนื่องมาจากมือลื่นหลุดไม่สามารถคว้า หรือจับที่จับได้ทัน หรือหมดแรงถือ เป็นเรื่องปกติ แต่เหตุการณ์เหล่านี้สามารถป้องกันได้ ตามหลักการป้องกันการตกจากที่สูง ด้วย อุปกรณ์ที่สำคัญ คือ เชือก (rope) และฮาร์เนส (harness) ที่สามารถรับน้ำหนักผู้ปีนไว้ได้ ซึ่งมี หลักทฤษฎีและลำดับวิธีในการปฏิบัติเป็นกฎตายตัวที่นักปีนหน้าผาทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ และยอมรับให้ใช้กันอย่างแพร่หลายเหมือนกันทั่วโลก

การปีนหน้าผา ได้เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทยตั้งแต่เมื่อไร ยังไม่มีหลักฐานบันทึก ไว้อย่างเป็นทางการ รู้แต่เพียงว่ามีนักท่องเที่ยวจากทวีปยุโรปเป็นผู้นำเข้ามาแล้ว (สารโรจน์ มีวงษ์สม: 2541) จึงมีนักปีนหน้าผาจากทั่วโลก เดินทางเข้ามาในประเทศไทยโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อการปีนหน้าผาโดยเฉพาะ และพักผ่อนหลังจากการปีน โดยไม่สนใจเดินทางไปเที่ยวต่อใน สถานที่อื่นๆ ทำให้การท่องเที่ยวในแถบจังหวัดภาคใต้ทางฝั่งทะเลอันดามันเป็นที่นิยมของนัก ปีนหน้าผา และนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ในแต่ละปีมีนักปีนหน้าผาจากทั่วโลก เดินทางมาเพื่อ ทำความสวยที่ภาคใต้ของประเทศไทยเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้การปีนหน้าผาใน ประเทศไทยกลายเป็นตลาดการท่องเที่ยวที่สำคัญมากขึ้น ตามลำดับ

ผู้วิจัยเคยมีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของเอกชน ที่จังหวัด กระบี่ระหว่างปี พ.ศ. 2530 – 2534 และมีโอกาสคลุกคลีและฝึกฝนการปีนหน้าผากับนักปีนหน้าผา ชาวต่างประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2533 เป็นผู้ที่นำกีฬาปีนหน้าผามาเผยแพร่ที่กรุงเทพมหานคร ได้ ทำการสำรวจและบุกเบิกเปิดเส้นทางปีนหน้าผาในแถบจังหวัดเพชรบุรี ชลบุรี กาญจนบุรี อุทัยธานี และภาคเหนือที่จังหวัดลำปาง เคยทำธุรกิจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมปีนหน้าผาเทียมอยู่ ด้วยระยะหนึ่ง ทำให้กิจกรรมการปีนหน้าผาได้รับการเผยแพร่โดยสื่อมวลชนแขนงต่างๆ จนเป็นที่ รู้จักในสังคมไทยตลอดระยะเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมา มีชมรมปีนหน้าผาต่างๆ เกิดขึ้นหลายชมรม ช่วยกันเผยแพร่กิจกรรมปีนหน้าผาให้แพร่หลาย หลังจากนั้นก็มีบริษัท ที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับ การปีนหน้าผาเกิดขึ้น ให้บริการด้านการสอนและพาไปปีนหน้าผาจริง จัดกิจกรรมปีนหน้าผาเทียม ในงานแสดงต่าง ๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะศึกษา และค้นคว้าประวัติ และพัฒนาการของกีฬาปีนหน้าผาในประเทศไทย ดังกล่าว

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาประวัติและการพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
2. ศึกษาแนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย
3. ศึกษาแนวโน้มของการป็นหน้าผาของประเทศไทยในอนาคต

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติและพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งทราบแนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย ทำให้ทราบแนวโน้มของการป็นหน้าผา และทำให้ผู้เกี่ยวข้องกับการป็นหน้าผา สามารถให้ความรู้ วางแผนปรับปรุง เปลี่ยนแปลง การป็นหน้าผาของไทยให้เป็นไปในรูปแบบ ที่ถูกต้อง และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการป็นหน้าผาในประเทศไทยให้ กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
  - 1.1 ประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในภูมิภาคต่างๆ
    - 1.1.1 ภาคใต้
    - 1.1.2 ภาคกลาง
    - 1.1.3 ภาคเหนือ
    - 1.1.4 ภาคตะวันออก
    - 1.1.5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
  - 2.1 การป็นเพื่อประกอบอาชีพ
  - 2.2 การป็นเพื่อนันทนาการ
  - 2.3 การป็นเพื่อการแข่งขันกีฬา
3. การเผยแพร่และการส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย
  - 3.1 ธุรกิจป็นหน้าผา

4. แนวโน้มของการปีนหน้าผาในประเทศไทย

4.1 การปีนหน้าผากับการท่องเที่ยวไทย

4.2 การจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาในระดับนานาชาติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

กีฬา (Sports) หมายถึง กิจกรรมการเล่นที่พัฒนามาแล้วเป็นอย่างดี มีการจัดการด้านบริหาร และวิธีการดำเนินการเล่นมาเป็นอย่างดี มีกฎ มีระเบียบแบบแผนเกี่ยวกับวิธีการเล่นวางไว้ชัดเจน และการตัดสินผลแพ้ชนะด้วยทักษะทางร่างกาย(Physical skills) ส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมการเล่นที่แพร่หลายและเป็นสากล เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล เป็นต้น

การปีนหน้าผา (Rock climbing) หมายถึง การปีนป่าย โดยใช้ 2 มือ 2 เท้า และส่วนต่างๆ ของร่างกาย ที่สามารถจะใช้ได้ เคลื่อนที่บนหน้าผาที่ตั้งฉากกับพื้นดิน จากระดับต่ำที่สุดที่ระดับพื้นดินขึ้นไปไปตามหน้าผาหินที่สูงที่สุด ตามเส้นทางของการปีนเส้นทางนั้นๆ เท้าที่สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติจะอำนวยให้ โดยมีระบบป้องกันอันตราย และมีอุปกรณ์ช่วยป้องกันไม่ให้นักปีนหน้าผาร่วงตกจากหน้าผาลงมาสู่พื้นดิน

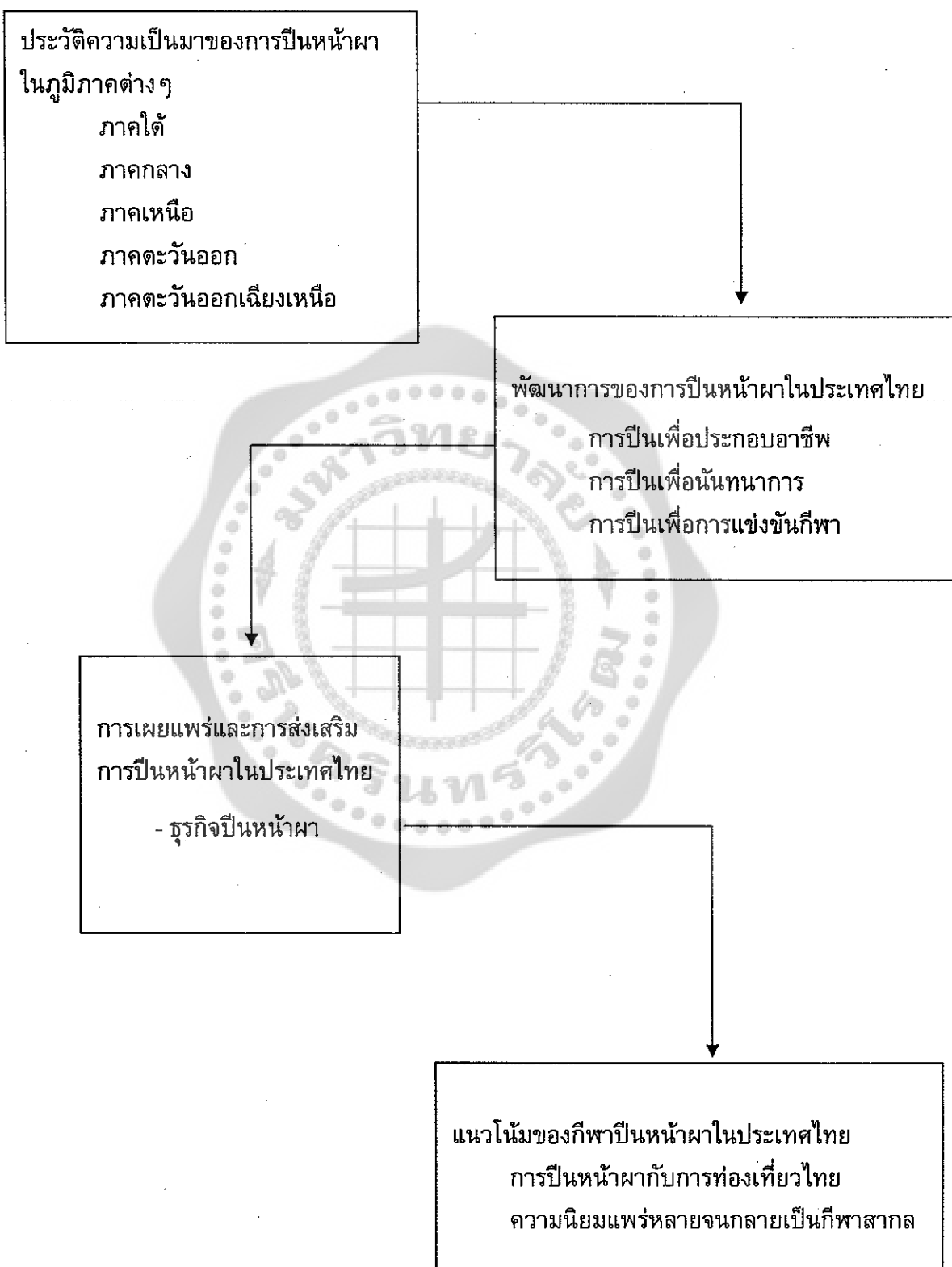
การปีนภูเขา (Mountain climbing) หมายถึง การเคลื่อนที่โดย การเดิน การปีนป่าย จากระดับพื้นราบ ไปตามเส้นทางต่างๆ ขึ้นไปบนภูเขาให้สูงที่สุดจากระดับน้ำทะเล โดยมีการเตรียมสัมภาระสำหรับค้างแรมระหว่างทาง และอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับป้องกันอันตราย และการพลัดร่วงตกจากที่สูงด้วย

การปีนหน้าผาเทียม (Artificial wall climbing) หมายถึง การปีนหน้าผาที่ทำขึ้นเอง ให้มีลักษณะคล้ายคลึง ใกล้เคียงกับหน้าผาจริง ใช้หลักในการปีน และระบบการป้องกันอันตรายเหมือนกับการปีนหน้าผาจริง

เส้นทางการเล่น (Route) หมายถึง แนวทางที่ปรากฏบนหน้าผา เช่น รอยแตก ร่องโพรง รู บุ่ม โปน โขด โหนก ที่ผู้ปีนจะปีนด้วยการ เหยียบ จับ โหน ดึง ดัน ผลัก เหวี่ยง เพื่อเคลื่อนที่ขึ้นไปตามแนวนั้น ตามปกติเส้นทางทุกเส้นทางจะมีชื่อเรียก เพื่อให้รู้ว่าแนวตั้งที่จะปีนนั้นๆ อยู่ตรงไหน และจะมีการบันทึกผู้บุกเบิกเส้นทางนั้นด้วย

การพัฒนาการ เป็นคำนาม หมายถึง การทำความเจริญ การเปลี่ยนแปลงในทางเจริญขึ้น การคลี่คลายไปในทางดี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าบทความ งานวิจัย และทำการสำรวจเอกสารวิชาการต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา และสนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้ พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การปีนหน้าผา
2. ทักษะการปีนหน้าผา
3. การปีนของไทยในสมัยก่อน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
  - 4.2 งานวิจัยในประเทศไทย

การปีนหน้าผา (Rock climbing)

สารโจนน์ มีวงษ์สม (2541: 100-103) ได้กล่าวไว้ว่า การปีนหน้าผา (Rock climbing) ก็เหมือนกับการดำน้ำลึกที่มีคู่หูร่วมทางไปด้วยเพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตราย ผู้ปีนนำคนแรก (Lead climber) จะมีเพื่อนคอยคุมเชือก (Belay) อยู่ข้างล่าง การเลือกทางที่จะปีนในแต่ละครั้ง ขึ้นอยู่กับระดับความยากง่ายที่เกิดจากสภาพของหน้าผา เส้นทางที่ถูกปีนบุกเบิกนั้นได้ถูกตั้งชื่อโดยคนที่มาทำทางคนแรก ซึ่งเมื่อกำหนดเอาไว้แล้วจะถูกใช้เป็นสากล เส้นทางต่างๆ เส้นทางจะปรากฏอยู่บนแผนที่คู่มือของนักปีนหน้าผา เพื่อความสะดวกในการหาสถานที่และตำแหน่งบริเวณที่จะปีน

ก่อนการปีนหน้าผาแต่ละครั้ง ต้องตรวจเช็คอุปกรณ์ให้เรียบร้อยเสียก่อน เพราะอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการปีนหน้าผามีความสำคัญเทียบเท่ากับชีวิตของคนปีน ซึ่งประกอบด้วยอุปกรณ์ที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

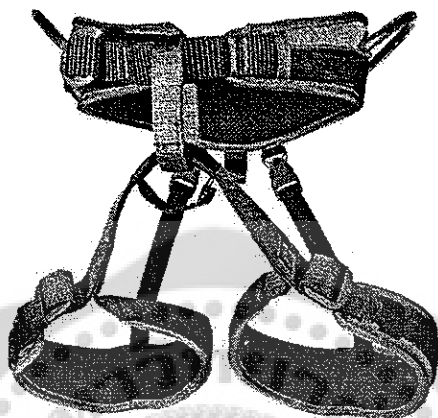
1. อุปกรณ์ประจำตัว

คืออุปกรณ์ขั้นพื้นฐานที่นักปีนหน้าผาจะต้องมีไว้ใช้ประจำตัว ตลอดเวลาทุกครั้งที่จะไปปีนหน้าผา เป็นอุปกรณ์ที่ไม่ควรใช้ร่วมกับคนอื่น ทั้งนี้เพื่อให้เจ้าของอุปกรณ์ได้เกิดความคุ้นเคยกับอุปกรณ์ของตัวเอง จะได้เกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพของอุปกรณ์และเกิดความมั่นใจในตัวเองสำหรับการปีนหน้าผา อุปกรณ์ดังกล่าวประกอบด้วย

1.1 ฮาร์เนส (Harness)

ฮาร์เนส หมายความว่ารวมถึง ส่วนที่รัดเอว เวลาใส่คล้ายกับการใส่เข็มขัด และส่วนที่รัดต้นขา บริเวณขาหนีบทั้งสองข้าง มีสายรัดหรือยางยึดโยงติดกันทุกส่วนมองดูคล้ายๆ กางเกง ฮาร์เนส จะมีคำรับรองกำกับไว้ว่าสามารถรับน้ำหนักได้สูงสุดเท่าไร

ภาพประกอบ 1 ฮาร์เนส

1.2 ถุงชอล์ค

หมายถึง ถุงที่ใส่ผงกันลื่นแมกนีเซียมคาร์บอเนต ($MgCO_3$) เพื่อใช้สำหรับ ทามือ ทำหน้าที่คอยซับเหงื่อที่มือเวลาที่ปีนหน้าผาขึ้นไป ป้องกันไม่ให้มือลื่นเวลาที่จับหน้าผา ถุงชอล์คจะเย็บได้หลายรูปแบบแล้วแต่ความนิยมชื่นชอบของผู้ปีน จะมีสายผูกเอาไว้ผูกติดกับเอวได้ นักปีนหน้าผาทุกคนจะผูกถุงชอล์คติดตัวไปด้วยทุกครั้งที่จะปีนหน้าผา

ภาพประกอบ 2 ถุงชอล์ค

1.3 รองเท้า

รองเท้า คือรองเท้าพิเศษสำหรับปีนหน้าผาโดยเฉพาะ ที่พิเศษเพราะพื้นรองเท้าด้านล่างจะเป็นยางดิบ ที่มีคุณสมบัติทำให้เกิดความฝืดระหว่างพื้นรองเท้า กับผิวหน้าผา ทำให้ไม่ลื่นไถลเวลาปีน นักปีนหน้าผาสามารถเหยียดตัวไว้ให้ติดกับหน้าผาได้ ไม่เช่นนั้นแล้วอาจจะเกิดอันตรายขึ้นได้เมื่ออยู่บนที่สูง เพราะผิวหน้าผาจะมีพื้นที่เพียงแ่งหินให้สามารถจิกหัวแม่เท้าลงไปเท่านั้น หากรองเท้าไม่ได้รับการออกแบบเพื่อใช้งานในลักษณะนี้โดยเฉพาะแล้วจะเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย

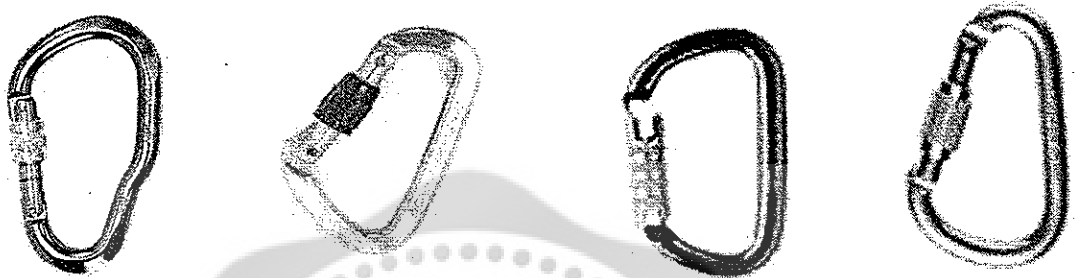
ภาพประกอบ 3 รองเท้า

1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการลือคเชือก (Belay device)

เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ 2 ชิ้น ใช้คู่กันเป็นชุด เป็นอุปกรณ์ประจำตัวที่สำคัญมากที่ผู้เป็นเจ้าของจะต้องฝึกหัดใช้ จนให้เกิดความชำนาญ อุปกรณ์ทั้ง 2 ชิ้นดังกล่าว ประกอบด้วยสกรูคาร์ลาบิเนอร์ (Screw carrabiners) เป็นหลัก 1 ชิ้น อีก 1 ชิ้นที่จะใช้ประกอบกัน ได้แก่ ฟิกเกอร์ออฟเอก (Figure of eight), กริกรี่ (Grigri), ทิวหรือทูเบอร์ (Tube or tuber), เอทีซี (ATC = Air traffic controller), สติชต์เพลต (Stitch plate)

1.4.1 สกรูคาร์ลาบิเนอร์ (Screw carabiner)

คือ อุปกรณ์ที่มีลักษณะการทำงานเหมือนคาราบิเนอร์ (Carabiner) ทั่วไป คือมีประตูที่ปิดเปิดได้ด้วยสปริงที่ซ่อนอยู่ด้านใน มีรูปร่างลักษณะค่อนข้างใหญ่และบาง รุ่นอาจจะมีแบบแปลกๆ ตัวล๊อคประตูเป็นเกลียวสามารถหมุนปิดและหมุนเปิดออกได้

ภาพประกอบ 4 คาราบิเนอร์แบบมีที่ล๊อค

1.4.2 ฟิกเกอร์ออฟเอค (Figure of eight)

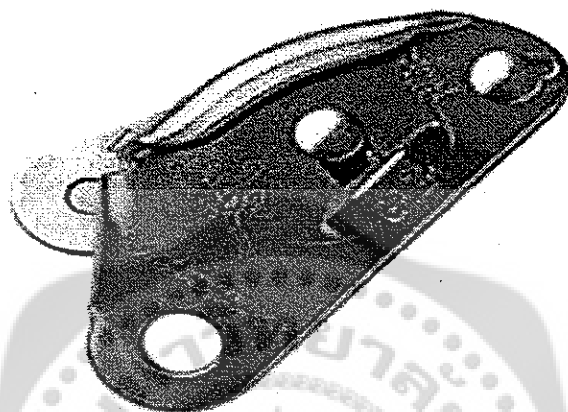
ห่วงรูปร่างเหมือนเลขแปด ทำด้วยอลูมิเนียมอัลลอย น้ำหนักเบา แต่แข็งแรงมาก สามารถรับน้ำหนักได้ถึง 3,000 กิโลกรัม เวลาใช้งานต้องใช้คู่กับสกรูคาร์ลาบิเนอร์ (Screw carabiner) เสมอทุกครั้ง

ภาพประกอบ 5 ห่วงรูปเลขแปด

1.4.3 กรีกรี่ (Grigri)

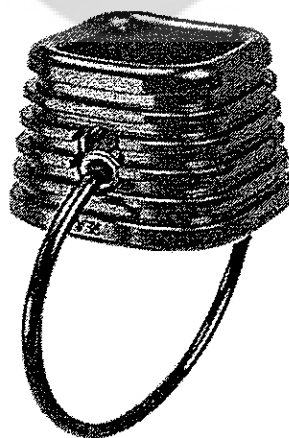
เครื่องมือที่ใช้ล็อกเชือกที่ออกแบบให้ทำงานเหมือนกับเข็มขัดนิรภัย ในรถยนต์ กล่าวคือ เมื่อมีแรงมากระทำในเส้นเชือก กลไกการทำงานของเครื่องมือจะล็อกเชือกไว้ให้อยู่กับที่ โดยอาศัยน้ำหนักของผู้ใช้เป็นตัวช่วยถ่วงน้ำหนัก เวลาใช้งานต้องใช้คู่กับสกรูคาร์ลามีเนอร์ (Screw carabiner) เสมอทุกครั้ง

ภาพประกอบ 6 กรีกรี่ (Grigri)

1.4.4 ทูเบอร์ (Tuber)

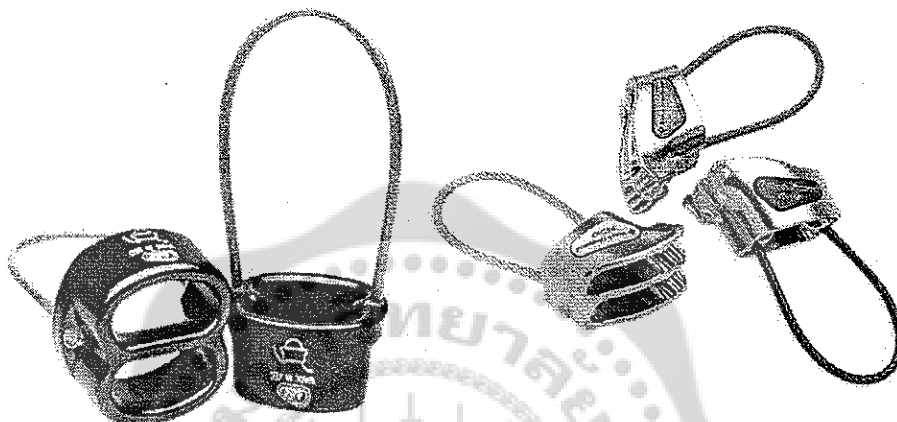
มีรูปร่างเป็นท่อสั้นๆ ปลายข้างหนึ่งเล็ก ปลายอีกข้างหนึ่งใหญ่ คล้ายชามอ่างใบเล็กๆ มีแกนพาดผ่ากลางมองจากด้านบนจะเห็นช่องสองช่อง ภายในแกนมีเชือกร้อยทะลุไว้เป็นห่วง เวลาใช้งานใช้ห่วงเชือกนี้คล้องกับสกรูคาร์ลามีเนอร์

ภาพประกอบ 7 ทูเบอร์ (Tuber)

1.4.5 เอ ที ซี (ATC)

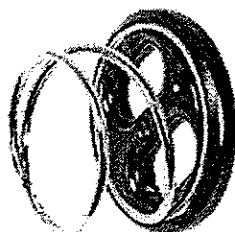
เป็นอุปกรณ์ที่มีรูปร่างและการทำงานคล้ายทุเบอร์ (Tuber) แต่รูปร่างจะแบ่งออกเป็นสองช่องไว้สำหรับใส่เชือกให้เห็นอย่างชัดเจน เวลาจะใช้งานให้ใช้ห่วงนี้คล้องกับสกรูคาร์ลาบีเนอร์

ภาพประกอบ 8 เอ ที ซี (ATC)

1.4.6 สติชต์เพลต (Stitch plate)

เป็นเครื่องมือที่ใช้หลักการการทำงานเหมือนกับ ATC และ Tube รูปร่างเป็นแผ่นเจาะเป็นช่องสองช่อง มีทั้งแบบที่ติดสปริงและร้อยห่วงเชือกไว้ เวลาจะใช้งานต้องใช้คู่กับสกรูคาร์ลาบีเนอร์เสมอ

ภาพประกอบ 9 สติชต์เพลต (Stitch plate)

2. อุปกรณ์ที่สามารถใช้ร่วมกันได้

คืออุปกรณ์ที่นักปีนหน้าผาไม่จำเป็นต้องมีไว้ใช้เป็นของประจำตัว เป็นอุปกรณ์ส่วนกลางที่ทุกคนใช้ร่วมกันได้ เป็นอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิต ใช้ป้องกันไม่ให้นักปีนหน้าผาได้รับอุบัติเหตุในขณะที่กำลังปีนหน้าผา เช่น หินตกใส่หัว การพลัดตกจากที่สูง ไซโรยตัวลงจากที่สูง ประกอบด้วยอุปกรณ์ดังต่อไปนี้

2.1 หมวกนิรภัย

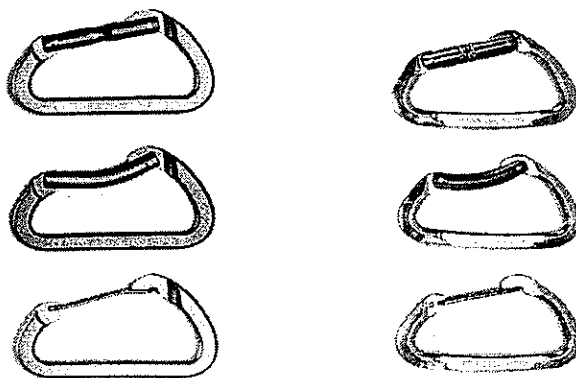
นักปีนหน้าผาที่เริ่มต้นหัดใหม่ จะต้องสวมหมวกนิรภัยทุกครั้งเมื่อฝึกหัดปีนหน้าผา หมวกที่ใช้ในการปีนหน้าผาออกแบบมาให้สามารถรับแรงกระแทกจากวัตถุที่ตกใส่ศีรษะ ป้องกันไม่ให้ศีรษะได้รับบาดเจ็บ

ภาพประกอบ 10 หมวกนิรภัย

2.2 คาร์ราบีเนอร์ (Carabiner)

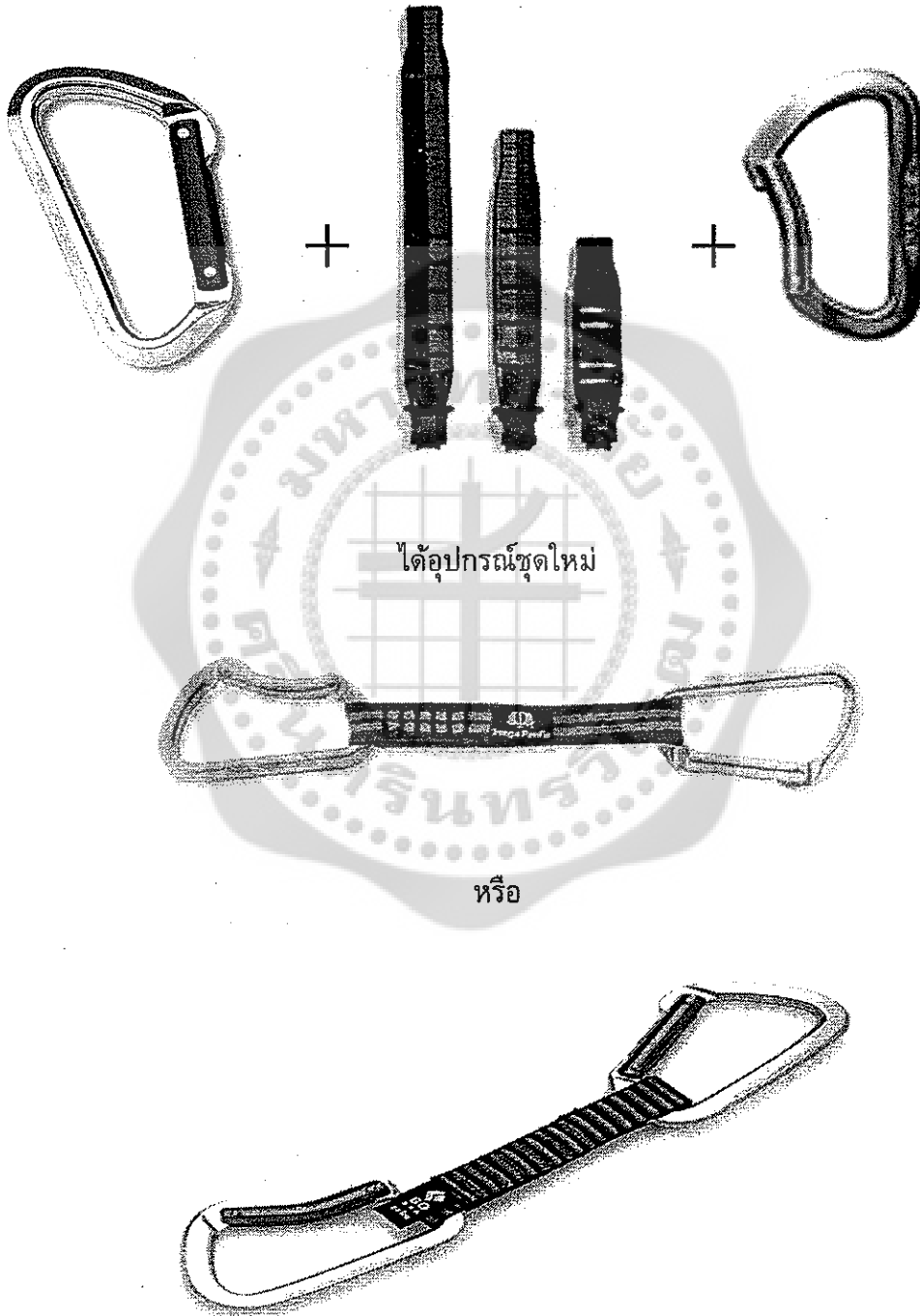
เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า สแนปลิงค์ (Snaptlink) เป็นอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการรับน้ำหนัก จึงมีตัวเลขกำกับไว้ที่อุปกรณ์ชนิดนี้ทุกชิ้น ออกแบบมาหลากหลายรูปแบบ นักปีนหน้าผาสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมกับจุดประสงค์

ภาพประกอบ 11 คาร์ราบีเนอร์

2.2.1 ควิกตรอว์ (Quickdraw)

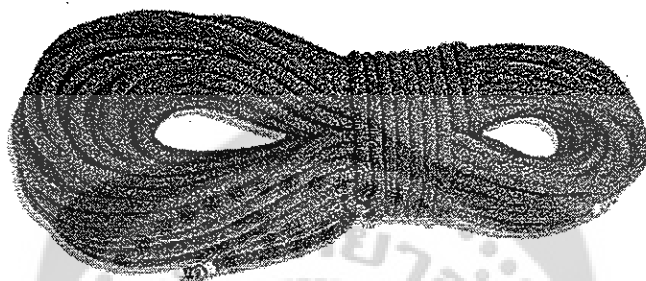
เป็นอุปกรณ์ที่นำเอาคาร์ลารีเนอร์ (Carabiner) 2 อัน มาเชื่อมต่อเข้าด้วยกันด้วยตัวเชื่อมที่สามารถรับน้ำหนักได้จำนวนมากๆ ได้อุปกรณ์ตัวใหม่ เรียกชื่อว่า ควิกตรอว์ (Quickdraw)

ภาพประกอบ 12 ควิกตรอว์ (Quickdraw)

2.3 เชือก (Rope)

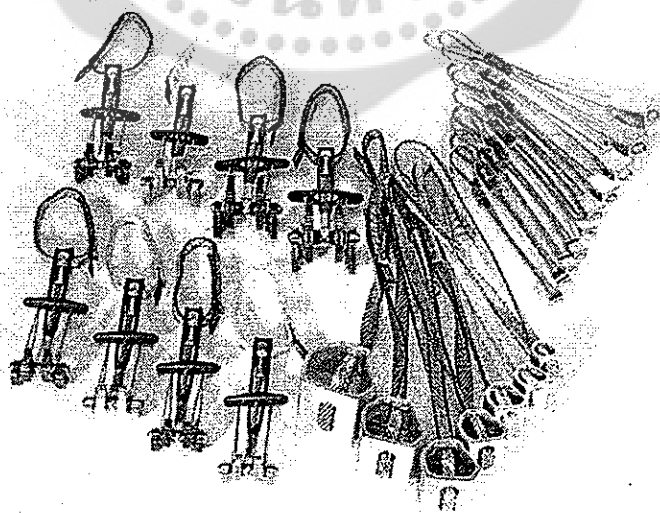
อุปกรณ์ที่สำคัญที่ใช้ในการปีนหน้าผา เป็นเชือกชนิดเดียวกับที่ใช้ในวงการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการรองรับน้ำหนัก เช่น การเชิดกระจกตามตึกสูง เชือกชนิดนี้จะต้องได้รับการรับรองจาก ยู.ไอ.เอ.เอ. (UIAA) ก่อน เพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่ามีคุณภาพเพียงพอ เชือกแต่ละเส้นสามารถรองรับน้ำหนักได้ประมาณ 2 ตัน หรือ 2,000 กิโลกรัม ภายในประกอบด้วยเชือกที่มีลักษณะคล้ายเอ็นเส้นเล็กๆ 12 เส้น ห่อหุ้มเอาไว้ด้วยเปลือกอีกชั้นหนึ่งเพื่อความยืดหยุ่นและสวยงาม

ภาพประกอบ 13 เชือก (Rope)

2.4 ชุดโปรเทคชั่น (Protection)

คือ อุปกรณ์ที่ยึดติดกับหน้าผา เพื่อคอยยึดจับนักปีนที่พลัดตกจากที่สูงสุด ประกอบด้วยชนิดอุปกรณ์ 2 - 3 อย่าง เช่น เฟรนด์ (Friend), เฮกเซนตริก (Hexentric), นัท (Nut), สต๊อปเปอร์ (Stopper),

ภาพประกอบ 14 ชุดโปรเทคชั่น (Protection)

ทักษะที่ใช้ในการปีนหน้าผา

ในการปีนหน้าผา ผู้ปีนจะต้องเคลื่อนที่ขึ้นไปตามแนวตั้งของหน้าผา โดยการปีนขึ้นไปตามพื้นผิวของหน้าผา โดยอาศัยร่อง หลุม รูหรือรอยแตก ทั้งปุ่ม โปน แ่ง โทนก โขดของหน้าผาด้วยการเหยียด ดึง ดัน กด ยัน เขย่ง เหยียบ สอด ขัด จับ บิด เพื่อที่จะยึดร่างกายให้ติดอยู่กับหน้าผาก่อนที่จะอาศัยทักษะต่างๆ ที่ใช้ในการปีนหน้าผา เคลื่อนที่ผ่านไป เป็นการออกกำลังกายที่ผสมผสานกันระหว่างอวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และในขณะที่กำลังปีนหน้าผาขึ้นไปนั้น สายตาจะต้องคอยมองและสำรวจสภาพหน้าผาอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่จะต้องตัดสินใจว่าจะเคลื่อนที่ต่อไปในทางทิศใด และจะต้องใช้ท่าทางและเทคนิคอย่างไรจึงจะเคลื่อนที่ผ่านจุดนั้นๆ ไปได้ และนอกจากนักปีนหน้าผาจะต้องอาศัยทักษะต่างๆ ในการเคลื่อนที่ขึ้นไปตามหน้าผาแล้ว นักปีนหน้าผายังต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ประกอบไปด้วยในขณะที่กำลังปีน เพื่อช่วยป้องกันอันตราย ไม่ให้ได้รับอุบัติเหตุที่จะทำให้ร่างกายได้รับการบาดเจ็บ หรือพลัดตกลงมาจากที่สูงซึ่งเป็นอันตรายที่อาจจะทำให้เกิดการบาดเจ็บอย่างรุนแรง พิการ หรือสูญเสียชีวิตได้

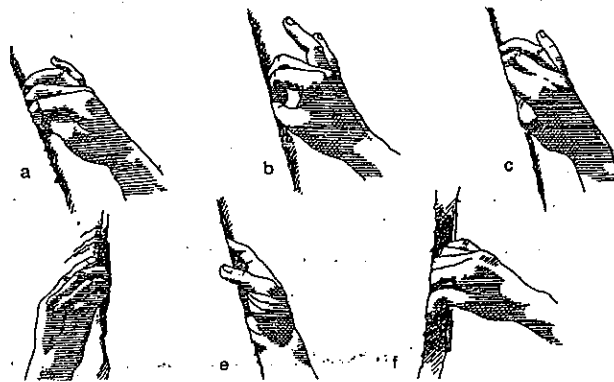
ทักษะต่างๆ ที่สำคัญสำหรับการปีนหน้าผา พอจะจำแนกได้เป็นหมวดหมู่ ดังต่อไปนี้

การใช้อวัยวะส่วนบน

หมายถึงการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายตั้งแต่ศีรษะ หัวไหล่ ข้อศอก แขนท่อนบน แขนท่อนล่าง หน้าอก สีข้าง แผ่นหลัง ข้อมือ นิ้วมือ กำปั้น รวมถึงการใช้เอวด้วย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การใช้นิ้วมือ

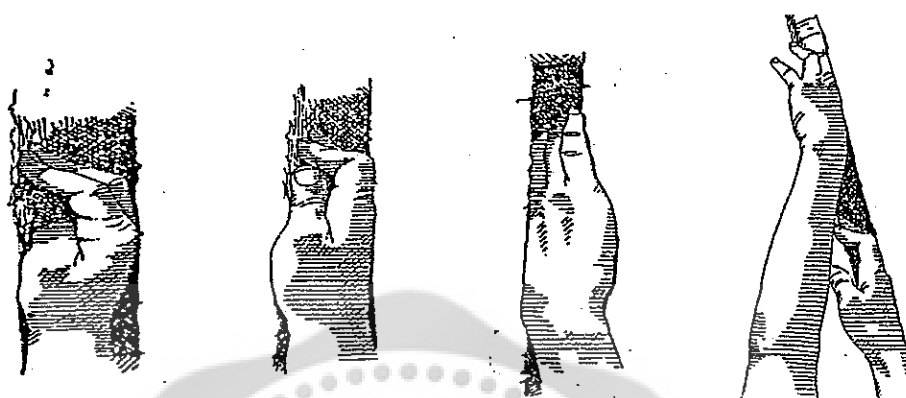
เราสามารถใช้นิ้วมือทั้ง 10 นิ้วของเราสอดเข้าไปในรอยแตกของหินได้ ตามลักษณะต่างๆ เพื่อยึดเหนี่ยวร่างกายของตัวเองให้ติดอยู่กับหน้าผาในการเคลื่อนที่ขึ้นไปตามหน้าผา

ภาพประกอบ 15 การใช้นิ้วมือ

การใช้มือ

สำหรับรอยแตกที่ใหญ่ และกว้างพอที่ สามารถใช้ใช้ทั้งมือและนิ้วพร้อมกันได้ โดยยัดเข้าไปในรอยแตกของผนังหน้าผาที่เป็นหินนั้น

ภาพประกอบ 16 การใช้มือ

การใช้ข้อมือ

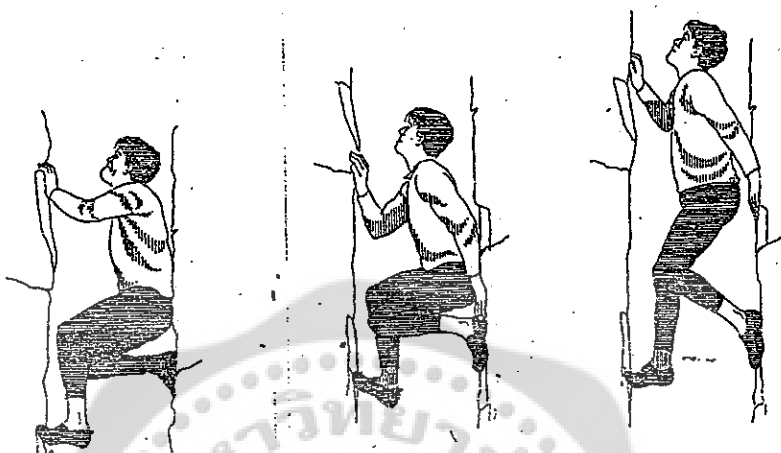
สำหรับรอยแยกที่ใหญ่ขึ้นสามารถใช้กำปั้นยัดเข้าไปได้ แล้วบิดข้อมือเล็กน้อยไปในทิศทางใดก็ได้ เพื่อบังคับให้กำปั้นอยู่กับที่

ภาพประกอบ 17 การใช้ข้อมือ

การใช้ไหล่และการใช้หลัง

การใช้ไหล่และการใช้หลังยันเพื่อขยับตัวขึ้นไปตามช่องทางที่ใหญ่สามารถใช้ลำตัวสอดเข้าไปได้ทั้งตัว

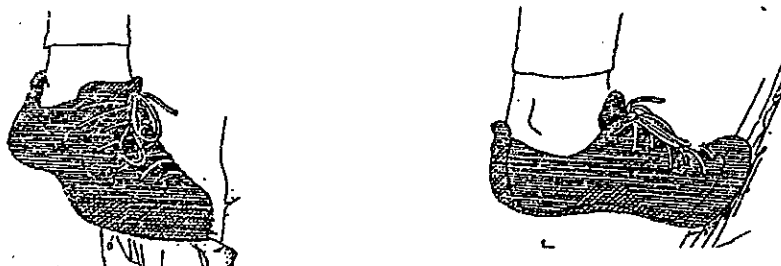
ภาพประกอบ 18 การใช้หลัง

การใช้อวัยวะส่วนล่าง

หมายถึงการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกาย ตั้งแต่ เอว สะโพก ต้นขา หน้าขา หัวเข่า น่อง สันเท้า ปลายเท้า ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การใช้เท้า

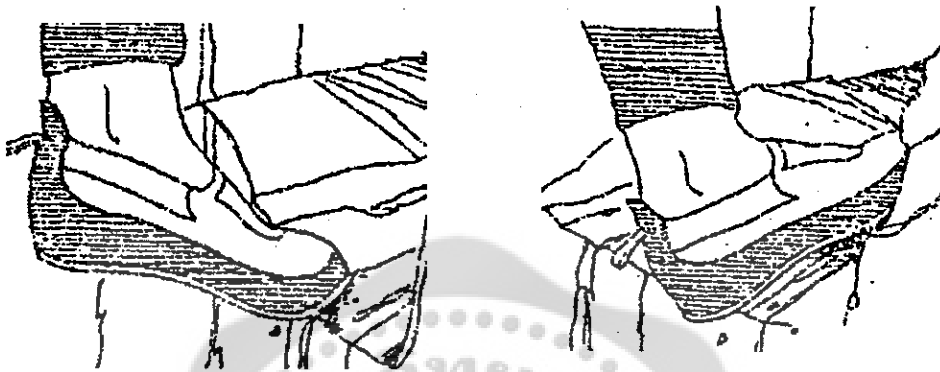
ในการเคลื่อนที่ไปบนหน้าผานั้น การใช้เท้าเหยียบและยันไปตามพื้นผิวของหน้าผาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่ง ด้วยคุณสมบัติพิเศษของพื้นรองเท้าทำให้นักปีนหน้าผาสามารถทรงตัวอยู่บนหน้าผาได้

ภาพประกอบ 19 การใช้เท้า

การใช้ปลายเท้า

การเคลื่อนที่โดยใช้ปลายเท้าสามารถทำให้เคลื่อนที่ไปได้อย่างมั่นคงและมั่นใจ การใช้ฝ่าเท้าเหยียบเต็มเท้าเป็นวิธีที่ผิด และอาจทำให้พลาดจากการเดินได้

ถูก

ผิด

ภาพประกอบ 20 การใช้ปลายเท้า

การใช้ส้นเท้า

ในการใช้ส้นเท้าส่วนใหญ่จะใช้พร้อมกันกับการใช้ปลายเท้า นักปีนหน้าผาสามารถใช้ส้นเท้าขัดหรือจัดในรอยแยกของหินได้ตามสถานการณ์ต่างๆ

ภาพประกอบ 21 : การใช้ส้นเท้า

การปิ่นของไทยในสมัยก่อน

การปิ่นเก็บหมาก

ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์ (2532: 8) เรียบเรียงไว้ใน “หมากเพื่อการค้า” มีใจความสำคัญ ดังนี้

“...หมากมีถิ่นกำเนิดมาจากที่ใด เมื่อไหร่ ไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัด แต่มีหลักฐานที่พอจะเชื่อถือได้ว่า มีหนังสือเรื่องหมากเขียนขึ้นในสมัยมารโคโปโล มีผู้ค้นพบหนังสือที่เขียนขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1593 (พ.ศ. 2136) ว่า เรื่องของหมากมีผู้เขียนขึ้นก่อนคริสต์ศักราชถึง 80 ปี โดยให้ชื่อว่า พินลาง (Pinlang) ซึ่งคำๆ นี้ เป็นชื่อเรียกต้นหมากในแหลมมาลายูและสุมาตราในปัจจุบันนั่นเอง...”

ซึ่งสอดคล้องกับ ขวัญใจ เอ็มใจ (2537: 18-19) ที่กล่าวไว้ว่า

“...หลักฐานทางเอกสารที่เก่าแก่ที่สุดกล่าวถึงเรื่องหมากพลุนั้น เป็นเอกสารจากอินเดียกล่าวคือ ในคัมภีร์ Mahavamsa ซึ่งเขียนเป็นภาษาบาลีในปี 39 ก่อนพุทธศักราช ได้กล่าวถึงการเตรียมใบพลูที่เจ้าหญิงองค์หนึ่ง จัดเตรียมถวายแก่เจ้าบ่าวของนาง..”

สำหรับประเทศไทย สันนิษฐานกันว่า การปลูกหมากคงจะมีการปลูกมานานกว่า 700 ปี ทั้งนี้เพราะในสมัยกรุงสุโขทัยได้มีหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าการปลูกหมากเกิดขึ้นในสมัยนั้น ซึ่งได้แก่ หลักศิลาจารึกนั่นเอง (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 8)

ซึ่งเอกสารได้ตรงกับที่ขวัญใจ เอ็มใจ (2537: 18-19) ได้กล่าวไว้ว่า การทำบุญ การสักการด้วยหมาก พลู และป้าหมาก ป้าพลู ว่าเป็นพืชที่ปลูกกันแพร่หลาย ทั้งยังได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายในฐานะทรัพย์สินส่วนบุคคลอีกด้วย ครั้นเวลาผ่านมาถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา ในแผ่นดินของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199 - 2231) ประเทศฝรั่งเศสได้ส่งราชทูตมาเจริญสัมพันธไมตรี Nicolas Gervais ได้เขียนหนังสือชื่อ Historire et Politique de Rayaum du Siam บันทึกพิธีรีตองในการไปมาหาสู่กันของชาวสยามว่า ธรรมเนียมปฏิบัติกัน นั้นเมื่อผู้ว่า พอลงมาสนทนากัน เจ้าของบ้านต้องให้เอาหมากพลูมาตั้งที่เดียว เจ้าของบ้านเป็นผู้ยื่นหมาก พลูใส่ตลับ (Talap) ทองคำหรือเงินให้แก่ผู้มีฐานะสูงกว่าด้วยตนเอง และคนรับใช้ทำหน้าที่ยื่นหมากพลูให้แก่บุคคลที่มีฐานะต่ำกว่าเจ้าของบ้านหลายๆ ในตลับธรรมดา ซึ่งตรงกันกับจดหมายเหตุของมองซิเออร์ เดอ ลาลูแบร์ ได้กล่าวไว้ว่า มีประชาชนกินหมาก กินพลูกันในสมัยอยุธยา พร้อมได้วาดรูปต้นหมากเอาไว้ด้วย (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 9)

เมื่อถึงสมัยกรุงธนบุรีและกรุงรัตนโกสินทร์ การกินหมากกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันแทบทุกครัวเรือน ดังเช่นที่เจ้าพระยาภาสวงค์ พระยาว่าคลังสวน กล่าวถึงการกินหมากในสังคมไทยว่า เรื่องหมากนั้นมีประเภทและข้อความที่จะกล่าวบรรยายได้เล่มสมุดกว่า เพราะนับถือเข้ามาเป็นเครื่องเคี้ยวสำหรับระดับยศศักดิ์เสียแล้ว ใช้เคี้ยวทั่วไปทั้งชายหญิง จะไม่เคี้ยว

อยู่บ้างก็น้อยนัก ที่มักจะแก่เป็นอย่างฝรั่ง หรือวิงเวียน ยันไม่เป็นที่ชอบใจ หรือที่เห็นเป็นการเปรอะเปื้อนไปบ้างก็มี ถ้าจะเทียบดูแล้วชาวเราผู้ไม่เคี้ยวหมาก หมิ่นคนจะมีสักกี่คน (ขวัญใจ เอ็มใจ. 2537: 45)

จนกระทั่งจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี รัฐบาลต้องการพัฒนาประเทศตามแบบอย่างของชาวตะวันตก และเห็นว่าการกินหมาก ผู้กินจะมีฟันดำดูไม่สะอาด รวมทั้งการบ้วนน้ำหมาก จะทำความสกปรกให้กับบ้านเมือง จึงได้สั่งให้ตัดต้นหมากและต้นพลูทิ้ง เพื่อให้คนไทยเลิกนิยมกินหมาก (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 32)

ตรงกับที่ ขวัญใจ เอ็มใจ (2545, 18-19) กล่าวไว้ว่า การกินหมากถูกบังคับให้เป็นสิ่งผิดกฎหมายในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม รัฐบาลมีนโยบายห้ามผู้คนกินหมาก ใครฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายบ้านเมือง ต่อมา รัฐบาลอนุญาตให้ประชาชนกลับมากินหมากได้ตามปกติ ในขณะที่คนก็หันไปซัดฟันให้ขาวสวยเหมือนคนตะวันตก การกินหมากจึงลดน้อยลง

วิธีการเก็บหมาก

ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์ (2532: 45) เรียบเรียงไว้ว่า ใช้คนปีนขึ้นไปเก็บบนต้น ตามธรรมชาติชาวสวนหมากใช้วิธีให้ผู้ชายหนุ่มๆ ขึ้นไปเก็บทะลายหมาก บางคนจะปีนด้วยเท้าเปล่า แต่บางคนอาจใช้ปลอกสวมที่ข้อเท้าเพื่อช่วยผ่อนแรงและหยุดพักเหนื่อยในระหว่างปีนก็ได้ และเมื่อตัดทะลายหมากได้แล้ว บางคนก็โยนทะลายหมากลงไปในร่องน้ำ บางคนใช้คล้องกับข้อศอกแล้วนำลงมา หรือบางคนวางไว้ที่ต้นขาใกล้หัวเข่าแล้วนำลงมา และอาจมีบางคนใช้เชือกผูกทะลายหมากแล้วหย่อนลงมา บางคนมีความชำนาญมากๆ ก็ไม่จำเป็นต้องปีนขึ้นต้นหมากทุกต้น เพราะปกติแล้วสวนหมากมักจะมีระยะปลูกถี่ ดังนั้นชาวสวนอาจใช้วิธีการตีหมาก โดยพยายามโยกตัวแบบการไล่ชิงช้าเพื่อให้ต้นหมากแกว่งไปมา เมื่อต้นหมากเอนไปหาอีกต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้กัน และกะระยะได้พอเหมาะแล้วก็จะกระโดดไปเกาะต้นใหม่ แล้วก็ตัดทะลายหมากลงมา วิธีนี้เป็นวิธีที่เสี่ยงอันตรายต่อชีวิตมาก เพราะคนที่ไม่ชำนาญหรือหากเกิดผิดพลาดขึ้นมา ก็จะตกลงมาจากต้นหมากได้

สอดคล้องตรงกันกับ ขวัญใจ เอ็มใจ (2537: 16) ที่เรียบเรียงไว้ว่า การจะได้ผลหมากมาใช้ในการกิน จะต้องปีนขึ้นไปเก็บ ต้นหมากมีลำต้นขนาดเล็กมาก อาจจะเล็กกว่าขาของคนธรรมดาก็ได้ เวลาคนปีนเก็บหมาก คนที่ปีนมักใช้ห่วงผ้าคล้องรอบเท้าแล้วถึงปีนขึ้นต้นหมาก ห่วงผ้าจะช่วยทำให้คนปีนไม่ลื่นหล่นลงมาง่าย ๆ เนื่องด้วยต้นหมากลำต้นเล็กมาก เมื่อเก็บหมากจากต้นหนึ่งได้แล้ว ก็มักจะใช้วิธีโยกตัวจากต้นหมากหนึ่งไปยังต้นหมากอีกต้นหนึ่ง โดยไม่ต้องเสียเวลาลงจากต้นเดิม แล้วไปปีนต้นใหม่

การปีนเก็บน้ำตาลโดนด

นิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว (2537: 137-146) เรียบเรียงไว้ดังนี้ ไม่มีใครรู้ว่าต้นตาลเข้ามาในเมืองไทยตั้งแต่เมื่อใด จากหลักฐานที่ปรากฏในสมัยทวารวดี ประมาณพุทธศตวรรษที่ 11-16 เป็นตราประทับรูปคนปีนต้นตาล แสดงว่าคนในผืนแผ่นดินสุวรรณภูมิแห่งนี้รู้จักวิธีใช้จากต้นตาลมานานแล้ว หลักฐานที่เก่าแก่อีกอย่างหนึ่ง คือ ถ้อยคำภาษาไทยที่เรียกสารให้ความหวานว่า “น้ำตาล” อันบ่งชี้ว่าคนไทยเริ่มกินรสหวานจากตาลมาก่อนพืชชนิดอื่น รวมทั้งคำว่า “ตาล” บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ได้ปรากฏในจารึกหลายหลักของไทยมาแต่โบราณ ข้อสันนิษฐานถึงการการเดินทางของต้นตาล พืชที่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในทวีปแอฟริกา นั้น คือ ผ่านทางแผ่นดินตาลจะเดินทางมาจากอินเดีย พม่า เข้าสู่ไทย แต่หากเป็นทางทะเลแล้ว ตาลจะเข้ามาเมืองไทยพร้อมขบวนเรือค้าขายของพ่อค้าอินเดีย ต้นตาลจึงชุกชุมในบริเวณเมืองท่าโบราณชายฝั่งทะเลที่เป็นศูนย์กลางทางการค้า เช่น สงขลา เพชรบุรี และเรื่อยไปตามฝั่งแม่น้ำจังหวัดราชบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม ชัยนาท สำหรับจังหวัดเพชรบุรีแล้ว ต้นตาลเป็นพืชประจำท้องถิ่นที่ขึ้นอยู่ทั่วไปมากมายมาเนิ่นนานแล้ว ตลอดแทบทุกคั่นนาในท้องทุ่งสองฟากฝั่งแม่น้ำ มีต้นตาลผลัดกันเกิดตายนับแสนต้น เพียงพอแถมครอบครัวทุกครัวเรือนเลือกใช้ ทั้งที่ต้นตาลถูกปล่อยให้เติบโตขึ้นเองภายใต้การบำรุงเลี้ยงดูของธรรมชาติเท่านั้น น้ำตาลโดนดมิใช่เพียงให้คุณประโยชน์แก่ชาวบ้านเท่านั้น หากยังทำรายได้อย่างงดงามให้แก่ภาครัฐบาลด้วย ดังเช่นใน ร.ศ. 117 น้ำตาลโดนดเป็นสินค้าที่เรียกเก็บภาษีได้มากเป็นอันดับ 1 ยิ่งในสมัยรัชกาลที่ 3 กิจการเกี่ยวกับน้ำตาลโดนดมีมูลค่าสูงอยู่แล้ว ยังมีภาษีที่เกี่ยวกับน้ำตาลโดนดเกิดขึ้นอีก 4 รายการ คือ ภาษีกระทะ ภาษีฟืน ภาษีน้ำตาลหม้อ และภาษีเตาดตาล ครั้นถึงรัชกาลที่ 4 ได้เพิ่มภาษีหม้อขึ้นมาอีก 1 รายการ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 รัฐบาลได้ตรากฎหมายเพิ่มอีก 1 ฉบับ เรียกว่า “กฎหมายภายใน” บังคับให้ชาวบ้านต้องซื้อดินจากหลุมดินที่รัฐบาลกำหนดเพื่อปั้นหม้อเท่านั้น โดยอ้างว่าราษฎรไม่มีกำลังจะไปเข็นดินมาได้เอง และรัฐบาลก็ผูกขาดเตาเผา ทำหน้าที่รับซื้อหม้อตาลดิบมาเผาขายแต่เพียงผู้เดียว

วิญญู บุญยงค์ (2535: 2) ได้เขียนถึงบทกลอนของสุนทรภู่ คราวนิราศเมืองเพชร กล่าวถึงความหวานบนความสูงไว้ว่า

“.....ทั่วประเทศเขตแคว้นแดนพริบพรี

เห็นจะขึ้นไปไม่พ้นแต่ต้นตาล

ที่พวกทำน้ำโดนดประโยชน์ทรัพย์

มีดสำหรับเหน็บข้างอย่างทหาร

พะองยาวก้าวตีนปีนทะยาน

กระบอกตาลแขวนกันคนละพวง

แต่ใจดีที่ว่าใครเข้าไปขอ
ให้กินพออิ่มอุทรบ่หอนหวง
ได้ขึ้นฉ่ำน้ำตาลพอหวานทรง.....”

วิธีการเก็บน้ำตาลโตนด

นิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว (2537: 137-146) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า เมื่อมีต้นตาลอยู่ในพื้นที่มากมายหลายแสนต้น ผนวกกับกิจการค้าขายเกี่ยวกับน้ำตาลโตนดมีค่าสูงลิบลัว คนป็นเก็บน้ำตาลจึงมีงานทำตลอดเวลา ดังนั้นคนขึ้นตาลมักจะเป็นผู้ชาย เพราะต้องอาศัยความกล้าหาญ ช่างช้อยอยู่พอสมควร ชาวบ้านที่อายุ 60 กว่าปีบางคนเล่าว่า เมื่อสมัยเด็กๆ เคยเห็นผู้หญิงขึ้นต้นตาลเหมือนกัน

ในขณะที่วิญญู บุญยงค์ (2532: 16-18) ก็ได้เรียบเรียงไว้ว่า ที่มีลูกชาย ซึ่งได้รับการฝึกหัดให้ทำงานบนยอดสูงของต้นตาลได้อย่างชำนาญ ก็แบ่งแยกไปช่วยพ่ออีกแรงหนึ่ง ความหนุ่มและความแข็งแรงที่เหนือกว่ายอมทำให้เขาได้แสดงความกตัญญูต่อผู้บังเกิดเกล้าด้วยการชิงทำงานเสียจนเกือบหมด เหลือไว้ต้นที่เดียวพอกำลังของบิดาที่จะปีนป่ายขึ้นไปเพื่อเป็นกำลังใจคนแก่ว่า ยังมีค่า มีความหมายและสามารถทำงานได้ นอกจากนั้นวิธีที่จะทำได้ น้ำหวานจากต้นตาล ทำได้ 2 อย่าง อย่างแรกใช้รองจากดอกตาล อย่างที่สองใช้วิธีเจาะยอดอ่อนจากลำต้นเพื่อให้ น้ำหวานไหลออกมา ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม คนปาดตาลจำเป็นต้องปีนขึ้นไปบนยอดสูงสุดของต้นตาลทั้งสิ้น ด้วยความสูงชันมากกว่า 80 ฟุตของตาลแต่ละต้น ทำให้คนปาดตาลต้องคิดค้นเครื่องช่วยในการปีน เขาแก้ปัญหานี้ได้อย่างง่ายดาย เพียงใช้ไม้ไผ่ป่า หรือไม้ไผ่ลำมะลอกซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษที่ลำต้นตรง มีแขนงข้างลำที่พอดีก้าว นำมาลิดใบ ตัดกิ่งแขนงให้เหลือสั้นพอที่จะเหยียบลงไปได้อย่างสะดวกสบาย ผูกเข้ากับลำต้นตาล ต่างบันไดช่วยให้การปีนขึ้นไปบนยอดสะดวกและง่ายดายมากขึ้น ไม้ไผ่ที่นำมาผูกกับลำต้นตาลนี้ คนปาดตาลพากันเรียกว่า “พะอง” คนปาดตาลที่มีความชำนาญและมีกำลังมาก สามารถปีนไปตามพะองขึ้นไปบนยอดตาลด้วยเวลาอันรวดเร็ว และสำหรับคนปาดตาลบางคนที่มีความสามารถพิเศษ ก็อาจจะลงจากยอดตาลได้โดยไม่ต้องอาศัยพะองอีกเลย เพียงแต่ปล่อยตัวร่วงลงมาจากลำต้นตาล อีกด้านหนึ่งซึ่งไม่มีพะองผูกอยู่เท่านั้น ก็สามารถลงสู่พื้นดินได้อย่างง่ายดายและไม่มีบาดแผลแม้รอยถลอก สำหรับวิธีนี้ คนปาดตาลรุ่นพ่อ รุ่นปู่ ไม่สนับสนุนให้ทำกัน เพราะมีโอกาสพลัดปลั่งร่วงหล่นลงมาถึงแก่ชีวิตได้

สอดคล้องกับนิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว (2537: 137-146) ที่เรียบเรียงไว้ว่า การปีนขึ้นต้นตาลจะมีไม้ไผ่ผูกติดกับต้นตาล จากโคนต้นขึ้นไปจนถึงยอดเรียกว่าพะอง ความสูง 1 พะองยาวประมาณ 8 วา หากพะองผูก ก็หาไม้ไผ่ใหม่มาเปลี่ยน พะองทุกตัวต้องแข็งแรง สามารถรับน้ำหนักผู้ปีนได้โดยปลอดภัย มีหลายครั้งที่คนขึ้นตาลตกลงมา เพราะพะองผูก ไม่ได้รับการดูแลจากเจ้าของต้นตาล หรือไม่เจ้าของต้นตาลเปลี่ยนให้เป็นพะองผูก เพื่อป้องกันหวัชไมยที่ชอบแอบ

ปีนขึ้นไปกินน้ำตาล เนื่องจากน้ำตาลโตนดเป็นสิ่งหวานและมีค่ามากมายมหาศาล สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคนขึ้นตาลที่ล้มไม่ได้อย่างเด็ดขาดก่อนได้พะองสูงขึ้นไป คือ ต้องยกมือไหว้ต้นตาล ทุกต้นที่ขึ้นครั้งก่อนเป็นกิจวัตร หากถามไหว้เพราะอะไร คำตอบที่ได้มักจะคลุมเครือ มีทั้งเพื่อขออนุญาตที่ล่วงเกินต้นตาล ระลึกถึงบุญคุณของต้นตาล และขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองเวลาอยู่บนที่สูงลิบลัว แต่รวมๆ แล้ว คือ เพื่อความสบายใจ

การปีนเก็บรังนกนางแอ่น

ไม่ปรากฏหลักฐานยืนยันแน่ชัดว่าประเทศไทยเป็นต้นกำเนิดการนำรังนกนางแอ่นมาบริโภค แต่สันนิษฐานว่าคงเป็นประเทศในแถบเอเชีย เนื่องจากรังนกนางแอ่นที่รับประทานได้นั้นจะพบในบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น เกาะต่างๆ ที่อยู่นอกฝั่งตะวันออกเฉียงใต้และไซบีเรียในพม่า เกาะนิโคบาร์ เกาะในทะเลอันดามัน ริมฝั่งทะเลแถบตะวันตกของไทย ระหว่างเมืองพังงาและเมืองสตูล เกาะต่างๆ ในอ่าวไทยที่อยู่ได้เส้นรุ้ง 12 องศา และบริเวณนอกฝั่งประเทศเวียดนาม นอกจากนี้ยังพบที่เกาะบอร์เนียวและเกาะที่อยู่ได้เส้นรุ้ง 20 องศาในมหาสมุทรอินเดียด้วย (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 87-88)

ในขณะที่รัชดาพร ศรีภิบาล (2543: 58-59) เรียบเรียงไว้ใน “กงเอี้ยนเกาะงาม การผูกขาดสัมปทานรังนกของชาวจีน” มีใจความว่า จากการศึกษาประวัติการบริโภครังนก โดย ดร.กง หยุน ชวง (Yun-Chaung Komg) ผู้เชี่ยวชาญด้านยาและสมุนไพรจีน ของมหาวิทยาลัยจีนแห่งฮ่องกง พบว่าตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 7 สมัยราชวงศ์ถัง ได้มีชาวจีนเดินทางไปที่ถ้ำน้ำอาในเกาะบอร์เนียว นำเอารังนกชนิดหนึ่งที่สามารถบริโภคได้เข้ามาในประเทศจีนเป็นครั้งแรก ต่อมาในสมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368 - 1644) แม่ทัพจีนชื่อเจิ้งเหอ (Cheng Ho) ได้รับคำสั่งให้นำกองเรือออกเดินทางมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถึงเจ็ดครั้ง และได้นำผลิตผลทางธรรมชาติที่พบในดินแดนต่างๆ กลับไปยังราชสำนักจีน ทั้งนี้ ดินแดนที่เจิ้งเหอเดินเรือผ่านนั้น หลายแห่งเป็นบริเวณที่มีรังนกนางแอ่นอยู่ จึงเป็นไปได้ที่เจิ้งเหออาจนำตัวอย่างของรังนกที่สามารถบริโภคได้กลับไปยังราชสำนักจีน จนมาถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 ในตำราพิชัยยุทธ์ได้อธิบายเรื่องราวของชายฝั่งฟูเกี้ยน ซึ่งมีการเก็บรังนกเพื่อการค้า พร้อมทั้งเรื่องของรังนกนอกชายฝั่งทะเล หลังจากนั้น เรื่องราวของรังนกที่ปรากฏในเอกสารจีน จะได้รับการยกย่องในฐานะเป็นอาหารชั้นสูงที่มีสรรพคุณเป็นยาบำรุงกำลัง เป็นที่นิยมมากในราชสำนักจีน จนกระทั่งรังนกได้กลายเป็นอาหารที่บริโภคกันอย่างแพร่หลายในหมู่ชาวจีนที่มีฐานะมาจนถึงปัจจุบัน

วิธีการเก็บรังนกนางแอ่น

สำหรับหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องรังนกนางแอ่นในประเทศไทยนั้น สันนิษฐานว่าคนไทยเก็บรังนกนางแอ่นขายและบริโภคกันมาตั้งแต่สมัยอยุธยา หรือก่อนหน้านั้น เพราะปรากฏว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยา มีการเก็บอากาศรังนก และจัดรังนกเป็นสินค้าผูกขาดของหลวง ราษฎรจะทำการซื้อขายโดยอิสระไม่ได้ (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 90)

สอดคล้องกับผกายนดาว สุขาพรพิทักษ์ (2535: 33) กล่าวถึงการเก็บรังของนกนางแอ่นในประเทศไทยจะต้องขอสัมปทาน ซึ่งประเทศไทยมีสัมปทานการเก็บรังนกครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2367 ผู้ที่เก็บรังนกซึ่งเรียกว่า "ซาหอ" นั้น จะใช้ไม้ไผ่แห้งยาวประมาณ 12 เมตร บปลายสุดมีแผ่นเหล็กแบนบางและคม ใช้สำหรับแซะรังนกจากผนังถ้ำ นอกจากนี้ยังต้องระวังอันตรายอันเกิดจากการพลัดตกจากที่สูง

ในขณะที่ รัชดาพร ศรีภิบาล (2543: 67) เขียนไว้ว่า แรงงานเก็บรังนกกังคงใช้ไม้ไผ่ป็นขึ้นไปตามผนังถ้ำ และเก็บรังนกด้วยอุปกรณ์ในลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากเดิม

ในเรื่องการเก็บรังนกนั้นนับว่าเป็นงานที่ยากลำบากและมีอันตรายมากที่สุด คนเก็บรังนกต้องมีความอดทนและระมัดระวังอย่างสูง จึงไม่สามารถจะใช้คนที่ไม่ได้รับการฝึกหัดและมีความชำนาญมาทำได้ อาชีพเก็บรังนกนางแอ่นจึงเป็นอาชีพที่มักจะทำสืบทอดกันในครอบครัว ผู้มีอาชีพเก็บรังนกเรียกว่า ซอหอ หรือ ซาหอ วิธีการเก็บรังนกแต่ครั้งโบราณทำโดยการให้ซอหอนั่งอยู่ในตะกร้า แล้วผูกเชือกหย่อนลงไปในปากปล่องบนถ้ำ แต่สำหรับถ้ำที่มีปากถ้ำด้านล่างจะเก็บโดยการแซะเอาตามผนังหรือเพดานถ้ำที่มือเอื้อมถึง และไต่ขึ้นไปบนบันไดไม้ลวกที่พาดอยู่กับผนังถ้ำ โดยใช้เหล็กที่มีลักษณะคล้ายเสียมสั้นๆ ดัดไว้ปลายไม้ แซะรังนกให้หลุดออกมา (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 93)

เอกสารตรงกันกับ นครเศศ ธีระคำศรี และทรงยศ กมลทวิกุล (2540: 84) กล่าวถึงเส้นทางการเก็บรังนกแต่ละเส้นสืบทอดต่อมาจากบรรพบุรุษของคนเก็บรังนก ซึมผ่านสายเลือดของครอบครัว ชีวิตหนึ่งสู่วิตหนึ่ง มันยากที่จะอธิบายได้ว่าถ้ำบางแห่งถูกค้นพบอย่างไร นกนางแอ่นบินสูงเท่าไร คนเก็บรังนกก็ปีนขึ้นไปได้สูงพร้อมไม้ไผ่ของเขา จนมองเห็นรังนกที่แอบอยู่ในความมืดมิด

คนเก็บรังนกเชื่อว่า ตรงจุดที่จะผูกเชือกเพื่อปีนขึ้นลง จะต้องทำพิธี "ตั้งวัก" ขึ้นก่อน เพื่อแจ้งให้เจ้าที่และบรรพบุรุษรู้ รวมทั้งขอความคุ้มครองให้กับชีวิตของทุกคนด้วย อุปกรณ์ที่ใช้ก็มีเสาชงเล็กๆ มาก พลุ บุหรี่ ข้าวดอก (นครเศศ ธีระคำศรี และทรงยศ กมลทวิกุล. 2540: 82)

วิธีการเก็บรังนกด้วยวิธีการที่แตกต่างกันอย่างน้อย 3 วิธี 1) การเก็บแบบแซะเอาตามผนังถ้ำหรือเพดานที่มือเอื้อมถึง 2) การเก็บแบบไต่ขึ้นไปบนเพงที่ติดอยู่กับผนังถ้ำ 3) ใช้ "ตัวหัน" ในการเก็บ ไม้ไผ่ที่เป็นตัวหันจะเคลื่อนที่ไปเก็บรังนกได้ทุกจุดตามที่ต้องการ ลักษณะเป็นไม้ไผ่ 2-3 ลำมัดเข้าด้วยกัน มีที่นั่งบนร้านตัวหัน และตัวหันทรงตัวอยู่ได้เพราะมีลูกเชือกคอยดึงทั้งสี่มุม (วิวัฒน์ พันธวุฒิยานนท์. 2544: 96-97)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลาเตส, โทมัส เอริลล์ (1981) ได้ทำการศึกษาเรื่อง บทนำขั้นพื้นฐานในการปีนหน้าผา : คู่มือปีนหน้าผาสำหรับนักเรียน พบว่า เมื่อไม่นานมานี้คนอเมริกันได้ให้ความสนใจในการใช้เวลาว่างสำหรับกิจกรรมกลางแจ้ง ความสนใจที่เพิ่มขึ้นนี้เน้นที่กิจกรรมกลางแจ้งกลุ่มใหญ่ที่เปิดโอกาสให้กับความท้าทาย การเสี่ยง และการผจญภัย การปีนหน้าผาเป็นกิจกรรมที่กำลังได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นในอเมริกา กับความสนใจที่มีขึ้นในการปีนหน้าผา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่งกำลังเสนอให้มีหลักสูตรปีนหน้าผาขั้นพื้นฐานสำหรับสถาบันที่สนใจ ข้อเสนอที่จัดเตรียมไว้ในเรื่องการปีนหน้าผา ไม่เกี่ยวข้องกับทักษะขั้นพื้นฐาน และเทคนิคต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องการสำหรับการเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ จุดประสงค์ของการศึกษาวิจัยนี้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนตามลำดับขั้นซึ่งควรจะแนะนำให้กับนักปีนหน้าผาขั้นเริ่มต้นที่จะได้มีทักษะและเทคนิคสำหรับกีฬาขั้นพื้นฐานในการปีนหน้าผา หนังสือคู่มือสำหรับนักเรียนถูกแบ่งออกเป็น 9 บท รวมด้วยภาคประมวลคำศัพท์ และส่วนอ้างอิง. บทที่ 1 การเตรียมผู้เริ่มต้นด้วยบทนำในการปีนหน้าผา บทที่ 2 แนะนำประวัติการปีนอย่างคร่าวๆ ในบทที่ 3 เป็นเรื่องของเสื้อผ้าและอุปกรณ์ บทที่ 4 ทักษะการใช้เงื่อน ห่วงเชือก (slings) และการเก็บเชือกที่ถูกวิธี ในบทที่ 5 การใช้สัญญาณระหว่างการปีนและระดับความยากง่าย บทที่ 6 เป็นเรื่องเทคนิคการจับหินด้วยวิธีต่างๆ และการปีนบนพื้นราบเอียง บทที่ 7 การใช้เทคนิคในการปีเดี่ยว (Belaying) ในการปีนแบบเชือกอยู่ข้างบน (Top rope belaying) บทที่ 8 ครอบคลุมถึงหลักการโรยตัว (Rappelling) และระบบที่ใช้ในการโรยตัวอย่างง่ายหลายๆ วิธี บทที่ 9 เป็นเรื่องของความมีจริยธรรมในการปีนหน้าผา ภาคประมวลคำศัพท์บรรจุข้อตกลงและวลีที่นักปีนที่เริ่มต้นอาจจะเจอ ส่วนของการอ้างอิงประกอบด้วยรายชื่อหนังสือ วารสารและนิตยสาร ฟิล์ม หนังสือ โรงเรียนสอนปีนหน้าผา และชมรมต่างๆ ถูกเตรียมเป็นแหล่งข้อมูล (A source) เพิ่มเติมสำหรับนักปีนหน้าผาที่เพิ่งเริ่มต้น.

บี เคาเออร์, ดับบลิว ที เบิร์ต และ ไอ เวอร์เนอร์ (1993) ได้ทำการวิเคราะห์เชิงสามมิติของเทคนิคในการปีนหน้าผา พบว่า การแข่งขันปีนหน้าผากลายเป็นกีฬาที่ต้องการความมีวินัยอย่างมากในการฝึกซ้อม นอกจากผลรวมของความแข็งแรงของกล้ามเนื้ออย่างมากของความสามารถในการเลือกเทคนิคที่ดีที่สุดสำหรับสถานการณ์แน่ใจได้ได้มีความสำคัญมากขึ้น สำหรับการบรรลุผลสำเร็จของความสูง เทคนิคที่ใช้ในการฝึกฝนมีความสำคัญต่อได้รายละเอียดคำแนะนำอย่างไรที่นักปีนหน้าผาที่เชี่ยวชาญจะใช้ในการปีน ในระหว่างการแข่งขันชิงแชมป์โลกที่เมืองอินส์บรูก (Innsbruck. 1993) นักกีฬาชั้นนำของโลกถูกศึกษาวิจัยในเส้นทางปีนที่แตกต่างกัน ผู้แข่งขันจะถูกบันทึกภาพด้วยกล้อง 2 ตัว ที่ต่อถึงกัน สำหรับวิเคราะห์ ในเชิงสามมิติโดยใช้โปรแกรมซอฟต์แวร์ (Peak5-panning) การศึกษาในความสนใจอันดับแรกไม่ว่านักปีน

ซึ่งสามารถตรวจดูการแข่งขันได้ทั้งหมด ว่าจะใช้เทคนิคเดียวกันสำหรับการจัดการใน รายละเอียดของเส้นทางที่ยากและอันดับสองในรายละเอียดจำนวนหนึ่งเกี่ยวกับความเร็วของการปีน เพราะฉะนั้นจึงวิเคราะห์เส้นทางที่จุดศูนย์ถ่วงของร่างกายเคลื่อนที่ไปในในระนาบหน้า (Frontal) และระนาบแนวตั้ง (Sagittal) นักปีนหน้าผา 4 คน ที่มีความแตกต่างกัน (เลือกจาก ผลการแข่งขันรอบสุดท้ายท้ายท้ายของพวกเขาทั้งหลาย ในการแข่งขันปีนหน้าผาชิงแชมป์โลก ปี ค.ศ. 1993 ในลำดับที่ 7 , 12 , 15 และ 35) ถูกวิเคราะห์ในเส้นทางปีนที่แน่ใจเมื่อถึง "เพดาน" (On-sight trial) การวิเคราะห์การเคลื่อนไหวของนักปีนหน้าผาต่างๆ นั้น ดูวิธีแก้ปัญหาที่ค่อนข้างจะแตกต่างกันสำหรับการผ่านเส้นทางส่วน "เพดาน" ใน ระนาบแนวตั้ง (Sagittal) ระยะของจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายมีความแตกต่างระหว่าง 10 ถึง 30 ซม. ที่ความสูง เดียวกันจากระดับพื้นดิน มีความแตกต่างอย่างมากของเวลาสำหรับการผ่านเพดานไป (เส้นทางเคลื่อนที่ของจุดศูนย์ถ่วงของร่างกายภายในระยะ 1.35 เมตรของความสูง) คือ คน ที่ได้ลำดับที่ 15 ระหว่างคนที่ปีนช้ากับคนที่ปีนเร็ว กลุ่มตัวอย่างของนักปีนที่ดีที่สุดแสดงให้เห็นถึงความเร็วที่คง ที่ความสูงของจุดศูนย์ถ่วงของเขา เราต้องการวิเคราะห์นักกีฬาที่มากกว่า นี้เพื่อผลสรุปที่น่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าค่าความเร็วคงที่ของ จุดศูนย์ถ่วงของ ร่างกายสามารถเลือกเป็นตัวแปรได้

จาเซค สคริปชินสกี (1995) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดการสิ่งแวดล้อมของการปีน หน้าผา" (Environmental management of rock climbing) โดยวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ให้ความสนใจและความสำคัญในด้านต่างๆ 3 ด้าน ที่เกี่ยวข้องในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมทั่วไปที่ เกี่ยวข้องกับการปีนหน้าผา ดังนี้

1. มีการจัดสรรการปีนหน้าผาในอุทยานแห่งชาติของประเทศแคนาดา นับว่าเป็นความสำเร็จที่จะประเมินได้ว่า การปีนหน้าผาจะอยู่กับร่องกับรอยหรือไม่ มีการออกกฎหมาย และให้อยู่ในนโยบายของอุทยาน การศึกษาทางสิ่งแวดล้อม และปรัชญาของอุทยาน มันยังเป็น เรื่องที่ถกเถียงกันอยู่ว่ากิจกรรมการปีนหน้าผา จะเป็นกิจกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายในอุทยาน แห่งชาติของเรา

2. เป็นการค้นหาผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมของการปีนหน้าผาใน Alberta พวกเขาถูกค้นพบเพื่อถูกค้นพบอย่างทั่วไปไม่มีนัยสำคัญ หรือด้านความสามารถในการจัดการ มันถูกกำหนด เสนอว่าพวกเขาควร โดยถูกจัดการด้วยกันกับผลกระทบของด้านสันตนาการ อื่นๆ ด้วย ภายใต้ขีดจำกัดของการแลกเปลี่ยนข้อยกเว้นที่สามารถยอมรับในกระบวนการนั้นได้.

3. ในการตรวจสอบดูการจัดการเรื่องผลกระทบของการปีนหน้าผาในอเมริกาและ แคนาดา มันได้ถูกเสนอให้เป็นความร่วมมือประสานงานกันของนักปีนหน้าผา การศึกษา, และ ความสนใจในเรื่องสิ่งแวดล้อม และคำนึงถึงทั้งความเพลิดเพลิน และสภาพแวดล้อมของผู้ใช้ บริการมากที่สุด ถือเป็นสิ่งสำคัญในการจัดการกิจกรรมการปีนหน้าผา

งานวิจัยในประเทศไทย

มีงานวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ในประเทศไทยหลายฉบับ ที่ผู้วิจัยศึกษาและค้นคว้า เพื่อเป็นแนวทางและสนับสนุนในการเขียนปริยญาณิพนธ์ครั้งนี้ พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง (2522: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พัฒนาการกีฬามวยไทย พบว่า จุดกำเนิดของกีฬามวยไทย อาจเนื่องมาจากการดำเนินชีวิตในสมัยโบราณ ที่ต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติ โดยใช้อวัยวะต่างๆ ของร่างกายเป็นอาวุธต่อสู้และป้องกันตัว ซึ่งต่อมามีการคิดค้น ปรับปรุงการใช้อวัยวะต่างๆ เหล่านั้นให้เหมาะสม มีการฝึกหัด ฝึกซ้อม ในสำนักมวย โดยครูมวยที่มีชื่อ เมื่อยามสงครามก็นำเอาศิลปะมวยไทย มาใช้ควบคู่กับอาวุธประเภทต่างๆ เพื่อให้การรบมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเมื่อยามว่างเว้นจากสงคราม ก็นิยมจัดให้มีการแข่งขันชกมวย โดยในระยะแรกเป็นการชกมวยแบบคาดเชือก ต่อมาได้มีการร่างกฎกติกาขึ้นมาใช้ ทำให้การแข่งขันชกมวยดำเนินไปอย่างเรียบร้อย ปัจจุบันมีการแข่งขันชกมวยไทยกันอย่างแพร่หลาย

มณฑิเยร พัวไพบูลย์ (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พัฒนาการของกีฬา วัวไทย พบว่า กีฬาวัวเป็นกีฬาที่กำเนิดขึ้นมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ตามที่ได้มีการค้นพบ ปรากฏว่าประเทศจีนมีหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับวัวเป็นจำนวนมาก ซึ่งพอจะสันนิษฐานได้ว่าวัวนั้นอาจจะประดิษฐ์ขึ้นโดยชาวจีนเป็นชาติแรก และวัวนั้นได้เข้ามามีบทบาทต่อสังคมของมนุษย์ประเทศต่างๆ อย่างมาก โดยเข้าไปเกี่ยวข้องทั้งในด้านการเมือง การปกครอง และวัฒนธรรมในด้านต่างๆ

สำหรับประเทศไทย ตามหลักฐานที่ได้มีการค้นพบ ทราบว่าคนไทยรู้จักและเล่นวัวกันมานานถึง 700 กว่าปีมาแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏหลักฐานที่แน่ชัดว่าคนไทยได้คิดทำวัวขึ้นมา ก่อนชาวจีนหรือไม่ ซึ่งตามหลักฐานจากเอกสาร ปรากฏว่า วัวได้เข้ามามีส่วนร่วมสัมพันธ์กับสังคมทั้งในด้านการเมืองการปกครอง และขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ อย่างมาก ในทางด้านการเมือง วัวได้เข้ามามีบทบาทต่อสังคมไทยโดยตรง ที่เห็นได้อย่างชัดเจนมีอยู่ 2 ประการ คือ การนำวัวมาใช้ในด้านการทำศึกสงครามในสมัยอยุธยา ซึ่งปรากฏขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระเพทราชา ราว พ.ศ. 2233 ความว่า

“...พระบาทสมเด็จพระเพทราชาฯรับสั่งให้ส่งกองทัพไปตีเมืองนครราชสีมา ซึ่งคิดแข็งเมือง และในคราวนั้นแม่ทัพได้ใช้กลอุบายเข้าตีเมือง ด้วยการเผาเมือง โดยใช้วัวจุกปากผูกกับหม้อดินระเบิด ล่ามชนวนไว้แล้วชักกลอยข้ามไปในกำแพงเมือง จุดไฟเข้ากับสายชนวน และเมื่อไฟจวนจะหม้อดินระเบิด ก็ปล่อยวัวให้ตกในกำแพงเมืองให้หม้อดินระเบิด ระเบิดเผาบ้านเรือนจนได้รับชัยชนะ...”

ประการที่สอง คือ เรื่องของวัวที่เข้ามาเกี่ยวกับกฎหมายบ้านเมือง โดยมีการบัญญัติโทษแก่ผู้ที่กระทำความผิด อันเนื่องมาจากการเล่นวัว หรือตัววัวขาดลอยไปตกในบริเวณ

พระบรมมหาราชวัง สถานที่ราชการและวัดวาอารามต่างๆ จนได้รับความเสียหาย ซึ่งมีการบัญญัติไว้ทั้งในสมัยกรุงศรีอยุธยา และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ดังปรากฏในกฎหมายเทียรบาลไว้ว่า

“..ผู้ใดที่เล่นว้าวแล้วสายป่าน หรือว้าวไปตกในสถานที่ใดกล่าวมาแล้วข้างต้น จนได้รับความเสียหายจะมีโทษถึงตัดมือทั้งทันที...”

ส่วนในด้านของว้าวที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับด้านขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ คือ การนำว้าวเข้ามาเกี่ยวข้องกับพิธีการทางศาสนาในศาสนาพราหมณ์ ซึ่งเป็นศาสนาอีกศาสนาหนึ่งที่ชาวไทยยึดถือศรัทธาไปกับศาสนาพุทธ อันได้แก่การชักว้าวในพระราชพิธีบุษยาก็เชก ในสมัยกรุงสุโขทัย และการชักว้าวดูลมในพระราชพิธีตลิม หรือเคลง ในสมัยอยุธยา แต่ต่อมาพระราชพิธีทั้งสองนี้ได้ถูกยกเลิกไปในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ อย่างไรก็ตาม ในสมัยรัตนโกสินทร์ก็ยังคงมีเรื่องของว้าวเข้ามาเกี่ยวข้องกับทางศาสนาอยู่อีกเช่นกัน แต่เป็นไปในลักษณะทางอ้อม กล่าวคือ การนำว้าวมาใช้เป็นเครื่องสักการบูชา หรือไว้สำหรับแก้บนพระพุทธรูปตามวัดวาอารามต่างๆ อันเป็นที่เคารพนับถือและเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวไทยบางกลุ่ม เช่น หลวงพ่อวัดไร่ขิง จังหวัดนครปฐม เป็นต้น

นอกจากจะได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับด้านศาสนาแล้ว ก็ยังคงถือว่าว้าวเป็นการละเล่นอย่างหนึ่งที่เป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวไทยมาเป็นเวลาช้านาน นับตั้งแต่สมัยสุโขทัยเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ โดยปรากฏว่า ชาวไทยนิยมเล่นว้าวกันมาก และมีวิธีการเล่นหลายรูปแบบ คือ การเล่นว้าวเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินในลักษณะชกกลมเฉยๆ มีการเล่นแบบแข่งขันเพื่อประกวดความสวยงามและคุณภาพของว้าว และการเล่นแบบชนิดนำว้าวมาต่อสู้กันกลางอากาศ แต่การเล่นว้าวที่นับว่าเป็นแบบฉบับและเป็นเอกลักษณ์ของชาวไทย ซึ่งเป็นที่นิยมเล่นกันมานานหลายร้อยปีมาแล้วนั้น คือ การแข่งขันต่อสู้กันระหว่างว้าวจุฬาและว้าวปักเป้า ซึ่งปรากฏหลักฐานเป็นครั้งแรกในสมัยอยุธยาตอนปลายเป็นต้นมา และเป็นที่นิยมสูงสุดในช่วงสมัยรัตนโกสินทร์ คือ ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเรียกการแข่งขันต่อสู้ระหว่างว้าวจุฬาและว้าวปักเป้าว่า กีฬาว้าวพนัน มีการวางระเบียบ กฎกติกาการแข่งขันขึ้นมาให้เป็นมาตรฐาน และมีการจัดการแข่งขันซึ่งถ่ายทอดพระราชทานเป็นประจำทุกปี เป็นประเพณีสืบทอดต่อกันเรื่อยมา จนเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

กีฬาว้าวพนันนี้ นอกจากจะเป็นที่นิยมเล่นกันในหมู่ของประชาชน ข้าราชการ และพระบรมวงศานุวงศ์แล้ว ยังเป็นกีฬาที่พระมหากษัตริย์ทรงสนพระทัยเข้าร่วมการแข่งขันด้วย ทำให้กีฬาว้าวพนันได้รับความสนใจจากประชาชนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยมา และส่วนที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีส่วนสนับสนุนให้กีฬาว้าวพนันเป็นกีฬาพื้นเมืองของชาวไทยสามารถดำรงอยู่และเจริญพัฒนามาได้สืบเท่าทุกวันนี้ คือ การได้รับการส่งเสริมจากสมาคมกีฬาไทย ซึ่งก่อตั้งโดยพระยาภิรมย์ภักดี ใน พ.ศ. 2470 จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ทางสมาคมกีฬาไทยก็ยังคงมีส่วนในการทบทวนและรักษาประเพณีการเล่นกีฬาว้าวพนันของไทยให้ดำรงอยู่ไว้ตลอดเวลา โดย

ได้มีการดำเนินงานจัดการแข่งขันกีฬาว่าวพั่นกับหน่วยงานอื่นๆ คือ องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และหน่วยงานของกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นการเผยแพร่และเป็นการฟื้นฟูกีฬาว่าวพั่น ตามแบบฉบับเมื่อครั้งมีการจัดการแข่งขันซึ่งถ้วยทองพระราชทานในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทุกประการให้คงสืบทอดต่อไป และการดำเนินงานในการจัดการแข่งขันว่าวพั่นนี้ได้มีการกำหนดนโยบายไว้ จะให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาว่าวพั่นในระหว่างเดือนมีนาคมเป็นประจำทุกปี ให้เป็นประเพณีอย่างหนึ่ง โดยเรียกงานจัดการแข่งขันกีฬาว่าวพั่นนี้ว่า “งานประเพณีว่าวไทย” นับตั้งแต่ พ.ศ. 2527 เป็นต้นไป

มงคล คำเมือง (2532: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาเกี่ยวกับกีฬามวยไทย ผลการศึกษาพบว่า มวยไทยมีปรากฏแล้วในสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี และแสดงบทบาทในแง่ประเพณีและการละเล่นเพื่อการเฉลิมฉลองในงานเทศกาล และในแง่ศิลปะของการต่อสู้ เมื่อเผชิญกับศัตรูในยามสงคราม เพราะอาวุธที่ใช้ในสมัยนั้นเป็นอาวุธประจำกาย เช่น หอก ดาบ และมีด พร้อมทั้งอาวุธที่เป็นอวัยวะของร่างกาย เช่น หมัด เข่า เท้า ศอก ที่สามารถใช้ ชก ต่อย ตะ ตีพ ฝ่า ซึ่งเรียกรวมว่า มวยไทย ทั้งนี้จะมีสำนักให้การอบรมและสั่งสอนมวยไทยในหัวเมืองต่างๆ โดยเฉพาะที่เด่นมากที่สุด คือสำนักที่เมืองลพบุรี

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี มวยไทยได้มีบทบาทในแง่การละเล่นเพื่อการเฉลิมฉลอง เช่น การแสดงในงานวัดยังมีมากขึ้นและสำหรับศิลปะของการต่อสู้ยิ่งสำคัญกว่าสมัยสุโขทัย เพราะมีสงครามกับพม่ามากกว่า จนได้เกิดตำนานของนายขนมต้มนักมวยไทยที่สู้กับพม่าจนชนะได้หลายคน หนึ่ง มวยไทยยังเป็นศิลปะการต่อสู้สำหรับทหารองครักษ์หรือทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ เช่นเดียวกับสมัยสุโขทัยและได้มีสำนักฝึกอบรมและสั่งสอนมวยในหัวเมืองต่างๆ เป็นจำนวนมาก

ครั้งเข้าสู่สมัยกรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น มวยไทยก็ยังมิมีบทบาทเหมือนสมัยกรุงศรีอยุธยา และเมื่อเวลาก้าวล่วงเข้าสู่ยุคปัจจุบัน มวยไทยได้แปรเปลี่ยนสู่การแข่งขันและสู่การกีฬามากขึ้น จนกระทั่งได้มีการจัดการแข่งขันทั้งที่เป็นระบบและไม่เป็นระบบ เช่น การแข่งขันชกมวยตามประเพณีของการเฉลิมฉลองเทศกาล และการแข่งขันที่เวทีที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยราชการอนุมัติ คือ เวทีราชดำเนินและเวทีลุมพินีในเขตกรุงเทพมหานคร และเวทีประจำท้องถิ่นต่างๆ ที่ได้ขออนุญาตจัดการแข่งขัน เป็นต้น

มวยไทยได้วิวัฒนาการจากรูปแบบของศิลปะการต่อสู้ จนกลายเป็นกีฬาสมัครเล่นและกีฬาอาชีพ จนกระทั่งได้มีองค์กรกีฬารับรอง คือ สมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย และสมาคมมวยอาชีพแห่งประเทศไทย โดยมีการจัดการแข่งขันและจัดเป็นธุรกิจในเชิงศิลปะของการแสดงและเพื่อการบันเทิงอีกด้วย ทั้งนี้ได้มีการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์เพื่อเสนอเป็นการสนทนากันให้แก่ประชาชนอีกด้านหนึ่งด้วย

ในด้านการศึกษานั้น วิชามวยไทยเป็นกิจกรรมเพื่อการเรียนการสอนทั้งในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา โดยเฉพาะในสถาบันผลิตครูพลศึกษา เช่น วิทยาลัยพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้น

ปัจจุบันนี้ มวยไทยได้กลายเป็นกีฬาสากลเมื่อประเทศญี่ปุ่นได้นำไปดัดแปลงและแข่งขันเป็นคิกบ็อกซิ่ง และประเทศในยุโรปและอเมริกาเหนือได้มีสำนักการฝึกสอนและอบรมมวยไทยโดยมีคนไทยเป็นครูสอน และได้จัดให้มีการแข่งขันระหว่างมวยไทยด้วยกัน และมวยไทยกับการต่อสู้ประเภทอื่นในประเทศต่างๆ ของภูมิภาคเหล่านั้น

จึงกล่าวได้ว่า มวยไทยได้แสดงออกถึงประเพณีและวัฒนธรรมประจำชาติ ได้เผยแพร่สู่วัฒนธรรมสากลอันสมควรได้รับการอนุรักษ์และส่งเสริมเพื่อความหวงแหน และความภาคภูมิใจของชาวไทยและอนุชนรุ่นหลังต่อไป

ทงศกดิ์ ต้นวงศ์ (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประวัติและพัฒนาการของการแข่งขันเรือยาวไทย ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินชีวิตของคนไทยมีความผูกพันกับแม่น้ำมาเนิ่นนานแล้ว การปลูกสร้างบ้านเรือนหรือการสร้างชุมชนของไทย ก็จะเลือกทำเลที่ติดกับแม่น้ำ ลำคลองเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพื่อได้อาศัยน้ำในการเพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร และเพื่อเป็นน้ำดื่มน้ำใช้อีกด้วย แม่น้ำจึงเปรียบเสมือนสายโลหิตของคนไทยที่ให้น้ำ เพื่อทั้งการบริโภคอุปโภคและการเกษตร นอกจากนี้ แม่น้ำยังเป็นเส้นทางสัญจรทางน้ำเพื่อการคมนาคมและการติดต่อการค้าขาย พาหนะที่ใช้สัญจรก็เป็นสิ่งประดิษฐ์โดยคนไทย คือ เรือ เรือจึงมีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก เช่น การคมนาคมขนส่ง ขนบธรรมเนียมประเพณี และการใช้เวลาว่างของคนไทย

ในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี มีการตั้งบ้านเรือนตามริมฝั่งแม่น้ำยม พระมหากษัตริย์ไทย คือ พระร่วงทรงใช้เรือเป็นราชพาหนะเพื่อการล่องกระทง หรือพระราชพิธีจองเปรียง ณ กลางสระน้ำ หรือกลางแม่น้ำ

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี เรือยาวเริ่มมีบทบาทในการคมนาคมทางน้ำ ทั้งยามปกติและยามสงคราม เวลาที่บ้านเมืองว่างเว้นจากสงคราม พระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ทหารฝึกซ้อมกระบวนยุทธเป็นประจำ และในฤดูน้ำหลากเป็นช่วงที่ราษฎรว่างเว้นจากการทำนา ก็ทรงโปรดเกล้าฯ ให้เรียกระดมพลมาชกซ้อมกระบวนเรือรบของกองทัพเรือ เวลาเสด็จพระราชดำเนินไปทรงถวายผ้าพระกฐิน ก็จะมีกระบวนเรือรบแห่แหนด้วยไฟพรพล มีความรื่นเริงในการกุศลพร้อมไปด้วย และเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แข่งเรือ เล่นเพลงเรือ เป็นที่เอิกเกริกและสนุกสนาน นับได้ว่าเรือยาวได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตคนไทยเป็นอย่างมากในสมัยนั้น

ครั้งในสมัยกรุงธนบุรี เรือยาวได้มีบทบาทเป็นอย่างมากในการป้องกันประเทศ ด้วยเหตุที่พระเจ้าตากสินทรงกอบกู้เอกราชของชาติไทยคืนมาจากพม่า แล้วพระองค์ทรงสร้าง

กองทัพเรือให้เข้มแข็งขึ้นโดยทรงให้ต่อเรือรบขึ้นอีกหลายลำเพื่อการสงคราม พระองค์ทรงอนุรักษ์ “นาวาสถาปัตยกรรม” (Naval Architecture) จนกลายเป็นต้นกำเนิดของเรือที่ใช้ในพระราชพิธีต่างๆ จนทุกวันนี้

ส่วนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์เป็นราชธานีนั้น เรือยาวได้มีบทบาทมากในพระราชพิธีต่างๆ เช่น พระราชพิธีเสด็จพระราชดำเนินพยุหยาตราทางชลมารค พระราชพิธีถวายผ้าพระกฐิน และพระราชพิธีพระราชทานเพลิงศพ หนึ่งยังใช้เรือเพื่อการแข่งขันอย่างจริงจังอีกด้วย

การแข่งขันเรือยาวไทยได้พัฒนามาจากประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของคนไทย และสืบทอดต่อกันมาจนถึงทุกวันนี้ โดยได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากองค์กรต่างๆ เช่น สมาคมเรือยาวแห่งประเทศไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งประชาชนในท้องถิ่นได้ให้การสนับสนุน โดยจัดให้มีการแข่งขันเรือยาวในแต่ละภาคของประเทศไทยอีกด้วย

ปัจจุบันได้มีประเพณีการแข่งขันเรือยาวในทุกภาคของประเทศ โดยแบ่งประเภทของเรือที่ใช้ในการแข่งขัน คือ (1) ประเภทเรือยาวเล็ก (2) ประเภทเรือยาวกลาง (3) ประเภทเรือยาวใหญ่ โดยมีสนามแข่งที่แบ่งออกตามภาคต่างๆ ดังนี้

1. ภาคเหนือ ซึ่งรวมจังหวัดต่อไปนี้ น่าน พิชัยโลก พิษณุโลก นครสวรรค์
2. ภาคกลาง ซึ่งประกอบด้วย ชัยนาท สิงห์บุรี อ่างทอง สระบุรี พระนครศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร นครปฐม
3. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งประกอบด้วย อุบลราชธานี บุรีรัมย์ นครราชสีมาหนองคาย นครพนม
4. ภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย ชุมพร สุราษฎร์ธานี
5. ภาคตะวันออก ซึ่งประกอบด้วย ปราจีนบุรี และฉะเชิงเทรา

นอกจากนั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยยังได้จัดให้มีการแข่งขันเรือยาวนานาชาติ โดยเชิญทีมจากต่างประเทศเข้าร่วมแข่งขัน อีกทั้งยังมีการแข่งขันเรือยาวในกีฬาซีเกมส์ด้วย นับได้ว่าการแข่งขันเรือยาวไทยได้พัฒนาถึงขั้นการแข่งขันระดับนานาชาติ เป็นการขยายขอบเขตของประเพณีและวัฒนธรรมไทยเข้าสู่วัฒนธรรมสากล ดังนั้น การแข่งขันเรือยาวไทยจึงสมควรได้รับการอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนาเพื่อเป็นสมบัติที่ควรหวงแหนและเป็นความภาคภูมิใจของชาวไทยทั้งในปัจจุบันและอนุชนสืบไป

สมชาย ยิ้มน้อย (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประวัติและพัฒนาการของกีฬาตะกร้อในประเทศไทย พอสรุปได้ว่า มีการเล่นตะกร้อมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี แรกเริ่มการเล่นตะกร้อยังไม่มีรูปแบบ เป็นแต่เพียงเตะเลี้ยงลูกตะกร้อไม่ให้เกิดพื้นดิน เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน และเป็นการพักผ่อนในยามว่าง

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ กีฬาทะกร้อมีบทบาทมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะมีการเล่นเพื่อเฉลิมฉลอง และในงานพิธีโอกาสต่างๆ เช่น งานกฐิน งานผ้าป่า งานเทศกาลสงกรานต์ งานเทศน์มหาชาติ เป็นต้น รูปแบบการเล่นตะกร้อในสมัยนั้น เล่นกันโดยจะเป็นวงกลม

ตั้งแต่รัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน กีฬาทะกร้อได้รับความนิยมมากขึ้นตามลำดับ มีการจัดการแข่งขันในงานเทศกาลต่างๆ เกือบทุกท้องที่ ได้มีการพัฒนารูปแบบการเล่นเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินตามไปด้วย มีการเตะตะกร้อลอดบ่วง ตะกร้อข้ามตาข่าย ตะกร้อเตะทวน และมีการนำตะกร้อที่เรียกว่า เซปักตะกร้อเข้ามาเล่นทั้งในระดับชาติ และระดับนานาชาติ

สำหรับด้านการศึกษา วิชาตะกร้อได้เป็นกิจกรรมเพื่อการเรียนการสอนในหลักสูตรระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา รวมทั้งเป็นวิชาหนึ่งที่มีการเรียนการสอนในสถาบันวิชาชีพครูพลศึกษา

ปัจจุบันได้มีการจัดตั้งสมาคมกีฬาทะกร้อแห่งประเทศไทยขึ้น เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริม และสนับสนุนในการพัฒนากีฬาทะกร้อในประเทศไทย และยังได้จัดตั้งสหพันธ์ตะกร้อแห่งเอเชีย และสหพันธ์ตะกร้อนานาชาติขึ้น เพื่อทำหน้าที่ควบคุมและเผยแพร่กีฬาทะกร้อให้แพร่หลายยิ่งขึ้นไปทั่วโลก

ในอนาคตแนวโน้มการเล่นกีฬาทะกร้อในประเทศไทย จะเหลืออยู่เฉพาะการเล่น ตะกร้อวง ตะกร้อลอดบ่วง และเซปักตะกร้อเท่านั้น สำหรับลูกตะกร้อที่ทำด้วยหวายจะลดความนิยมลงไป เพราะหวายหายากขึ้น และมีราคาแพง ลูกตะกร้อที่ทำด้วยโพลีเอทิลีนจะได้รับความนิยมมากขึ้นแทน

ประมวล บัวทอง (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา พัฒนาการของกระบี่กระบอง ผลการศึกษาพบว่า ประวัติและพัฒนากาของกระบี่กระบองมีมาช้านานแล้ว พร้อมๆ กับความ เป็นชนชาติไทย แต่ไม่สามารถกล่าวได้ว่า ใครเป็นผู้คิดค้น หรือเกิดขึ้นในสมัยใด แต่สามารถ สันนิษฐานได้จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ว่า คงเกิดขึ้นโดยการพัฒนาจากการดำรงชีวิต ของมนุษย์ซึ่งต้องแสวงหาอาหาร ล่าสัตว์ ต่อสู้กับภัยธรรมชาติ และภัยจากมนุษย์ด้วยกัน จนกระทั่งพัฒนามาเป็นวิชาการต่อสู้ป้องกันตัวกระบี่กระบองในที่สุด

พัฒนากาของกระบี่กระบองสมัยก่อนกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี ตั้งแต่ตอนที่คนไทยยัง อยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีน จนถึงสมัยรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์นั้น กระบี่กระบองได้ มีความสำคัญต่อประเทศชาติในการทหาร และการทำสงครามมาก เพราะเป็นวิชาการต่อสู้ของ ไทย โดยใช้อาวุธในการรบกับต่างชาติที่มารุกราน รวมทั้งการต่อสู้เพื่อขยายอาณาเขต ในยาม ที่สงบจากสงคราม ก็ได้จัดให้มีการฝึกซ้อม โดยจัดขึ้นในรูปแบบของกีฬา และการเล่น เพื่อ เตรียมพร้อมไว้สำหรับการรบและการสงคราม อีกทั้งยังใช้ในการเฉลิมฉลองงานพิธี และเทศกาล ต่างๆ ในรัชกาลที่ 5 เป็นต้นมา อารยะธรรมต่างชาติชาวตะวันตกเริ่มเข้าสู่ประเทศไทยเป็นอย่างดี

มาก การใช้อาวุธในการรบและการสงคราม เริ่มมีการเปลี่ยนรูปแบบ เป็นการใช้อาวุธสมัยใหม่ ซึ่งสามารถต่อสู้กันได้ในระยะไกลขึ้น เช่น การใช้ปืน ระเบิด และอาวุธทันสมัยอื่นๆ กระบี่ กระบองจึงพัฒนาการเป็นวิชาการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นกิจกรรมทางพลศึกษา กิจกรรมสหศึกษา การศึกษากีฬา ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ยังเป็นการละเล่นในงานเทศกาลต่างๆ การพัฒนา ระยะนี้ค่อยๆ ลดลงตามลำดับ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2478 อาจารย์นาค เทพหัสดิน ณ อยุธยา เริ่มทำการฟื้นฟูใหม่และในระยะเดียวกันนี้ กระบี่กระบองก็ได้รับการพัฒนาจากสมาคมกีฬาไทย ค่ายดาบ สำนักดาบและหน่วยงานอื่นๆ อย่างกว้างขวางอีกด้วย จนทำให้พัฒนาการในระยะนี้ ดีขึ้น จนถึงปัจจุบัน ปี พ.ศ. 2534

สำหรับแนวโน้มของกระบี่กระบองในอนาคต โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ หลายท่านให้ความเห็นว่า แนวโน้มของการพัฒนาการจะค่อยๆ ลดลง เนื่องจากปัจจัยไม่เอื้ออำนวยหลายอย่าง คือ การไม่ได้รับความสนใจจากรัฐบาลในการให้การสนับสนุน ขาดครูผู้มีความรู้ ความสามารถด้านการสอนและเทคนิคต่างๆ ขาดงบประมาณในการดำเนินงาน ขาดองค์การที่รับผิดชอบทำงานเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงอย่างมีระบบ และวิชานี้ยังไม่ได้รับการพัฒนา จนถึงสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ แต่ถ้าหากสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้สำเร็จ โดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย คือ รัฐบาล หน่วยงาน สถาบัน สถานศึกษา สมาคมกีฬาไทย ค่ายดาบ และค่ายดาบต่างๆ โดยให้ความร่วมมือกันดำเนินการอนุรักษ์ ปรับปรุง ส่งเสริม และพัฒนากันอย่างจริงจัง ก็สามารถทำให้กระบี่กระบองได้รับการพัฒนาที่ดีขึ้นต่อไปในอนาคต

โสวัตร กวาน (2539: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ศึกษาการละเล่นการควงพลองไฟของไทย ผลการศึกษาพบว่า การละเล่นการควงพลองไฟของไทยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประวัติและจุดมุ่งหมายในการควงพลองไฟ มีรูปแบบในการละเล่นการควงพลองไฟ และรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับรูปแบบของการละเล่นการควงพลองไฟ เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมไทย

การละเล่นการควงพลองไฟเป็นศิลปการแสดงพื้นเมืองของไทยประเภทหนึ่ง ได้รับการถ่ายทอดสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ ไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าใครเป็นผู้คิดค้นหรือเกิดขึ้นเมื่อใด อย่างไรก็ตามสามารถคาดคะเนได้ว่า คงเกิดขึ้นโดยการพัฒนาจากกิจกรรมการดำรงชีวิตมนุษย์ยุคหนึ่งที่ต้องล่าสัตว์เป็นอาหาร ต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติและภัยจากมนุษย์ด้วยกัน

ในสมัยสุโขทัยซึ่งเป็นอาณาจักรที่เป็นปึกแผ่นสมัยแรกของไทย มีการใช้กระบี่กระบองเป็นอาวุธในการทำสงครามรบพุ่ง อาวุธที่ใช้มีหลายแบบ เช่น ดาบ โล่ ง้าว พลอง นอกจากนั้น ในยามศึกสงบก็ยังมีการฝึกซ้อมการใช้อาวุธดังกล่าวไว้เพื่อฝึกความพร้อม ความแข็งแรง และขู่ให้ศัตรูเกรงกลัว ต่อมาเมื่ออารยธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามามีอิทธิพลในแถบเอเชีย รวมทั้งประเทศไทย รูปแบบและอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้ก็เปลี่ยนไป ไม่มีการใช้กระบี่กระบองอีกต่อไป แต่

ได้กลายมาเป็นการละเล่นชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นศิลปการต่อสู้อันเป็นศิลปวัฒนธรรมพื้นเมืองของไทย และการใช้อาวุธพลองก็ได้พัฒนามาเป็นการควงพลองไฟในที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมเกิดความตื่นเต้น สนุกสนาน เြ้าใจมากขึ้น

จากการศึกษาพบว่าการเล่นควงพลองไฟของไทย สามารถสรุปรูปแบบของการควงพลองไฟได้เป็น 2 รูปแบบ คือ การควงพลองไฟ 1 พลองมี 35 ท่า คือท่ารุ่งสุริยา ท่าอาทิตย์ทรงรถ ท่าทรงกลดจันทร์ท่า สีดาสะบัดสไบ ท่านารายณ์ขว้างจักร ท่าลักษณะเอื้องกราย ท่าเพทาย เปล่งรัศมี ท่านาคีแผ่พังพาน ท่าหนุมาณควงตรีเพชร ท่าแผ่เดชพระเมธี ท่าอัคคีสลาย ท่าครุฑ หิวานาค ท่าไฟบรรลัยกัลป์ ท่าเมฆขาล่อแก้ว ท่านางแก้วต้องลม ท่ารามสูรขว้างขวาน ท่าพระภาพพิโรธ ท่าบดฟ้าบังดิน ท่าอัมรินทร์ทรงช้าง ท่ามังกรโคลคลา ท่าดับสุริยา ท่าพระพรหมข้าม บ่วงบาด ท่าพระยานาคทรงครุฑ ท่าพระยานาคถูกทำโทษ ท่าพระวิสุทธิลงบันไดสวรรค์ ท่าพระพายตัดเศียร ท่าพระมณเฑียรถูกประหาร ท่าพระกาพถูกทำลาย ท่าพระนารายณ์ควงตรีเพชร ท่าหนุมาณคลุกฝุ่น ท่าล้มเขาพระสุเมรุ ท่ามังกรพันราย ท่ามังกรลอดถ้ำ ท่ารับลูกอุกาบาด และท่านั่งพันราย สำหรับการควงพลองไฟ 2 พลอง มีอีก 20 ท่า คือ ท่าพระอาทิตย์ทรงรถกับ อาทิตย์ทรงรถพร้อมกัน ท่าบดฟ้าบังดินกับบดฟ้าบังดิน ท่าครุฑหิวานาคกับครุฑหิวานาค ท่า รามสูรขว้างขวานกับรามสูรขว้างขวาน ท่าอาทิตย์ทรงรถกับอาทิตย์ทรงรถสลบกัน ท่าอัมรินทร์ ทรงช้างกับอัมรินทร์ทรงช้าง ท่าอัคคีสลายกับอัคคีสลาย ท่ามณเฑียรถูกประหารกับพระ มณเฑียรถูกประหาร ท่าพระภาพพิโรธกับพระภาพพิโรธ ท่าครุฑหิวานาคกับฟ้าบังดิน ท่าไล่нів กับพระยาตัดเศียร ท่าครุฑหิวานาคกับพระมณเฑียรถูกประหาร ท่าครุฑหิวานาคกับอาทิตย์ทรง รถ ท่าครุฑหิวานาคกับอัคคีสลาย ท่ารับอัคคีกับเพทายเปล่งรัศมี ท่ารับอัคคีกับมังกรลอดถ้ำ ท่า รามสูรขว้างขวานกับอัมรินทร์ทรงช้าง ท่าครุฑหิวานาคกับรับนาคี ท่าอัมรินทร์ทรงช้างกับอัคคี สลาย และท่ารับนาคีกับอาทิตย์ทรงรถ

การเล่นควงพลองไฟ จึงเป็นศิลปการแสดงที่ควรสนับสนุนให้คนไทยได้ตระหนักใน คุณค่า และช่วยกันรักษาให้คงอยู่เป็นศิลปวัฒนธรรมพื้นเมืองของไทยสืบต่อไป นอกจากนั้นควร มีการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ สำหรับการละเล่นชนิดนี้ เพื่อปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับยุคสมัย ปัจจุบัน ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งในการที่จะช่วยรักษาศิลปการแขนงนี้ให้คงอยู่เป็นเอกลักษณ์ของ ประเทศไทยตลอดไป

อมรเทพ พลพิทักษ์สันติ (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา พัฒนาการของไทยุทธ ผล การศึกษาสรุปได้ว่า ไทยุทธ หมายถึง วิธีการต่อสู้ที่เป็นอิสระ โดยอาจารย์จักรภพ เจริญรัตน์ ได้มีแนวความคิดริเริ่มศิลปะป้องกันตัวใช้ชื่อว่า "ไทยุทธ" เนื่องจากได้รับแรงจูงใจจากวิชา ชัยยุทธ (ไชยยุทธ) ซึ่งเป็นศิลปะการต่อสู้ในสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช อาจารย์จักรภพ เจริญรัตน์ จึงได้พัฒนาศิลปะป้องกันตัวไทยุทธ โดยผสมผสานศิลปะการต่อสู้แบบต่างๆ ที่เป็น สากลนำมาประยุกต์เข้าด้วยกันกับศิลปะป้องกันตัวแบบไทย ได้แก่ มวยไทย และกระบี่กระบอง ได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของยุคสมัย วิชาไทยุทธ ได้แบ่งออกเป็น

ขั้นตอนของการฝึกหัด 10 ขั้นตอน คือ ปฐมยุทธ์ รุกขเทวา พาหะยุทธ์ พุทธหัตถ์ จับไชโย มโนอัถมัน พันธ้อาวุธ ยุทธศาสตร์ องอาจธรรม และนำไทยุต สถาบันไทยุตแห่งประเทศไทย ได้ให้มีการจัดพิธีไหว้ครูและครอบครูของไทยุตเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญู กตเวทิตะของศิษย์ และเพื่อสืบสานอนุรักษไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีที่ต้งงามของไทยที่มีมา แต่โบราณ ด้วยไทยุตมีคุณลักษณะเป็นกิจกรรมเพื่อการศึกษา เพื่อการออกกำลังกาย เพื่อ นันทนาการ เพื่อเป็นศิลปะป้องกันตัว และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทย ไทยุตจึงเป็น กิจกรรมหรือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาเยาวชน ให้มีการพัฒนาการ ทั้ง 3 ด้าน คือด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และด้านคุณธรรม นับได้ว่าศิลปะป้องกันตัวไทยุตมี คุณค่าทั้งทางด้านจริยศาสตร์และสุนทรียศาสตร์ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่มีความเหมาะสมสำหรับการ ฝึกหัด จึงควรที่จะให้การสนับสนุนและส่งเสริมแก่เยาวชน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ลำดับขั้นในการค้นหาข้อมูล

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary sources) ทั้งเอกสารที่เป็นข้อความและรูปภาพ
2. สรุปผลการวิจัยในแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วยข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลประเภทเอกสาร

ข้อมูลประเภทเอกสาร ประกอบด้วย

ข้อมูลที่ศึกษาและรวบรวมจากเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary sources) ด้วยเอกสารที่เป็นข้อความและรูปภาพ รวมทั้งข้อมูลสารสนเทศ

แหล่งข้อมูลที่ใช้ศึกษา

1. หอสมุดแห่งชาติ
2. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. หอสมุดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. หอสมุดกลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
6. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
7. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยบูรพา
8. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
9. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยแม่โจ้
10. แหล่งข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลประเภทเอกสาร ประกอบด้วย

1. ข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่

1.1 ข้อมูลต้นกำเนิด เช่นพระราชบัญญัติ คำสั่งทางราชการ ประกาศ บันทึก การประชุม บันทึกเหตุการณ์ เอกสารรายงานประจำปี ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้น

1.2 ข้อมูลร่วมสมัย เช่นเอกสารส่วนบุคคล บันทึกความทรงจำ เอกสารและหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

2. ข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ วารสาร บทความ หนังสือพิมพ์ และปริทัศน์นพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำการศึกษา

3. หาข้อมูลค้นคว้าตามหอสมุดต่างๆ

4. ข้อมูลสารสนเทศ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ค้นคว้ามาทำการนำเสนอแบบบรรยาย วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์และสรุปการวิจัยในรูปแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive analysis) ตามขอบเขตของการวิจัย

บทที่ 4

การนำเสนอข้อมูล

จากการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) ทั้งเอกสารที่เป็นข้อความและรูปภาพ นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าวิจัย มารวบรวมและสรุปผลการวิจัยแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive analysis) โดยยึดกรอบแนวคิดในการวิจัย และกำหนดช่วงเวลาที่เป็นจริงในปัจจุบัน ย้อนกลับไปในอดีตตามลำดับหัวข้อ และรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในภูมิภาคต่าง ๆ
2. พัฒนาการของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
3. การเผยแพร่และการส่งเสริมการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
4. แนวโน้มของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย

1. ประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในภูมิภาคต่าง ๆ

ในการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary sources) ทั้งเอกสารที่เป็นข้อความ เอกสารรูปภาพ และเพื่อหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการปั่นหน้าผาในประเทศไทย โดยแบ่งแยกออกเป็นภาคต่าง ๆ นั้น ข้อมูลที่ค้นคว้าได้มานั้น จะเป็นการนำเสนอเรื่องราว ของการปั่นหน้าผาที่สอดคล้องกับบรรยากาศของการท่องเที่ยว ซึ่งแต่ละเรื่องราวที่ค้นคว้าได้นั้น ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในประเทศไทยไว้ น้อยมาก ต้องทำการศึกษาค้นคว้าจากคู่มือบอกเส้นทาง ซึ่งจะลงรายละเอียดของชื่อเส้นทาง ตำแหน่ง การเดินทาง ผู้สร้างทาง ระบุวัน เดือน ปีที่สร้าง (ผู้ที่ปั่นเป็นคนแรก) เพิ่มเติม โดยพบข้อมูลที่จะบอกเรื่องราวความเป็นมาของการปั่นหน้าผา ในภูมิภาคต่าง ๆ ผู้วิจัยได้รวบรวมและสรุปผลการวิจัยแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Descriptive analysis) ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1.1 ภาคใต้

ประกอบด้วย 14 จังหวัด ได้แก่ กระบี่ ชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช นราธิวาส บัตตานี พังงา พัทลุง ภูเก็ต ยะลา ระนอง สงขลา สตูล และ สุราษฎร์ธานี พื้นที่ภาคใต้ ตั้งอยู่บนคาบสมุทรอินเดียน ขนาบด้วยท้อง ทะเลอ่าวไทยทางฝั่งตะวันออก และทะเล อันดามันทางฝั่งตะวันตก มีเนื้อที่รวม 70,715.2 ตารางกิโลเมตร จังหวัดที่ใหญ่ที่สุดคือ สุราษฎร์ธานี และจังหวัดที่เล็กที่สุดคือ ภูเก็ต มีความยาวจากเหนือจดใต้ประมาณ 750 กิโลเมตร ทุกจังหวัดของภาคมีเขต ติดต่อกับทะเล ยกเว้น จังหวัดยะลา

ลักษณะภูมิประเทศ

ประกอบด้วย พื้นที่ราบ ป่าไม้ ภูเขา หาดทราย น้ำตก ถ้ำ ทะเลสาบ และกลุ่มเกาะ ในท้องทะเลทั้งสองฝั่ง มีเทือกเขาที่สำคัญได้แก่ เทือกเขาตะนาวศรี เทือกเขาภูเก็ต เทือกเขานครศรีธรรมราช โดยมีเทือกเขาสันกาลาคีรี เป็น พรมแดนกั้นระหว่างไทยกับมาเลเซีย รวมความยาวของเทือกเขาภาคใต้ทั้งหมดกว่า 1,000 กิโลเมตร มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำพุมดวง แม่น้ำตาปี แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำท่าทอง แม่น้ำตะกั่วป่า แม่น้ำปากพนัง และแม่น้ำตรัง ชายหาดทางฝั่งอ่าวไทยเกิดจากการยกตัวสูงขึ้น จึงมีที่ราบชายฝั่งทะเลยาวเรียบกว้าง น้ำตื้น ส่วนทางด้านทะเลอันดามัน เป็นลักษณะของชายฝั่งยุบต่ำลง มีที่ราบน้อย ชายหาดเว้าแหว่ง มีหน้าผาสู่ชั้น ชายฝั่งเป็นโขดหินและป่าโกงกาง สภาพ อากาศค่อนข้างร้อน แต่เนื่องจากได้รับอิทธิพลของลมมรสุม จึงทำให้มีฝนตกตลอดทั้งปี โดยเริ่มจากเดือนพฤษภาคมถึง เดือน กันยายน เป็นลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งจะทำให้เกิดฝนตกและคลื่นลมแรงทางฝั่งทะเลอันดามัน และอิทธิพลของ ลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงกุมภาพันธ์ทางฝั่งทะเลอ่าวไทยตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไป ภาค ใต้จึงมีเพียง 2 ฤดูคือ ฤดูร้อน และฤดูฝน

ตามหลักฐานทางโบราณคดี

ได้ระบุว่าแหลมมลายูเป็นศูนย์กลางการค้าขายมานาน และมีเมืองที่เจริญรุ่งเรืองหลายแห่ง เช่น ดักโกละ ลังกาสูกะ พานพาน ตามพรลิงค์ และศรีวิชัย

อาณาจักรศรีวิชัย มีราชธานีอยู่ในเกาะสุมาตรา (ในปัจจุบัน) เป็นอาณาจักรแรกที่มีเรื่องราวเกี่ยวพันกับดินแดนในแหลม มลายู โดยมีประเทศราชบนแหลมมลายูหลายประเทศ คือ ปาหัง ตรังกานู กลันตัน ตามพรลิงค์ (นครศรีธรรมราช) ครหิ (ไชยา) ลังกาสูกะ (อยู่ในประเทศมาเลเซีย) เกตะ (ไทรบุรี) กราดักโกลา (ตะกั่วป่า) และปันพาลา (อยู่ในประเทศพม่า) พลเมืองนับถือศาสนาพุทธนิกายมหายาน ซึ่งได้เผยแผ่มาในดินแดนแถบนี้ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 13

ภายหลังที่อาณาจักรศรีวิชัยเสื่อมอำนาจลง เมืองตามพรลิงค์ ได้แยกตนเป็นอิสระโดยมีศูนย์กลางอยู่ที่แคว้นนครศรี ธรรมราช มีอำนาจปกครองเมืองต่าง ๆ ได้แก่ สายบุรี ปัตตานี กลันตัน ปาหัง ไทรบุรี พัทลุง ตรัง ชุมพร บันไทสมอ สงขลา ตะกั่วป่า ถลาง และกระบี่

ในสมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ไทยได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับแคว้นนครศรีธรรมราช ต่อมาเมื่อกรุงศรีอยุธยามีอำนาจขึ้น แทนสุโขทัย (พ.ศ. 1893) และได้เมืองบักซ์ได้ทั้งหมดเป็นเมืองขึ้น จึงได้มอบอำนาจให้เมืองนครศรีธรรมราชปกครอง เมืองฝ่ายใต้ และหัวเมืองมลายูทั้งหมด

จากสภาพทางภูมิศาสตร์

ทำให้ภาคใต้มีความสัมพันธ์กับประเทศในเอเชียอาคเนย์มาโดยตลอด เช่น ค้าขายกับจีนมาตั้งแต่ พุทธศตวรรษที่ 5 จนถึง 16 สินค้าที่ค้าขาย ได้แก่ ไข่มุก เครื่องแก้ว น้ำหอม อัญมณี และนอแรด ในกลางพุทธศตวรรษที่ 10-12 มีการติดต่อกับอินเดีย มีการเผยแผ่ศาสนาพุทธและ

พราหมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลทางด้านศิลปะเป็นอย่างมาก รวมทั้ง วรรณคดี ความเชื่อ ประเพณี และกฎหมาย

จากนั้นในพุทธศตวรรษที่ 12-15 มีการค้าเครื่องเทศกับชาวเปอร์เซียและชาว อาหรับ ซึ่งได้นำศาสนาอิสลามมาสู่เกาะสุมาตรา จากนั้นได้ขยายสู่แหลมมลายูถึงประเทศอินโดนีเซีย และเลยมาถึงทางใต้ของไทยในศตวรรษที่ 20 ทำให้ชาวพื้นเมืองภาคใต้บางส่วนนับถือศาสนาอิสลาม

นอกจากชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมแล้ว ยังมีกลุ่มชาวพื้นเมืองที่เรียกว่า "ชาวน้ำ หรือชาวเล" อาศัยอยู่ตามริมฝั่งทะเล ในอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา หาดราไวย์และเกาะสิเหร่ จังหวัดภูเก็ต และตามหมู่เกาะต่าง ๆ ของจังหวัดสตูล ชาวน้ำ เมืองเหล่านี้เรียกตัวเองว่า "ชาวไทยใหม่" เชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษของชนชาติมลายู

ชาวน้ำหรือชาวเล มีสีผิวคล้ำ ร่างกายแข็งแรง นิสัยรักสงบ นับถือภูตผีปีศาจ มีประเพณีบวงสรวงบรรพบุรุษและเจ้าเกาะ โดยมีพิธีลอยเรือสะเดาะเคราะห์ เป็นบทพิสูจน์ความเชื่ออันนี้ ส่วนอาชีพหลักคือ การทำประมง

สำหรับชาวซาไก หรือที่เรียกว่า เงาะป่า นั้น เป็นชนพื้นเมืองอีกเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ทางภาคใต้โดยเฉพาะที่อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง อำเภอบันนังสตา และอำเภอเบตง ในจังหวัดยะลา ชาวซาไกมีผิวพรรณและรูปร่างคล้ายชาวน้ำ แต่อาศัยอยู่ตามป่าเขา มีอาชีพหาของป่า และเก่งในการล่าสัตว์

อุปนิสัยของชาวใต้

ส่วนใหญ่จะอดทน เข้มแข็ง ฉลาด มีความมุ่งมั่นสูงและปราดเปรียว การแต่งกายจะแตกต่างกันไปตาม กลุ่ม คือ ชาวไทยเชื้อสายจีนแต่งกายเป็นแบบจีน ชาวไทยมุสลิมจะแต่งกายคล้ายชาวมาเลเซีย สตรีนุ่งผ้าปาเต๊ะ สวมเสื้อมา หยา เป็นเสื้อแขนกระบอก มีผ้าคลุมศีรษะ ผู้ชายนุ่งโสร่ง หรือกางเกง สวมเสื้อแขนยาว โปกศีรษะหรือสวมหมวก ปัจจุบัน มีการแต่งกายที่เป็นสากลมากขึ้น ส่วนภาษาที่ใช้เป็นภาษาไทยสำเนียงชาวใต้ แต่ผู้ที่อยู่ใกล้ชายแดนระหว่างไทยกับมาเลเซียจะพูดภาษายาวี หรือภาษามลายู

ถึงแม้ว่าอาหารของภาคใต้ จะมีรสจัดแต่ก็เป็นที่นิยมของคนทั่วไป ได้แก่ แกงเหลือง แกงไตปลา แกงส้ม น้ำยาบักช้ใต้ น้ำพริกกุ้งเสียบ น้ำพริกกะปิ รับประทานกับผักสดหลายชนิด ข้าวยา บูดหลน ไก่กอบและ รวมทั้งอาหารทะเล

ประชากรทางภาคใต้ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่กาแฟ มีสวนยางพารา สวนมะพร้าว สวนผลไม้ และมะม่วง หิมพานต์ ทำการประมงน้ำลึกและประมงชายฝั่ง การทำนา กุ้ง เลี้ยงหอยมุก ส่วนผลงานด้านหัตถกรรม ได้แก่ ผ้าเกาะยอ ผ้าไหมพุมเรียง ผ้าทอเมืองนคร ผ้าบาติก เครื่องประดับเครื่องใช้ประเภทเครื่องเงิน เครื่องทอง ทองเหลืองและเครื่องถม งานฝีมือจักสานย่านลิเภา และเครื่องประดับที่ทำจาก เปลือกหอย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาคใต้ยังคงอยู่ใน ความสนใจของนักท่องเที่ยวนอกเหนือจากธรรมชาติที่สวยงาม

(<http://www.thairoomrate.com/south.htm>)

จังหวัดกระบี่

ประวัติความเป็นมา

จังหวัดกระบี่ ตั้งขึ้นในปลายรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ในอดีตเป็นเพียงแขวงหนึ่งอยู่ในอำนาจการปกครองและบังคับบัญชาของเมืองนครศรีธรรมราช เรียกว่า "แขวงเมืองปกาสัย" พระยาผู้ครองเมืองนครศรีธรรมราช ให้ปลัดมาตั้งค่ายทำพะเนียดจับช้างของห้องที่ตำบลปกาสัยและได้มีราษฎรจากเมืองนครศรีธรรมราช อพยพมาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินเพิ่มมากขึ้น พระปลัดได้ยกตำบลปกาสัยขึ้นเป็น "แขวงเมืองปกาสัย" ขึ้นต่อเมืองนครศรีธรรมราช ประมาณปี พ.ศ.2415 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองปกาสัย และทรงพระราชทานนามว่า "เมืองกระบี่" เมื่อได้ประกาศตั้งขึ้นเป็นเมืองแล้วโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งที่ทำการอยู่ที่ตำบลกระบี่ใหญ่ (บ้านตลาดเก่า) ในท้องที่อำเภอเมืองกระบี่ปัจจุบัน มีหลวงเทพเสนาเป็นเจ้าเมืองกระบี่คนแรก ต่อมาในปี พ.ศ.2418 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แยกเมืองกระบี่ออกจากการปกครองของเมืองนครศรีธรรมราช เป็นเมืองจัตวาขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ และในปี 2443 สมัยพระยารัษฎานุประดิษฐ์ (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) เป็นสมุหเทศาภิบาลมณฑลภูเก็ต ได้พิจารณาเห็นว่าศาลากลางจังหวัดที่บ้านตลาดเก่านั้นไม่สะดวกต่อการคมนาคม เพราะสมัยนั้นต้องอาศัยเรือเป็นพาหนะ จึงได้ย้ายที่ตั้งเมืองไปอยู่ตำบลปากน้ำ ซึ่งอยู่ใกล้ปากอ่าวเป็นร่องน้ำลึกเรือใหญ่สามารถเข้าเทียบท่าได้สะดวก ทำให้เป็นที่ตั้งศาลากลางจังหวัดจนถึงปัจจุบันนี้

ความหมายของคำว่า "กระบี่" มีตำนานเล่าสืบต่อกันมาว่า ชาวบ้านได้ขุดพบมีดดาบโบราณใหญ่เล่มหนึ่ง นำมามอบให้กับเจ้าเมืองกระบี่ และต่อมาไม่นานก็ขุดพบมีดดาบโบราณเล็กอีกเล่มหนึ่ง รูปร่างคล้ายกับมีดดาบโบราณเล่มใหญ่ จึงนำมามอบให้กับเจ้าเมืองกระบี่เช่นกัน เจ้าเมืองกระบี่เห็นว่าเป็นดาบโบราณสมควรเก็บไว้เป็นดาบคู่บ้านคู่เมือง เพื่อเป็นสิริมงคล แต่ขณะนั้นยังสร้างเมืองไม่เสร็จจึงได้นำดาบไปเก็บไว้ในถ้ำเขาขนานบนหน้าหน้าเมืองโดยวางไขว้กัน ซึ่งลักษณะการวางทำให้เป็นสัญลักษณ์ของตราประจำเมือง คือ ดาบไขว้ทาบอยู่บนภูเขาขนานน้ำ และบ้านที่ขุดพบดาบใหญ่ได้ตั้งชื่อว่า "บ้านกระบี่ใหญ่" บ้านที่ขุดพบดาบเล็กได้ตั้งชื่อ "บ้านกระบี่น้อย" แต่มีอีกตำนานหนึ่งสันนิษฐานว่าคำว่า "กระบี่" อาจเรียกชื่อตามพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่งที่มีมากในท้องถิ่น คือต้น "หลุมพี" เรียกชื่อว่า "บ้านหลุมพี" มีชาวมลายูและชาวจีนที่เข้ามาค้าขายได้เรียกเพี้ยนเป็น "กะ-ลู-บี" หรือ "คอโลบี" ต่อมาได้ปรับเป็นสำเนียงไทยว่า "กระบี่"

สัญลักษณ์ ประจำจังหวัด

รูปกระบี่ไขว้ เบื้องหลังมีภูเขาและทะเล

กระบี่ไขว้ หมายถึง ดาบโบราณซึ่งครั้งหนึ่ง มีผู้ค้นพบในท้องที่จังหวัด

ภูเขา คือ เทือกเขาพนมเบญจาที่สูงที่สุดในแถบนั้นมีเมฆปกคลุมตลอดเวลา และกันเขตแดนกับจังหวัดอื่น

ทะเล คือ ชายอาณาเขตอีกด้านหนึ่งซึ่งติดต่อกับมหาสมุทรอินเดีย

จังหวัดกระบี่ ใช้อักษรย่อว่า "กบ"

ต้นไม้และดอกไม้ประจำจังหวัด "ทุ่งฟ้า"

(<http://www.thairoomrate.com/province/003946.htm>)

ลักษณะทางภูมิศาสตร์

จังหวัดกระบี่ เป็นเมืองชายทะเลในฝั่งดงมด้วยหาดทรายขาว น้ำทะเลใส ปะการังสวย ถ้ำโตรกชะงักผา และหมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 100 เกาะ รวมกันเป็นมนต์เสน่ห์ที่สร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน กระบี่ เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอันดามัน อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 814 กิโลเมตร มีเนื้อที่ 4,708 ตารางกิโลเมตร กระบี่ ประกอบด้วยภูเขา ที่ดอน ที่ราบ หมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 130 เกาะ อุดมไปด้วยป่าชายเลน ตัวเมืองกระบี่มีแม่น้ำยาวประมาณ 5 กิโลเมตร ไหลผ่านลงสู่ทะเลอันดามันที่ตำบลปากน้ำ นอกจากนี้ยังมีคลองปกาสัย คลองกระบี่ใหญ่ และคลองกระบี่น้อย มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาที่สูงที่สุดในจังหวัดกระบี่ คือ เทือกเขาพนมเบญจา จากหลักฐานทางโบราณคดี สันนิษฐานได้ว่าบริเวณเมืองกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณที่เก่าแก่มากแห่งหนึ่งในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์และต่อเนื่องมาจนถึงสมัยประวัติศาสตร์ กล่าวกันว่าดินแดนนี้แต่เดิมคือเมืองบันไทยสมอ 1 ใน 12 เมืองนักษัตรที่ใช้ตราลิงเป็นตราประจำเมือง ขึ้นกับอาณาจักรนครศรีธรรมราช นอกจากนี้ยังมีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับชื่อเมืองกระบี่ว่า อาจมาจากความหมายที่แปลว่าตาบ เนื่องจากมีตำนานเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับการขุดพบมีตดาบโบราณก่อนที่จะสร้างเมือง

ตัวเมืองกระบี่ เป็นเมืองที่มีภูมิทัศน์สวยงาม มีเขาขนาบน้ำที่เป็นจุดเด่นของเมืองคู่กับป่าชายเลนที่สมบูรณ์ เขียวชอุ่ม ทำให้บรรยากาศดูร่มรื่นสบายตา นักท่องเที่ยวสามารถพายเรือแคนูเพื่อเป็นการพักผ่อนและออกกำลังกาย หรือในช่วงเย็นแดดร่ม อากาศสบาย ๆ สามารถเดินเล่นรับลมพร้อม ๆ กับนั่งรับประทานอาหารเย็นใต้ที่ตลาดโต้รุ่ง บริเวณท่าเรือ เจ้าฟ้า และบริเวณตลาด ถนนมหาธาราช ก็มีอาหารพื้นเมืองให้รับประทาน ทั้งขนมจีนน้ำยา น้ำพริก แกงไตปลา ไก่ทอดพื้นเมืองรสชาติกลมกล่อม และสำหรับนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวตามหาดหรือเกาะต่าง ๆ เช่น หาดไร่เลย์ อ่าวนาง เกาะลันตา เกาะพีพี เกาะจำ และเกาะสิบอยา สามารถลงเรือโดยสารหรือติดต่อเช่าเรือได้ที่ท่าเรือเจ้าฟ้า ในอำเภอเมือง

(<http://www.thairoomrate.com/province/003946.htm>)

กิจกรรมปีนหน้าผาในประเทศไทยเริ่มถือกำเนิดขึ้นที่เกาะ พี.พี. ตั้งแต่ 18 ปีที่ผ่านมา เมื่อเส้นทางปีนหน้าผาสายแรกในเมืองไทยได้ถูกจัดสร้างขึ้นโดยนักปีนหน้าผาชาวอิตาลีเลียนกลุ่มหนึ่ง นำโดย Alberto Soncini และ Giacomo Baroe ที่เดินทางไปท่องเที่ยวที่เกาะ พี.พี. เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2529 และให้ชื่อเส้นทางปีนหน้าผาสายแรกในประเทศไทยสายนั้น ชื่อ Italian มีความสูง 80 เมตร ที่อ่าวลิงด้านขวามือของท่าเทียบเรือเกาะ พี.พี.ดอน (อภินันท์ บัวภักดี. 2547: 32-35)

อภิรักษ์ บัวภักดี (2547: 32-35) ยังได้เขียนบรรยายไว้อีกว่า “เส้นทางป็นหน้าผาสายที่สองของกระป๋องก็เกิดขึ้นติดตามมาในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2530 เมื่อนักปีนผาชาวฝรั่งเศสสองคน คือ Bernard Monet และ Ralfried Colonna ช่วยกันจัดสร้างเส้นทางบนภูผาเกาะ พี.พี. ชื่อพระหัตถ์ของพระพุทธเจ้า La main de Buddha ขึ้นด้วยความสูง 80 เมตร

ต่อมาปี พ.ศ. 2531 เส้นทางป็นหน้าผาสายที่สามของเมืองไทยก็ปรากฏขึ้น คราวนี้เป็นฝีมือของชาวเนเธอร์แลนด์ชื่อ Thierry Walch และ Kurt Albert เป็นเส้นทางที่สร้างพร้อมๆ กันทีเดียวหลายเส้นทางด้วยกัน และสองคนนี้ยังข้ามปากจากเกาะ พี.พี. มาเปิดเส้นทางป็นผาที่อ่าวน้ำเมา ถ้ำพระนาง และอ่าวพระนางไว้อีก รวมแล้วมากกว่า 25 เส้นทาง

วีรศักดิ์ จันทร์ส่งแสง (2545: 73-78) ได้กล่าวถึง ปี 2533 ถ้าย้อนดูตามหลักฐานที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ชื่อของ โดมินิค โปดาร์ต และ ฟรอนซ์ เบอร์นิเออร์ เป็นผู้ที่นำเมล็ดพันธุ์ของกีฬาปีนหน้าผา เกมกีฬาแห่งความตื่นเต้นและท้าทายความสามารถ มาหว่านลงบนแผ่นดินไทย

ตามมาด้วย นักปีนเขาชาวอเมริกันกลุ่มใหญ่ นำโดย Todd Skinner มาสำรวจบุกเบิกเส้นทางป็นเขาที่ไร่เลอย่างจริงจัง และมีการบันทึกทั้งภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหวกลับไปด้วยภาพผาหินท่ามกลางทิวทัศน์ชายทะเลอันพิสุทธิ์และงดงาม ถูกเผยแพร่ออกไปอย่างกว้างขวาง หลังจากนั้นนักปีนผาจากทั่วทุกมุมโลกก็ทยอยกันมาเยือนไร่เลอย่างคึกคัก จากวันนั้น กีฬาปีนผาก็หยั่งรากลงที่ไร่เลอย่างมั่นคง เป็นดินแดนแห่งแรกที่กีฬาปีนเขาเข้ามาปักธงในประเทศไทย

สำหรับที่จังหวัดอื่นๆ เท่าที่หลักฐานปรากฏ มีดังนี้

อภิรักษ์ บัวภักดี (2548: 34-35) ได้เขียนถึงสถานที่แห่งหนึ่งในจังหวัดชุมพรไว้ว่า จากการทำสารคดีท่องเที่ยวเมืองปะทิวใน อ.ส.ท. ฉบับนี้ ทำให้เราได้พบว่า ที่หาดทุ่งช้าง บ้านชุมโค อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร มีหน้าผาริมหาดทรายชายทะเล ที่ถ้ามีเส้นทางปีนผาขึ้นไปจะได้พบกับทิวทัศน์สวยงามมาก ทั้งมุมถ่ายภาพตรงนี้ก็ยอดเยี่ยม นักปีนผาจะปีนกันได้อย่างสนุกสนาน และได้รางวัลจากการปีนที่คุ้มค่า

อีกทั้งหากลองพิจารณาถึงเส้นทางป็นผาที่เขาอ้อยและที่ลพบุรี ที่ อ.ส.ท. เราเคยนำเสนอไป มุมมองเห็นที่จะสวยงามสุดตรงนี้ไม่ได้ ลองดูสิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พัก ร้านอาหาร ที่พื้นที่ใกล้ๆ อ่าวบ่อเมาก็มีที่พัก ร้านอาหารหลากหลายลักษณะ ส่วนมากจะหยอหยาง นักท่องเที่ยวไม่ค่อยมี ถ้ามีนักปีนผามาช่วยแจมตรงนี้ ก็จะได้ดีกันทุกๆ ฝ่าย

ไปปีนผาที่นี่มีที่พัก ร้านอาหารใกล้ๆ ที่อ่าวบ่อเมามีหลายระดับราคา ส่วนใหญ่จะว่างไม่ค่อยมีใครมาพัก เพราะหาดไม่สวย แต่อาหารทะเลอร่อย นอกจากนั้น ที่หาดทุ่งช้างและหาดไชเนา ยังสร้างเส้นทางได้อีกมากมายหลายสาย ที่มงานมีเวลาน้อยจึงสร้างได้सानเดียว ขอเชิญชวนชาวปีนผามาช่วยสร้างเส้นทางกันเพิ่มเติม นักปีนผาไทยจะได้มีเส้นทางป็นสวยๆ เพิ่มขึ้นอีก ชาวบ้านอ่าวบ่อเมาก็ลงทุนทำที่พัก ร้านอาหารจะได้คึกคักขึ้น

อภิรักษ์ บัวภักดี (2547: 32-35) ได้กล่าวพาดพิงถึงคนไทยที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับ การปีนหน้าผาที่จังหวัดกระบี่ ไว้ดังนี้

สำหรับคนไทยเรา บุคคลแรกที่ปรากฏหลักฐานว่าปีนหน้าผาอย่างฝรั่ง แต่ไม่สวม รองเท้า ก็คือนายท้ายเรือของฝรั่งในยุคบุกเบิกนั้น ปรากฏเป็นรูปกำลังปีนหน้าผาบนเส้นทางชื่อ ไม่มีปัญหา Mai Mee Panhar ชื่อวัฒนชัย เขาชู หรือ ทูน

คนไทยรุ่นต่อมา ที่เข้าไปคลุกคลีในวงการปีนหน้าผาก็คือ ฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ ซึ่ง ขณะนั้นเป็นผู้จัดการโรงแรมพระนางเพลส หรือรายาวดีในปัจจุบัน ได้เข้าไปคลุกคลีกับนักปีนหน้า ผาชาวฝรั่งเศสสองคน คือ Dominique Potard และ Francois Burnier ที่มีความมุ่งมั่นมาปีนหน้า ผาในเมืองไทยเพื่อจัดทำหนังสือปีนหน้าผาเล่มแรกของประเทศและเผยแพร่ออกสู่สากล ชื่อ หนังสือ Climbing route guidebook : Thailand

ต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน ที่คนไทยรุ่นที่สามได้ก้าวขึ้นมารับช่วงการเผยแพร่การปีนหน้า ผาในเมืองไทย โดยเริ่มตั้งแต่ได้ชักชวน สมยศ ทองแก้ว หรือคุณเทค และ สมพร สิบเหตุ หรือ คิง คลามเบอร์ ซึ่งเป็นเด็กชาวบ้านอำเภอพระนางมาฝึกทักษะการปีนหน้าผา กระทั่งเกิดใจรักและ ยึดอาชีพการปีนหน้าผาต่อมาอย่างจริงจัง จนปัจจุบันต่างก็ได้เป็นเจ้าของบริษัทปีนหน้าผา ให้บริการปีนหน้าผาแก่ชาวต่างประเทศที่เดินทางมาปีนหน้าผาในเมืองไทย โดยเฉพาะคิง คลาม เบอร์ ในปัจจุบันยังมีอาชีพเสริมที่น่าสนใจ คือ เป็นช่างภาพบนหน้าผาคนแรกและคนเดียวของ เมืองไทยที่มีฝีมือการถ่ายภาพบนหน้าผายอดเยี่ยมไม่แพ้ฝรั่ง อีกทั้งยังได้จัดทำหนังสือแนะนำ เส้นทางปีนหน้าผาบริเวณอำเภอไร่เล อำเภอพระนาง และเกาะ พี.พี. เป็นภาษาอังกฤษไว้ ซึ่งหนังสือ Climbing Thailand Route : Guidebook ซึ่งปัจจุบันได้รับความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวปีนหน้าผา ชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก

สอดคล้องกับที่ วราภรณ์ พลอยบริสุทธิ์ (2535: 56-59) ก็ได้เอ่ยถึงคนไทยที่เกี่ยวข้อง กับการปีนหน้าผาที่อำเภอพระนางว่า

การปีนเขาที่กระบี่นี้ ควรเรียกว่าปีนหน้าผาจะถูกต้องกว่า เพราะภูมิประเทศที่ปีนจะมี ลักษณะเป็นหน้าผามากกว่าการปีนเขาธรรมดา แต่ถ้าเป็นภาษาอังกฤษ เขาเรียกว่า Rock Climbing หรือแปลตรงๆ ก็ว่าการไต่ก้อนหิน เป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่มีมานานกว่า 200 ปี สันนิษฐาน กันว่ามีต้นกำเนิดในประเทศญี่ปุ่น แล้วแพร่หลายไปในยุโรปและอเมริกา จนกระทั่งกลายเป็นกีฬา ที่นิยมกันมาก

ในประเทศไทยนั้น ว่ากันว่าราวปี 2527 มีนักท่องเที่ยวชาวฝรั่งเศสที่เป็นนักปีนเขามา ท่องเที่ยวที่กระบี่ แถวเกาะ พี.พี. และอำเภอพระนาง เห็นว่าภูมิประเทศแถวนี้เหมาะแก่การไต่เขา เลยนำไปบอกต่อในหมู่นักปีนภูเขา ในปี 2533-2534 มีชาวฝรั่งเศส 2 คน มาทำการสำรวจ เส้นทางไต่ผาอย่างจริงจัง หลังการสำรวจ ชื่อของกระบี่ ประเทศไทย ก็ปรากฏอยู่ใต้มือแหล่ง ปีนเขาของโลก และในปี 2534 ยังมีเรื่องราวการปีนเขาที่เกาะ พี.พี. และอำเภอพระนางลงตีพิมพ์ใน หนังสือ Rock & Ice อีก

ส่วนคนไทยที่เข้าไปคลุกคลีกับการปีนเขาเป็นคนแรกก็ว่าของท้องถิ่นนี้ คือ คุณแป๊ะ หรือคุณฉันท์เชษฐ์ กิตติโสภณ อดีตผู้จัดการพระนางเพลส ที่ได้รับการฝึกหัดจากนักปีนหน้าผาชาวต่างชาติหลายครั้ง แล้วนำมาถ่ายทอดต่อไปให้เพื่อนร่วมงานชาวไทย คิงที่กำลังปีนผาให้เราได้รับ การฝึกจากเด็ก ลูกน้องคุณแป๊ะอีกทีหนึ่ง

ส่วน กฤษกร วงศ์กรวุฒิ (2543: 76-78) กล่าวถึง ม.ล. ทศวรรณ เทวกุล หนุ่มใหญ่วัย 35 ปี ประธานชมรมตุ๊กแกผา (Gecko Climbing Club) หรือสมญานาม “พญาตุ๊กแก” ว่าเป็นนักปีนหน้าผาด้วยคนหนึ่งของเมืองไทย อีกทั้งยังเป็นคนแรกๆ ที่เริ่มนำกีฬาชนิดนี้เข้ามาเผยแพร่ในเมืองไทยด้วย โดยเริ่มสนใจกีฬาปีนหน้าผาเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2535 โดยเพื่อนที่เพิ่งกลับมาจากไปเรียนที่สหรัฐอเมริกาเป็นผู้แนะนำการปีนหน้าผาเบื้องต้นให้

ต่อมาเพื่อนร่วมงานที่มูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืช Mr. Patrick Corrigan ก็ชื่นชอบการปีนหน้าผาเช่นกัน ดังนั้นพอมีโอกาสเหมาะ ทั้งสองก็จะออกเดินทางไปหาที่ปีนหน้าผาเล่นกัน หลังจากเป็นคู่หูร่วมปีนหน้าผากัน ก็ได้รับการติดต่อจากคุณฉันท์เชษฐ์ กิตติโสภณ นักปีนหน้าผาผู้ช่ำของอีกคนหนึ่งของเมืองไทย เพื่อหาเพื่อนร่วมก๊วนไปปีนหน้าผาที่เขา้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งคุณฉันท์เชษฐ์ กิตติโสภณ และคุณทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร ได้ช่วยกันสำรวจ ร่วมกับ โดมินิก โปรตาร์ด และฟรองซัว เบอร์นีเออร์ เมื่อปี พ.ศ. 2535 เส้นทางแรกที่สร้างขึ้น คือ Chinese New year กับ Sigha nightmare แสดงว่าต้องไปปีนกันในเทศกาลตรุษจีน และเดินทางไปด้วยความรู้สึกที่ยังไม่สว่าง จากการเลี้ยวฉลองในเทศกาลตรุษจีน จึงเป็นที่มาของชื่อเส้นทางสองเส้นแรกที่ค้นพบ

1.2 ภาคกลาง

พื้นที่ภาคกลางประกอบด้วย 21 จังหวัด และ 1 เขตการปกครองพิเศษ ได้แก่ จังหวัดกาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชัยนาท นครนายก นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี พระนครศรีอยุธยา เพชรบุรี ราชบุรี ลพบุรี สมุทรปราการ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สระแก้ว สระบุรี สิงห์บุรี สุพรรณบุรี และอ่างทอง ส่วน กรุงเทพมหานคร ไม่นับว่าเป็นจังหวัด เนื่องจากเป็นเขตการปกครองพิเศษ

เนื่องจากภาคกลางเป็นที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ เป็นศูนย์รวมของแม่น้ำสายสำคัญหลายสาย ได้แก่ แม่น้ำเจ้าพระยา ป่าสัก แมกลอง ท่าจีน แควน้อย แควใหญ่ ฯลฯ พื้นที่แถบนี้จึงอุดมสมบูรณ์ เป็นอยู่อาศัยของประชากรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพ เกษตรกรรม ทำนาปลูกข้าว มีสวนผลไม้ และทำไร่ นอกจากนี้ยังมีกิจการปศุสัตว์ เลี้ยงโคพันธุ์เนื้อพันธุ์นม มีฟาร์มไก่ และเลี้ยงปลา ส่วนจังหวัดที่อยู่ติดชายทะเลก็ทำการประมง และนาเกลือ รวมไปถึงอาชีพรับจ้างในโรงงาน อุตสาหกรรม กิจการพาณิชย์ รัฐบาล และงานหัตถศิลป์อีกมากมาย

จากเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ได้กล่าวไว้ว่า ภาคกลางเป็นดินแดนแห่งอารยธรรมที่สืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยทวารวดี เมื่อ พุทธศตวรรษที่ 11-16 ยุคที่ชนชาติมอญครอบครองดินแดน

แถบนี้ จากนั้นราวพุทธศตวรรษที่ 16-18 ชนชาติขอมหรือ เขมรก็เข้ามาเรืองอำนาจ โดยมี ศูนย์กลางอยู่ที่ลพบุรี และขยายอาณาเขตออกไปยังจังหวัดสุพรรณบุรี เพชรบุรี และสิงห์บุรี

เมื่อ พ.ศ.1893 พระเจ้าอู่ทองทรงสร้างเมืองขึ้นแถบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งต่อมาได้ ย้ายราชธานีมาอยู่ที่บริเวณตำบล หนองโสนหรือบึงพระราม นับตั้งแต่นั้นมากรุงศรีอยุธยา ก็เจริญรุ่งเรืองเป็นบึงแผ่น มีการขยายอาณาเขตและติดต่อค้าขายกับชาวตะวันตก ได้แก่ โปรตุเกส ฝรั่งเศส ฮอลันดา และอังกฤษ รวมถึงการรับอารยธรรมตะวันตกด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะ ศาสนาคริสต์ ก็ได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยเป็นครั้งแรกในดินแดนแถบนี้

ด้วยความที่เป็นแหล่งอารยธรรมเก่าแก่ มีประชากรหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ จึงก่อให้เกิด งานศิลปะผสมผสานทั้งงดงาม ตามวัดวาอารามต่างๆ เป็นมรดกของประเทศสืบทอดมาถึงลูกหลาน ในปัจจุบัน และบางแห่งทรงคุณค่าจนได้รับการ ยกย่องให้เป็นมรดกของโลกที่ต้องรักษาไว้ชื่นชม ร่วมกันตราบนานเท่านาน อีกทั้งวัฒนธรรมประเพณีและการละเล่นต่างๆ ซึ่งยังคงมีให้ชมได้ใน หลายพื้นที่ของจังหวัดในภาคกลาง เช่น ระบำชาวไร่ เพลงพวงมาลัย เพลงฉ่อย เพลงอิฐชุกราน เพลงเหย่ย เพลงแม่ศรี เพลงเดินกำรำเคียว เพลงลำตัด เพลงปรบไก่ เพลงอีแซว กลองยาว และ ลิเก เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการแสดงในราชสำนักที่ภายหลังได้นำออกเผยแพร่ทั่วไป เช่น โขน ละคร หนังใหญ่ หุ่นกระบอก และดนตรีไทย

เนื่องจากบรรพบุรุษของไทยในดินแดนนี้ เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีความรู้ความสามารถ ฉลาดหลักแหลม มีปฏิภาณ ไหวพริบดี จึงรู้จักค้นปรับเปลี่ยนท่วงท่าการต่อสู้ จนกลายเป็นศิลปะ ป้องกันตัวที่สร้างชื่อเสียงให้ประเทศ ได้แก่ การฟันดาบ กระบี่กระบอง และการชกมวย

นอกจากนี้สภาพภูมิประเทศของภาคกลางยังเอื้ออำนวยต่อกิจกรรมทางการท่องเที่ยว มากมาย ได้แก่ ภูเขาใหญ่น้อย หลายแห่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งของถ้ำอันสวยงาม มีพื้นที่ป่าชุ่มชื้นเป็นต้น น้ำลำธารที่ไหลรวมเป็นน้ำตก มีเกาะแก่งกลางลำน้ำ และ ด้วยเหตุผลที่ภาคกลางเป็นที่ตั้งของ เมืองหลวง คือ กรุงเทพมหานคร จึงเป็นศูนย์กลางการคมนาคมที่สำคัญของประเทศ

(<http://www.thairoomrate.com/central.htm>)

จังหวัดกาญจนบุรี

กาญจนบุรี เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลางที่มีผู้คนนิยมเดินทางไปท่องเที่ยว เต็มไปด้วย เรื่องราวในอดีตที่น่าสนใจ เป็นแหล่งอารยธรรมเก่าแก่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ เป็นสถานที่ตั้งของ สะพานข้ามแม่น้ำแควซึ่งเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของไทยในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 และมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็น ป่าเขาลำเนาไพร ถ้ำหรือน้ำตก

กาญจนบุรีอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 129 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 19,473 ตาราง กิโลเมตร ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นป่ามีทั้งป่าโปร่งและป่าดงดิบ มีแม่น้ำสำคัญสองสายคือ แม่น้ำ แควใหญ่และแม่น้ำแควน้อยซึ่งไหลมาบรรจบรวมกันเป็นแม่น้ำแม่กลองที่บริเวณอำเภอเมือง กาญจนบุรี กาญจนบุรีแบ่งการปกครองออกเป็น 13 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอบ่อพลอย

อำเภอเลาขวัญ อำเภอพนมทวน อำเภอไทรโยค อำเภอสังขละบุรี อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอท่ามะกา
อำเภอท่าม่วง อำเภอทองผาภูมิ อำเภอด่านมะขามเตี้ย อำเภอหนองปรือ และอำเภอห้วยกระเจา

คำขวัญประจำจังหวัด

แคว้นโบราณ ด่านเจดีย์ มณีเมืองกาญจน์ สะพานข้ามแม่น้ำแคว แหล่งแร่น้ำตก

อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดอุทัยธานี จังหวัดตากและสหภาพพม่า

ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดราชบุรี

ทิศตะวันออกติดต่อกับจังหวัดสุพรรณบุรีและจังหวัดนครปฐม

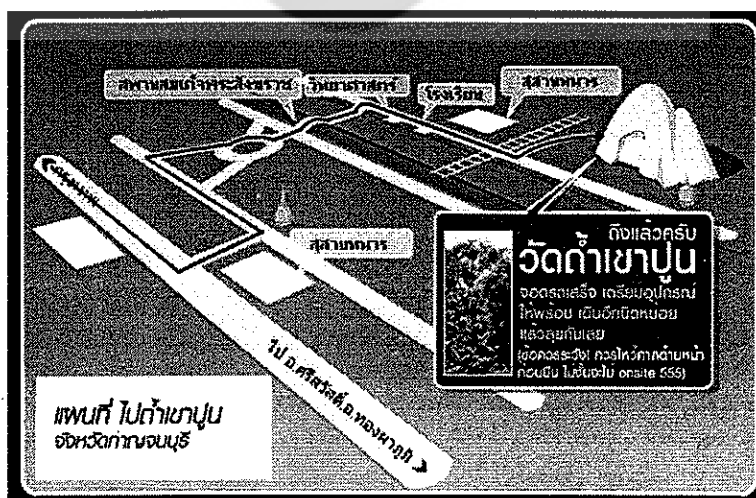
ทิศตะวันตกติดต่อกับสหภาพพม่า

(<http://www.thairoomrate.com/province/002593.htm>)

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ ได้ค้นพบว่าที่จังหวัดกาญจนบุรีมีแหล่ง
ป็นหน้าผา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สถานที่ป็นหน้าผาในจังหวัดกาญจนบุรีนี้ อยู่ในบริเวณที่ชาวบ้านเรียกกันว่า ถ้ำเขาปูน
ใกล้ๆ กันนั้นมีวัดชื่อเดียวกับสถานที่ คือ วัดถ้ำเขาปูน การเดินทางไปถ้ำเขาปูน จากตัวเมือง
กาญจนบุรี ให้ไปตามถนนแสงชูโต หรือ ทางหลวงหมายเลข 323 เลี้ยวออกจากตัวเมืองไป
ประมาณ 3 กิโลเมตร จะเจอสุสานทหารสัมพันธมิตรดอนรัก ตั้งอยู่ริมถนนแสงชูโต ทางซ้ายมือ
สุสานแห่งนี้เป็นสุสานของเชลยศึกสัมพันธมิตร ที่เสียชีวิตในระหว่างการสร้างทางรถไฟสายมธนะ
บริเวณสุสานมีเนื้อที่กว้างขวางสวยงามและเงียบสงบ ชวนให้รำลึกถึงเหตุการณ์การสู้รบและ
ผลลัพธ์ที่ตามมา สุสานแห่งนี้บรรจุศพทหารเชลยศึกถึง 6,982 หลุม

จากสุสานทหาร เดินทางต่อไปโดยข้ามสะพานสมเด็จพระสังฆราช เลี้ยวขวาไปตาม
ถนนผ่านหน้าโรงเรียนทางขวามือ และสุสานทหารอีกแห่งหนึ่งทางซ้ายมือ แล้วข้ามทางรถไฟ จะ
เห็นภูเขาถ้ำเขาปูนตั้งอยู่ทางซ้ายมือ

สำหรับเส้นทางการบินที่หน้าผาถ้ำเขาปูนมี 5 เส้นทาง เพราะฝั่งจะเริ่มบุกเบิกเปิดเส้นทางเมื่อปลายปี 2548

(http://www.hyperventure.com/thai/trip_report/report_detail.php?id=58)

จังหวัดเพชรบุรี

เพชรบุรี เป็นจังหวัดในภาคกลางที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอ่าวไทย อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 123 กิโลเมตร เป็นเมืองเก่าที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน โดยมีชื่อปรากฏอยู่ในศิลาจารึกหลักที่หนึ่งสมัยสุโขทัยและมีหลักฐานทางโบราณคดี ซึ่งมีอายุย้อนไปถึงสมัยขอมและสมัยทวารวดี ทั้งยังเคยเป็นเมืองหน้าด่านสำคัญชั้นเมืองลูกหลวงในสมัยอยุธยา

เพชรบุรี มีพื้นที่ 6,255.138 ตารางกิโลเมตร สภาพภูมิประเทศทางด้านทิศตะวันตกเป็นป่าเขาสลับซับซ้อน มีเทือกเขาตะนาวศรีเป็นเส้นกั้นอาณาเขตระหว่างไทยกับสหภาพพม่า ส่วนทางด้านทิศตะวันออกเป็นที่ราบไปจนถึงชายฝั่งทะเลอ่าวไทย พื้นที่ของจังหวัดเพชรบุรีมีแม่น้ำสายสำคัญไหลผ่าน 3 สาย ได้แก่ แม่น้ำเพชรบุรี แม่น้ำบางกลอย และแม่น้ำบางตะบูน ประชากรจังหวัดเพชรบุรีส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก มีการทำนา สวนผลไม้ ทำน้ำตาลโตนด เลี้ยงสัตว์ และทำการประมง

จังหวัดเพชรบุรี แบ่งการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอเขาย้อย อำเภอหนองหญ้าปล้อง อำเภอบ้านแหลม อำเภอบ้านลาด อำเภอท่ายาง อำเภอแก่งกระจาน และอำเภอชะอำ

คำขวัญประจำจังหวัด

เขาวังคู่บ้าน ขนมหวาน เมืองพระ เลิศล้ำศิลปะ แดนธรรมะ ทะเลงาม

อาณาเขต

ทิศเหนือติดต่อกับอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และ อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี

ทิศใต้ติดต่อกับอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ทิศตะวันออกติดต่อกับชายฝั่งทะเลอ่าวไทย

ทิศตะวันตกติดต่อกับสหภาพพม่า

(<http://www.thairoomrate.com/province/002557.htm>)

กฤษกร วงศ์กรวุฒิ (2543: 76-78) กล่าวถึง ม.ล. ทศวรรษ เทวกุล หนุมใหญ่วัย 35 ปี ประธานชมรมตุ๊กแกผา (Gecko Climbing Club) หรือสมญานาม “พญาตุ๊กแก” เล่าให้ฟังว่าได้รับการชักชวนจากคุณฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ ให้ไปปีนหน้าผาที่ อ.เขาย้อย จ.เพชรบุรี

หน้าผาที่ไปปีนเป็นหน้าผาหินปูน อยู่ที่หลังโรงเรียนบ้านเขาย้อย โรงเรียนประชาบาลแห่งหนึ่ง ในอำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ที่ถูกค้นพบ โดยคุณฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ และคุณทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร ได้ช่วยกันสำรวจ ร่วมกับ โดมินิก โปคาร์ต และฟรอนซ์ว์ เบอร์นิเออร์ เมื่อปี

พ.ศ. 2535 เส้นทางแรกที่สร้างขึ้น คือ Chinese New year กับ Sigha Nightmare แสดงถึงช่วงเวลาที่ไปปีนกันในเทศกาลตรุษจีน และเดินทางไปด้วยความรู้สึกที่ยังไม่สร้าง จากการเลี้ยงฉลองในเทศกาลตรุษจีน จึงเป็นที่มาของชื่อเส้นทางที่ค้นพบในครั้งนั้น

จังหวัดสระบุรี

สระบุรี เป็นจังหวัดสำคัญในด้านโบราณสถานทางพุทธศาสนา ประวัติศาสตร์ ประเพณี และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 108 กิโลเมตร สามารถเดินทางไปกลับได้ภายในวันเดียว แบ่งการปกครองออกเป็น 13 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองสระบุรี อำเภอหนองแซง อำเภอเสาไห้ อำเภอบ้านหมอ อำเภอพระพุทธบาท อำเภอหนองโดน อำเภอแก่งคอย อำเภอมวกเหล็ก อำเภอวังม่วง อำเภอวิหารแดง อำเภอหนองแค อำเภอดอนพุด และอำเภอเฉลิมพระเกียรติ มีพื้นที่ ทั้งสิ้นประมาณ 3,576 ตารางกิโลเมตร

คำขวัญประจำจังหวัด

พระพุทธบาทลือนาม แหล่งน้ำอุดม นมเนื่อมากมาย หลากหลายโรงงาน ถิ่นข้าวสารพันธุติ มีมะม่วงรสเลิศ งามบรรเจิดธรรมชาติ

อาณาเขต

ทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดลพบุรี

ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดปทุมธานี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

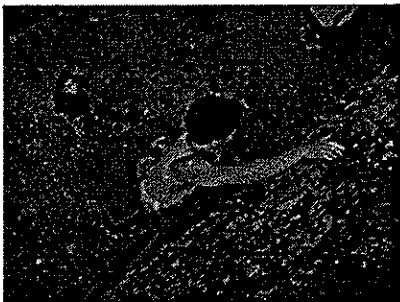
ทิศตะวันออกติดต่อกับจังหวัดนครราชสีมา และจังหวัดนครนายก

ทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดลพบุรี

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่าที่จังหวัดสระบุรีมีแหล่งปีนหน้าผาสองแห่ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วัดพระพุทธฉาย

วัดพระพุทธฉายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมานาน ตั้งอยู่บนภูเขาที่ล้อมรอบ

ไปด้วยหน้าผาเกือบทุกด้าน เส้นทางสำหรับปีนหน้าผา คือ ด้านตะวันออกของวัดพระพุทธฉาย พื้นที่ปีนส่วนใหญ่จะเป็น

ก้อนหินสูงถึง 35 เมตร สามารถปีน แบบใช้เชือกได้ในทุกเส้นทาง ไม่มีการเจาะทำสมอผาถาวร หรือ แองเคอร์

(Anchor) ดังนั้น เส้นทางส่วนใหญ่ ล้วนเป็นการปีนแบบ โบลเดอร์ริง (Bouldering) ทั้งสิ้น หากจะนับรวมจำนวนเส้นทางปีนทั้งหมดแล้ว น่าจะมากกว่า 50 เส้นทาง เส้นทางที่เป็นจุดท้าทายนักปีนมือใหม่ที่ที่สุดคือ จุดปีนแบบใช้เชือก หรือท้อปโรป ทางด้าน

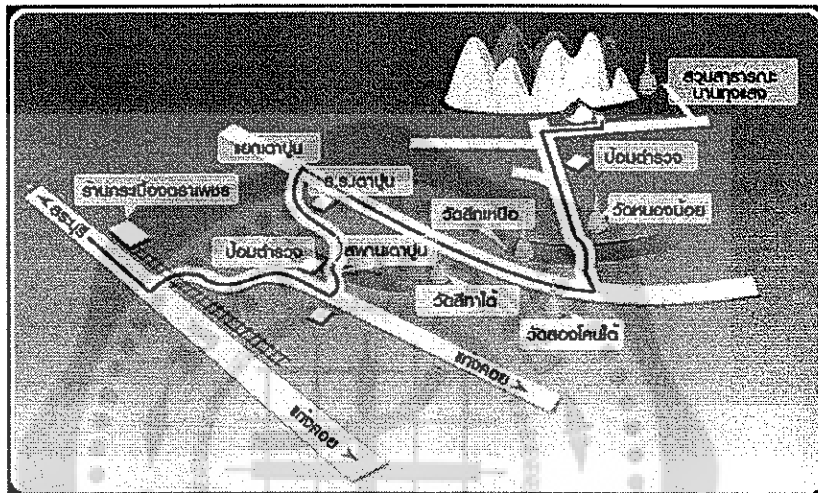

องค์พระไภสัชฯ ลานจอดรถด้านบนที่มีระดับความยกอยู่ในระดับ 5 และมีความยาว อาจถึง 40 เมตร เหมาะสำหรับนักปีนมือใหม่ เป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ไม่ชอบการปีนหน้าผา บริเวณนี้ ยังเป็นจุดรอยตัวชมทิวทัศน์ของที่ราบลุ่มแม่น้ำป่าสักได้เป็นอย่างดี ด้วยมุมมองที่เปิดโล่งรอบตัว

(<http://www.saraburitourism.com/travel/climbing.htm>)

2. สวนสาธารณะบางทุ่งแสง

หน้าผาแห่งใหม่นี้ อยู่ที่สวนสาธารณะบางทุ่งแสง อ.เมือง จ.สระบุรี การเดินทางเริ่มต้นที่ตัวเมืองสระบุรี เลี้ยวขวาไปตามถนนมิตรภาพ ถึงหลักกิโลเมตรที่ 115 เลี้ยวซ้ายไปตาม

ทางหลวงหมายเลข 3188 ตามแผนที่ประมาณ 20 กิโลเมตร จะมีภูเขาสูงตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ทางด้านซ้ายมือ บริเวณโดยรอบมีศาลาที่พักพอที่จะหลบแดดและหลบฝนได้

(http://www.hyperventure.com/thai/trip_report/report_detail.php?id=61)

1.3 ภาคเหนือ

ภาคเหนือ ประกอบด้วย 17 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด กำแพงเพชร เชียงราย เชียงใหม่ นครสวรรค์ ดาก น่าน พะเยา พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน สุโขทัย อุตรดิตถ์ และ อุทัยธานี มีพื้นที่รวม 169,644.3 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 106 ล้านไร่

จากหลักฐานการขุดค้นทางโบราณคดีของกรมศิลปากรและเอกสารอื่น ๆ พอสรุปได้ว่าในอดีตภาคเหนือแบ่งออกเป็น 2 อาณาจักร กับ 1 แคว้น คือ

1. อาณาจักรโยนก

เป็นอาณาจักรที่เกิดก่อนอาณาจักรล้านนา ช่วงเวลาที่ก่อตั้งอาณาจักรไม่ปรากฏแน่ชัด แต่มาสิ้นสุด ในพุทธศตวรรษที่ 17 โดยมีพระเจ้าสิงหนวัตินันท์เป็นผู้ก่อตั้ง มีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่เมืองเชียงแสน (อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย) มีกษัตริย์สืบต่อมาหลายพระองค์ และได้เสียดอกราชให้ขอม ในสมัยพระเจ้าพังคราช ต่อมาพระเจ้า พรหมกอบกู้เอกราชคืนมาได้ และได้สร้าง

เมืองขึ้นใหม่บริเวณที่แม่น้ำฝางและแม่น้ำกบบรรจบกัน เรียกว่า เมืองไชยปราการ และประทับอยู่จนสิ้นพระชนม์ อาณาจักรโยนกจึงเสื่อมและล่มสลาย

2. อาณาจักรล้านนา หรือ ลานนา

พระเจ้าเม็งราย โอรสของพระเจ้าลาวเม็ง กษัตริย์เมืองหิรัญนครเงินยางเป็นผู้ก่อตั้ง ดั่งข้อความจารึกไว้ที่ฐานอนุสาวรีย์ของท่านที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายว่า "พ่อขุนเม็งราย ประสูติ พ.ศ.1782 ทิวศคต เมื่อ พ.ศ. 1860 ทรงสร้างเมืองเชียงรายขึ้นเป็นเมืองแรก เมื่อ พ.ศ. 1805 ทรงรวบรวมอาณาจักรล้านนาให้เป็นปึกแผ่น ทรงสร้างสามัคคีระหว่างชนชาติไทย"

เมื่อทรงครองราชย์ในปี พ.ศ. 1802 ได้รวมหัวเมืองใกล้เคียงไว้ด้วยกัน ยกเว้นเมืองพะเยา ซึ่งพญางำเมืองครองอยู่ และดินแดนของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช โดยกษัตริย์ทั้ง 3 พระองค์ ได้ทรงกระทำสัตยปฏิญาณว่าจะเป็นมิตรไมตรีต่อกัน

พระองค์ทรงสร้างเมืองเชียงราย เมืองฝาง และยึดครองแคว้นหิรัญชัย เมืองลำปาง และได้สร้างเมืองเวียงกุมกาม (อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่) จากนั้นจึงทรงสร้างเมืองใหม่ให้เป็นศูนย์กลางการปกครองแคว้นล้านนาที่ทรงรวบรวมมา ได้บริเวณริมแม่น้ำปิงไปจนถึงดอยสุเทพ ซึ่งเป็นที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ และขนานนามว่า "นพบุรีศรีนครพิงค์ เชียงใหม่" เสร็จเรียบร้อยเมื่อ พ.ศ. 1839 (ก่อนกรุงศรีอยุธยา 54 ปี กรุงศรีอยุธยาสร้างเมื่อ พ.ศ.1893) แล้วประทับอยู่ตลอดพระชนม์ชีพ

3. แคว้นหิรัญชัย หรือ ลำพูน

ซึ่งอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำปิงและแม่น้ำวัง ทางด้านตะวันตกของเทือกเขาผีปันน้ำ

(<http://www.thairoomrate.com/north.htm>)

ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศของภาคเหนือเป็นทิวเขาทอดยาวจากเหนือลงมาใต้ ทิวเขาที่สำคัญได้แก่ ทิวเขาถนนธงชัย เป็นทิวเขาที่ใหญ่และยาวที่สุดของภาคเหนือ มียอดเขาสูงเป็นอันดับหนึ่งของประเทศคือ ยอดเขาดอยอินทนนท์ อยู่ในจังหวัด เชียงใหม่ สูงจากระดับน้ำทะเล 2,565 เมตร ทิวเขาแดนลาวกั้นเขตแดนไทยกับพม่า มียอดเขาสูงเป็นอันดับสองของ ประเทศคือ ยอดดอยผ้าห่มปก อยู่ในอำเภอแม่สาย มีความสูง 2,297.84 เมตร และ ยอดดอยหลวงเชียงดาว สูง 2,222 เมตร เป็นอันดับ 3 อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่เช่นกัน และยังมีทิวเขาขุนตาล ทิวเขาผีปันน้ำตะวันตก ทิวเขาน้อยระหว่างแม่น้ำ วังกับแม่น้ำยม ทิวเขาผีปันน้ำตะวันออก อยู่ระหว่างแม่น้ำยมกับแม่น้ำ น่าน ทิวเขาหลวงพระบาง กั้นเขตแดนระหว่างไทย กับลาว ทิวเขาเหล่านี้ประกอบไปด้วยภูเขาใหญ่ๆน้อยมากมาย เช่น ดอยอินทนนท์ ดอยขุนตาล ภูชี้ฟ้า ภูผาตั้ง และยังเป็นที่อยู่อาศัยของชาวเขาเผ่าต่างๆ ได้แก่ กะเหรี่ยง ม้ง มูเซอ เย้า อีเก้อ และลีซอ

ส่วนพื้นที่ราบบริเวณหุบเขาและแถบลุ่มแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน ลุ่มน้ำกก และน้ำอิง มีความอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การ เพาะปลูกข้าว และพืชไร่ รวมทั้งไม้ผลหลากหลายชนิด

แม่น้ำ

แม่น้ำสายสำคัญในภาคเหนือ แบ่งออกเป็น 3 พวก ได้แก่

พวกที่ไหลจากเหนือลงใต้ ได้แก่ แม่น้ำปิง แม่น้ำแจ่ม แม่น้ำตืน แม่น้ำจืด แม่น้ำกวัง
แม่น้ำทา แม่น้ำวัง แม่น้ำจาง แม่น้ำยม แม่น้ำน่าน และแม่น้ำปาด

พวกที่ไหลจากใต้ขึ้นเหนือ ได้แก่ แม่น้ำอิง แม่น้ำลาว แม่น้ำกก แม่น้ำจัน และแม่น้ำลี

พวกที่ไหลไปลงทางด้านพม่า ได้แก่ แม่น้ำเมย แม่น้ำยวม และแม่น้ำปาย ซึ่งไหล
บรรจบกับแม่น้ำสาละวิน

ลักษณะนิสัยของชาวเหนือสังเกตได้จากภาษาพูด ซึ่งเป็นภาษาไทยท้องถิ่นที่มีความ
ไพเราะอ่อนหวาน แสดงถึงความ สุภาพอ่อนโยนในจิตใจ ความโอบอ้อมอารี และความเป็นมิตร

งานหัตถกรรมมากมายที่สร้างสรรค์เป็นข้าวของเครื่องใช้ และของที่ระลึกที่ได้รับความ
นิยมจนกลายเป็นสินค้าส่งออกที่น่ารายได้เข้าประเทศนั้น ก็เป็นสิ่งที่สามารถบ่งบอกความ
เป็นชาวไทยภาคเหนือได้เป็นอย่างดี

(<http://www.thairoomrate.com/north.htm>)

จังหวัดเชียงใหม่

เชียงใหม่ เรียกอีกชื่อว่า นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่ หรือเวียงพิงค์ ก่อตั้งโดยพญา
มังรายมหาราชปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์มังรายเมื่อ พ.ศ. 1839 ราชวงศ์นี้ได้ปกครองต่อมา
ยาวนาน 200 ปี เมืองนี้จึงตกเป็นเมืองขึ้นของพม่าในปี พ.ศ. 2101 ต่อมาในปี พ.ศ. 2317
พระเจ้าตากสินมหาราชขับไล่พม่าจนพ่ายแพ้ไป เชียงใหม่จึงรวมเข้าในอาณาจักรสยามนับแต่
นั้นมา ต่อมาในสมัยพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกเชียงใหม่มีฐานะเป็นเมืองประเทศราช และเมื่อมีการ
ปรับปรุงการปกครองส่วนภูมิภาคในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเชียงใหม่
เปลี่ยนฐานะเป็นมณฑลพายัพ และเป็นจังหวัดในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
ปัจจุบันเชียงใหม่ นับเป็นเมืองใหญ่และสำคัญที่สุดของภาคเหนือ และในขณะเดียวกันก็ยังเป็น
เมืองที่รวบรวมศิลปกรรม โบราณวัตถุ ตลอดจนวัฒนธรรมดั้งเดิมของล้านนาไทยเอาไว้ โดยทั่วไป
แล้วพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่เป็นป่าละเมาะและภูเขา มีที่ราบอยู่ตอนกลางตามสองฟากฝั่ง
แม่น้ำปิง

อาณาเขตของจังหวัดเชียงใหม่

ทิศเหนือจรดรัฐเชียงตุงของสหภาพพม่า

ทิศใต้จดจังหวัดลำพูน และตาก

ทิศตะวันตกจดจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ทิศตะวันออกจดจังหวัดเชียงราย ลำปาง และลำพูน

(<http://www.thairoomrate.com/province/002485.htm>)

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่าที่จังหวัดเชียงใหม่มีแหล่งปีนหน้าผาสองแบบ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การปีนหน้าผาเทียม

การปีนหน้าผาในจังหวัดเชียงใหม่ มีการปีนหน้าผาเทียม ซึ่งที่มีความสูงที่สุดแห่งแรกและแห่งเดียวในประเทศไทย รวมทั้งในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก ที่ได้มาตรฐานจากต่างประเทศ การเดินทางสะดวกเพราะตั้งอยู่ใจกลางเมือง บนถนนช้างคลาน ติดกับธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาท่าแพ ดำเนินงานโดยบริษัท พีค โฟร์ บาย โฟร์ ออฟโรด เซ็นเตอร์ จำกัด (Peak 4 x 4 off road center co.,Ltd.) เปิดตัวโครงการเมื่อปี พ.ศ. 2543 บนพื้นที่กว่า 5 ไร่ ได้จัดแบ่งเป็นศูนย์การค้า และแหล่งรวมสินค้าหัตถกรรมพื้นเมืองของเชียงใหม่และจังหวัดใกล้เคียงกว่า 200 ร้าน แบ่งออกเป็นโซนต่าง ๆ เช่น บาร์เบียร์ สินค้าหัตถกรรมอาหารไทย จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส รวมทั้ง "หน้าผาเทียม" (<http://travel.lakkai.com/activity.php?id=38>)

2. การปีนหน้าผาจริง

ในจังหวัดเชียงใหม่ ที่กิ่งอำเภอเมืองออน มีหน้าผารูปร่างคล้ายหัวม้า นักปีนหน้าผาจึงตั้งชื่อหน้าผาในพิภพนี้ว่า Crazy Horse เปรียบเทียบประหนึ่งว่า ความยากของการปีนหน้าผาที่แห่งนี้ มีความยากปานขีม้าพยศ เส้นทางแรกที่สร้างขึ้นมีชื่อว่า "Show off the police" ความสูง 22 เมตร ความยาก 6a โดยคุณไกรศักดิ์ บุญทิพย์ เป็นผู้บุกเบิกมาปีนหน้าผาแห่งนี้เป็นคนแรก ปัจจุบันมีเส้นทางปีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และเป็นสถานที่ที่ได้รับความนิยมจากนักปีนหน้าผาที่เดินทางไปปีนหน้าผาที่ จ.เชียงใหม่

(A Guide to Rock climbing in Northern Thailand : 2004, 70)

1.4 ภาคตะวันออก

ประกอบด้วย 4 จังหวัด ได้แก่ จังหวัด จันทบุรี ชลบุรี ตราด และ ระยอง ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสลับภูเขาสูงเตี้ยๆ บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกมีเทือกเขาจันทบุรีทอดตัวไปทางตะวันตกจรดกับเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งทอดยาวจากเหนือถึงใต้ เป็นเส้นแบ่งอาณาเขตระหว่างไทยกับประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย มีแม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำจันทบุรี แม่น้ำตราด แม่น้ำระยอง และแม่น้ำประแสร์ ซึ่งไหลลงสู่ทะเลอ่าวไทย ชายฝั่งทะเลที่เรียบยาว โค้งเว้า

ท้องทะเลตะวันออกเต็มไปด้วยกลุ่มเกาะน้อยใหญ่หลายแห่ง ที่สำคัญได้แก่ เกาะช้าง เกาะหมาก เกาะกูด ในจังหวัดตราด เกาะเสม็ด เกาะมัน จังหวัดระยอง เกาะล้าน เกาะสีชัง ในจังหวัดชลบุรี ส่วนบริเวณปากแม่น้ำเป็นพื้นที่ป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนโคลนตมที่แม่น้ำสายต่างๆ พัดพามา เป็นบริเวณที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศน์ของสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ในภูมิภาคตะวันออก

จากสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศ ความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ และท้องทะเลที่กว้างใหญ่ ประชากรจึงประกอบอาชีพที่ หลากหลาย ได้แก่ สวนผลไม้ เช่น เงาะ ทุเรียน มังคุด สับปะรด

สวนยางพาราที่นำพันธุ์มาจากภาคใต้ มีการทำประมง จำหน่ายอาหารทะเลสด รวมทั้งอาหารแปรรูปต่าง ๆ มีโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งกำหนดให้ เป็นแหล่งอุตสาหกรรมหนักที่ต้องใช้พลังงานจากก๊าซธรรมชาติเป็นวัตถุดิบ เป็นแหล่งรวมแร่ธาตุที่มีค่าของประเทศ รวมไปถึงการเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ของโลกด้วย

ภูมิภาคแห่งนี้ยังเป็นที่ตั้งของสนามบินอู่ตะเภา ซึ่งเป็นสนามบินของทหาร ใช้เป็นที่จอดเครื่องบินขณะร่วมซ้อมรบ ระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังใช้เป็นสนามบินสำหรับเครื่องบินเช่าเหมาของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

ลักษณะโดยรวมของภาคตะวันออกในปัจจุบันคือ จังหวัดระยองนั้น ด้านตะวันตกและด้านเหนือเป็นเขตอุตสาหกรรม ด้านตะวันออกและด้านใต้เป็นเขตอุทยานแห่งชาติและพื้นที่ท่องเที่ยว สำหรับจังหวัดจันทบุรี เป็นศูนย์กลางการค้าอัญมณี ขนาดใหญ่ ส่วนจังหวัดตราด นอกจากจะมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญแล้ว ยังมีแนวโน้มที่จะสร้างสนามบินพาณิชย์ เพื่อเชื่อมต่อการค้าการลงทุนกับประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย

ไม่เพียงแต่จะเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่ผลิตชิ้นงานเพื่อเป็นสินค้าออกแล้ว จังหวัดทั้ง 4 ในภาคตะวันออกยังเป็น สูดยอดของแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุดด้วย ทุกองค์ประกอบของ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถูกรวมไว้ ณ ภูมิภาคแห่งนี้

(<http://www.thairoomrate.com/east.htm>)

จังหวัดชลบุรี

จังหวัดชลบุรี เรียกกันสั้น ๆ ว่า “เมืองชล” เป็นจังหวัดท่องเที่ยวชายทะเลตะวันออกที่มีชื่อเสียงมาช้านาน เป็นแหล่งเกษตรกรรมปลูกพืชเศรษฐกิจได้แก่ อ้อย มันสำปะหลัง และยางพารา รวมทั้งเป็นที่ตั้งท่าเรือน้ำลึกแหลมฉบัง และแหล่งอุตสาหกรรมโรงงานที่สำคัญตามประวัติปรากฏหลักฐานว่า เมืองชลบุรีมีมาแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เดิมเป็นเมืองเล็ก ๆ หลายเมือง ได้แก่ เมืองบางทราย เมืองบางปลาสร้อย และเมืองบางพระ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้รวบรวมเมืองดังกล่าวเข้าด้วยกันเป็นจังหวัดชลบุรี เมืองชลบุรีอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 80 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งสิ้นประมาณ 4,363 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ และ 1 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมืองชลบุรี อำเภอหนองใหญ่ อำเภอพนัสนิคม อำเภอบ้านบึง อำเภอพานทอง อำเภอปอทอง อำเภอศรีราชา อำเภอบางละมุง อำเภอสัตหีบ อำเภอเกาะสีชัง และกิ่งอำเภอเกาะจันทร์ สำหรับ พัทยา ซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับนานาชาติ และมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องมีการบริหารปกครองท้องถิ่นแบบพิเศษ เรียกว่า เมืองพัทยา โดยแยกออกจากการปกครองของอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี

คำขวัญประจำจังหวัด

ทะเลงาม ข้าวหลามอร่อย อ้อยหวาน จักสานดี ประเพณีวิ่งควาย

อาณาเขต

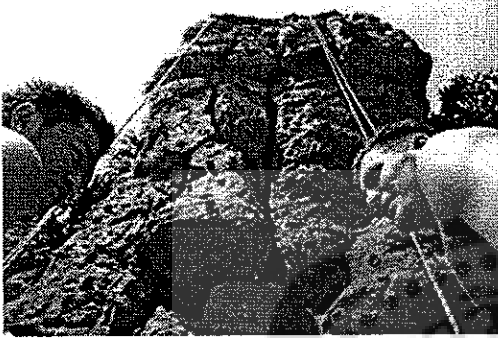
ทิศเหนือติดต่อกับจังหวัดฉะเชิงเทรา และจังหวัดสมุทรปราการ

ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดระยอง

ทิศตะวันออกติดต่อกับจังหวัดจันทบุรี

ทิศตะวันตกติดต่อกับทะเลอ่าวไทย

(<http://www.thairoomrate.com/province/002300.htm>)

ในภาคตะวันออกนี้ไม่พบข้อมูลที่บ่งบอกถึงสถานที่ที่มีการป็นหน้าผา ทั้งๆ ที่ลักษณะภูมิประเทศบางแห่งในภาคตะวันออกนี้ มีหน้าผาที่เหมาะสมกับการป็นหน้าผาหลายแห่ง แต่ในระบบสารสนเทศ พบสถานที่แห่งหนึ่ง คือ แฟร์เท็กซ์สปอร์ตคลับแอนดริ์สปอร์ต พัทยา จัดบริการป็นหน้าผาเทียมสูง 15.5 เมตร ไว้บริการให้กับลูกค้า ตัวหน้าผา

ออกแบบผสมผสานกลมกลืนเป็นน้ำตกไปด้วย เพื่อสร้างความชุ่มชื้น เย็นสบายให้กับผู้ป็น

(<http://www.fairtexpattaya.com/devil.html>)

1.5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือภาคอีสาน ประกอบด้วย 19 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บุรีรัมย์ มหาสารคาม มุกดาหาร ยโสธร ร้อยเอ็ด หนองคาย เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สุรินทร์ หนองบัวลำภู อ่างนาจเจริญ อุตรธานี และอุบลราชธานี

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพื้นที่ประมาณ 170,226 ตารางกิโลเมตร หรือ 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งประเทศ ตั้งอยู่บนที่ราบสูงโคราช ภูมิประเทศ ทั้งภาคยกตัวสูงเป็นขอบแยกตัวออกจากภาคกลางอย่างชัดเจน ประกอบด้วยเทือกเขาสูงทางทิศตะวันตกและทิศใต้ เทือกเขาทิศตะวันตก มีความสูงเฉลี่ย 500-1,000 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล มียอดเขาที่สูงที่สุดในภาคอีสานคือ ยอดภูหลวง มีความสูง 1,571 เมตร และภูกระดึงสูง 1,325 เมตร เป็นแหล่งต้นน้ำของแม่น้ำหลายสาย ได้แก่ แม่น้ำพอง แม่น้ำเลย แม่น้ำพรม แม่น้ำชี และลำตะคอง

ทางด้านทิศใต้มีเทือกเขาสันกำแพง และเทือกเขาพนมดงรัก กั้นระหว่างภาคอีสานของไทย กับกัมพูชา และลาว มีความสูงเฉลี่ย 400-700 เมตร ยอดเขาเขี้ยวเป็นยอดเขาที่สูงที่สุดอยู่ทางตอนใต้ สูงประมาณ 1,292 เมตร ส่วนตอนกลางของภาค มีเทือกเขาภูพานทอดตัวจากเหนือลงสู่ทิศใต้ แบ่งภาคอีสานออกเป็น 2 ส่วน คือ

แอ่งโคราช คือบริเวณลุ่มแม่น้ำชี และแม่น้ำมูล มีพื้นที่ 3 ใน 4 ของภาคอีสานทั้งหมด

แอ่งสกลนคร คือบริเวณตอนเหนือของเทือกเขาภูพาน และบริเวณที่ราบลุ่มน้ำโขง
(<http://www.thairoomrate.com/north-east.htm>)

การค้นพบโครงกระดูก และรอยเท้าไดโนเสาร์บนแผ่นดินทรายที่อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย และอำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ หรือแม้แต่ภาพเขียนของมนุษย์โบราณตามผนังถ้ำ รวมทั้งวัฒนธรรมบ้านเชียง และซากโบราณวัตถุมากมาย ทำให้การขุดค้นหาร่องรอยอารยธรรมในอดีตของดินแดนอันมั่งคั่งแห่งนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่รู้จบ

แม้ว่าชาวอีสานที่อาศัยอยู่ในที่ราบสูงโคราชนี้ จะประกอบด้วยกลุ่มชนหลายเผ่า เช่น เขมร ลาว (กวย) แสก ย้อ ผู้ไทย กะสั (โซ) รวมทั้งไทยโคราช ซึ่งแต่ละเผ่าย่อมมีความแตกต่างกัน แต่วิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยึดมั่นอยู่ในจารีตประเพณี ที่เรียกว่า "ฮีดบ้านคองเมือง" และ "ฮีดสิบสอง คองสิบสี่" สอนให้ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ร่วมกิจกรรมสังคมและ งานบุญงานกุศลเป็นประจำ ทำให้การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของกลุ่มชนเหล่านี้มีความสุขตลอดมา

ด้วยอุปนิสัยขยันขันแข็ง และสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ จิตใจผ่องใสอ่อนโยน และเวลาที่ว่างจากการทำนา จึงคิดสร้าง สรรค์งานศิลป์ในรูปแบบต่างๆ ผ้าไหมลายสวย ผ้าฝ้ายทอมือที่นับวันจะหายาก ข้าวของเครื่องใช้ เครื่องจักสาน และเครื่องปั้นดินเผา สร้างรายได้แก่ครอบครัวอีกทางหนึ่ง

ความอุดมสมบูรณ์ด้วยธรรมชาติที่สวยงามบนยอดเขาสูงหลายแห่ง แหล่งรวมอารยธรรมโบราณนับพันปี ที่ทรงคุณค่า ทางประวัติศาสตร์ ตลอดจนวัฒนธรรมพื้นบ้าน วิถีชีวิตที่เรียบง่าย และความมีน้ำใจของชาวอีสาน ยังคงเป็นเสน่ห์ที่มัดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนอีสานอย่างต่อเนื่องจวบจนปัจจุบัน

(<http://www.thairoomrate.com/north-east.htm>)

จังหวัดชัยภูมิ

จังหวัดชัยภูมิตั้งอยู่บนสันขอบที่ราบสูงอีสาน ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกับภาคกลางและภาคเหนือ เป็นดินแดนแห่งทุ่งดอกกระเจียวแสนงาม และสายน้ำตกชุ่มฉ่ำยามหน้าฝน เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ป่ามากที่สุดจังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน มีเทือกเขาที่สำคัญได้แก่ ภูพังเหย ภูแลนคา ภูพญาฝอ อันเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำชี

ด้านประวัติศาสตร์ ชัยภูมิมีอารยธรรมซ้อนทับกันหลายสมัย ตั้งแต่สมัยทวารวดี สมัยขอม จนถึงอิทธิพลลาวล้านช้าง มีการค้นพบโบราณสถานโบราณวัตถุมากมายในหลายพื้นที่ของจังหวัด ต่อมาปรากฏชื่อเป็นเมืองหน้าด่านในสมัยกรุงศรีอยุธยาในรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ภายหลังจึงร้างไป และมาปรากฏชื่ออีกครั้งในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ โดยมีชาวเวียงจันทน์เข้ามาสร้างบ้านแปงเมือง มีผู้นำชื่อ แล ซึ่งต่อมาได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองคนแรกของชัยภูมิ

ชัยภูมิอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 342 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 12,778 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองเป็น 15 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมืองชัยภูมิ อำเภอบ้านเขว้า

อำเภอคอนสวรรค์ อำเภอเกษตรสมบูรณ์ อำเภอหนองบัวแดง อำเภอจัตุรัส อำเภอภูเขียว อำเภอ
บำเหน็จณรงค์ อำเภอบ้านแท่น อำเภอแก้งคร้อ อำเภอคอนสาร อำเภอเทพสถิต อำเภอหนองบัว
ระเหว อำเภอภักดีชุมพล อำเภอเนินสง่า และกิ่งอำเภอชัยใหญ่

คำขวัญประจำจังหวัด

ชัยภูมิ เมืองผู้กล้า พะยาแล

อาณาเขต

ทิศเหนือ จดจังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดขอนแก่น

ทิศใต้ จดจังหวัดนครราชสีมา

ทิศตะวันออกจดจังหวัดขอนแก่น และจังหวัดนครราชสีมา

ทิศตะวันตกจดจังหวัดเพชรบูรณ์ และจังหวัดลพบุรี

(<http://www.thairoomrate.com/province/002395.htm>)

ทริปนี้เป็นภาพของนักปีนที่นัดกันไปปีน Bouldering ที่อยู่ในเมืองไทยครับ ตอนแรกก็
เห็นภาพ จากหนังสือ ท่องเที่ยวเล่มหนึ่ง ก็ยังไม่แน่ใจว่าที่นี้อยู่ในเมืองไทยหรือ "ไม่น่าใช่ จริงหรือ
เมืองไทยมีอย่างนี้ด้วยหรือ"

คำตอบทั้งหมดคือใช่ครับ เป็นบ้านเรานี่เอง เมืองไทยของเราเอง สวยจริงๆ นักปีน
ทุกคนตื่นเต้นกับการที่จะได้ไป งานนี้ "หะหุ่มาแล้ว" ดูเหมือนว่าจะเป็นคนนำทริป มีนักปีนฝีมือ
ดีไปกันเพียบ หนุงบอกเส้นทางสำหรับการเดินทางไปภูแลนคามาด้วยดังนี้ครับ

เริ่มจากการเดินทางจากกรุงเทพมหานคร ไปทางสระบุรี โดยใช้เส้นทางหมายเลข 1 ต่อ
ด้วยหมายเลข 205 ผ่านเขื่อนป่าสัก มุ่งสู่จังหวัดชัยภูมิ ไปจนถึงอนุสาวรีย์เจ้าพ่อพระยาแล แล้ว
เลี้ยวซ้ายไปประมาณ 300 เมตร พอถึงไฟแดงให้เลี้ยวขวา ไปอำเภอหนองบัวแดง ตรงไป
ประมาณ 6 กิโลเมตร มีทางแยกไปอุทยานแห่งชาติภูแลนคา อีกประมาณ 30 กิโลเมตร

โดยท่านสามารถสอบถามข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ได้ ที่นั่นได้ครับ อุทยานแห่งชาติภูแลน
คามีสถานกางเต็นแคมป์ปิ้งกว้าง ห้องน้ำสะอาด สะดวกสบาย

ส่วนการเดินทางไปมอหินขาว เริ่มจาก อนุสาวรีย์เจ้าพ่อพระยาแล ตรงไปประมาณ 40
กิโลเมตร เป็นเส้นทางเดียวกับทางไปน้ำตกตาดโตน ให้เลี้ยวซ้ายก่อนถึงทางเข้าน้ำตก จะมีป้าย
บอกทางไปหน่วยพิทักษ์ไฟป่า ประมาณ 10 กิโลเมตรไม่มีป้ายบอกทาง ท่านต้องสอบถาม
เส้นทางจากชาวบ้านครับ

(http://www.hyperventure.com/thai/trip_report/report_detail.php?id=62)

2. พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย

2.1 การป็นเพื่อประกอบอาชีพ

จากการค้นคว้าเอกสารชั้นต้น พบว่าในการดำรงชีวิตของบรรพบุรุษที่ผ่านมาในอดีตร่วมร้อยปี ตั้งแต่สมัยที่วิวัฒนาการของโลกยังไม่เจริญก้าวหน้าเท่าทุกวันนี้ ไม่มีเครื่องทุ่นแรง ไม่มีเครื่องจักร การประกอบอาชีพของชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับการป็น ที่ต้องใช้พลังกำลังของร่างกาย ที่สมบูรณ์แข็งแรง มีการประกอบอาชีพ ในการป็นต้นไม้ เพื่อขึ้นไปเก็บผลผลิตที่อยู่ด้านบนสุดของต้นไม้ ได้แก่ มะพร้าว ตาล หมก มีการป็นเก็บรังนกที่ไม่เกี่ยวข้องกับการป็นต้นไม้ แต่ต้องสร้างผองด้วยการนำไม้ไผ่มามัดรวมกัน แล้วยันไว้กับผนังถ้ำ ใช้ป็นขึ้นไปตามลำไผ่จนถึงผนังถ้ำ จึงจะทำการเก็บรังนกได้

2.1.1 การป็นเก็บหมาก

“สำหรับประเทศไทย สันนิษฐานกันว่า การปลุกหมากคงจะมีการปลุกมานานกว่า 700 ปี ทั้งนี้เพราะในสมัยกรุงสุโขทัยได้มีหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าการปลุกหมากเกิดขึ้นในสมัยนั้น ซึ่งได้แก่ หลักศิลาจารึกนั่นเอง” (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 8)

“การทำบุญ การสักการด้วยหมาก พลู และป่าหมาก ป่าพลู ว่าเป็นพืชที่ปลุกกันแพร่หลาย ทั้งยังได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายในฐานะทรัพย์สินส่วนบุคคลอีกด้วย ครั้นเวลาผ่านมาถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา ในแผ่นดินของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199-2231) ประเทศฝรั่งเศสได้ส่งราชทูตมาเจริญสัมพันธไมตรี Nicolas Gervais ได้เขียนหนังสือชื่อ Historire et Politique de Rayaum du Siam บันทึกพิธิรตองในการไปมาหาสู่กันของชาวสยามว่า ธรรมเนียมปฏิสันถาร นั้นมีอยู่ว่า พอลงมาสนทนากัน เจ้าของบ้านต้องให้อาหมากพลูมาตั้งที่เดียว เจ้าของบ้านเป็นผู้ยื่นหมากพลูใส่ตลับ (Talap) ทองคำหรือเงินให้แก่ผู้มีฐานะสูงกว่าด้วย

“มองซิเออร์ เดอ ลาลูแบร์ ได้กล่าวไว้ว่า มีประชาชนกินหมาก กินพลูกันในสมัยอยุธยา พร้อมได้วาดรูปต้นหมากเอาไว้ด้วย” (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 9)

“เจ้าพระยาภาสวงค์ พระยารวาคลึงสวน กล่าวถึงการกินหมากในสังคมไทยว่า เรื่องหมากนั้นมีประเภทและข้อความที่จะกล่าวบรรยายได้เล่มสมุดกว่า เพราะนับถือเข้ามาเป็นเครื่องเคี้ยวสำหรับประดับยศศักดิ์เสียแล้ว ใช้เคี้ยวทั่วไปทั้งชายหญิง จะไม่เคี้ยวอยู่บ้างก็น้อยนัก ที่มักจะแก่เป็นอย่างฝรั่ง หรือวิงเวียน ยันไม่เป็นที่ชอบใจ หรือที่เห็นเป็นการเประเอื้อนไปบ้างก็มี ถ้าจะเทียบดูแล้วชาวเราผู้ไม่เคี้ยวหมาก หมิ่นคนจะมีสักกี่คน (ขวัญใจ เอ็มใจ. 2537: 45)

แสดงว่า ตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย เรื่อยมาถึงสมัยอยุธยา จนถึงสมัยกรุงธนบุรีและกรุงรัตนโกสินทร์ มีการปลุกหมากเป็นพืชเศรษฐกิจ มีประเพณีกินหมาก ดังนั้น จึงต้องมีคนที่ป็นขึ้นไปเก็บหมาก เพราะต้นหมาก มีลำต้นที่ตั้งตรง สูงขึ้นไปในอากาศ ผลของหมากจะอยู่ด้านบนที่สูงที่สุดของต้นหมาก การจะได้ผลหมาก จะต้องป็นขึ้นไปตามลำต้นของหมากวิธีเดียวเท่า

“เมื่อถึงสมัยกรุงธนบุรีและกรุงรัตนโกสินทร์ การกินหมากกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันแทบทุกครัวเรือน” (ขวัญใจ เอ็มใจ. 2537 : 45)

“จนกระทั่งจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี รัฐบาลต้องการพัฒนาประเทศตามแบบอย่างของชาวตะวันตก และเห็นว่าการกินหมาก ผู้กินจะมีฟันดำดูไม่สะอาด รวมทั้งการบ้วนน้ำหมาก จะทำความสกปรกให้กับบ้านเมือง จึงได้สั่งให้ตัดต้นหมากและต้นพลูทิ้ง เพื่อให้คนไทยเลิกนิยมกินหมาก” (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 32)

“การกินหมากถูกบังคับให้เป็นสิ่งผิดกฎหมายในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม รัฐบาลมีนโยบายห้ามผู้คนกินหมาก ใครฝ่าฝืนมีโทษตามกฎหมายบ้านเมือง ต่อมา รัฐบาลอนุญาตให้ประชาชนกลับมากินหมากได้ตามปกติ ในขณะที่คนก็หันไปซัดฟันให้ขาวสวยเหมือนคนตะวันตก การกินหมากจึงลดน้อยลง” (ขวัญใจ เอ็มใจ. 2545: 18-19)

วิธีการเก็บหมาก

เมื่อมีการปลูกหมากเรื่อยมาตั้งแต่ 700 ปีผ่านมา เริ่มในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา สมัยกรุงธนบุรี จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ พบว่าการเก็บหมาก

“ใช้คนปีนขึ้นไปเก็บบนต้น ตามธรรมชาติชาวสวนหมากใช้วิธีให้ผู้ชายหนุ่มๆ ขึ้นไปเก็บทะลายหมาก บางคนจะปีนด้วยเท้าเปล่า แต่บางคนอาจใช้ปลอกสวมที่ข้อเท้าเพื่อช่วยผ่อนแรงและหยุดพักเหนื่อยในระหว่างปีนก็ได้ และเมื่อตัดทะลายหมากได้แล้ว บางคนก็โยนทะลายหมากลงไปในร่องน้ำ บางคนใช้คล้องกับข้อศอกแล้วนำลงมา หรือบางคนวางไว้ที่ต้นขาใกล้หัวเข่าแล้วนำลงมา และอาจมีบางคนใช้เชือกผูกทะลายหมากแล้วหย่อนลงมา บางคนมีความชำนาญมากๆ ก็ไม่จำเป็นต้องปีนขึ้นต้นหมากทุกต้น เพราะปกติแล้วสวนหมากมักจะมีระยะปลูกถี่ ดังนั้นชาวสวนอาจใช้วิธีการตีหมาก โดยพยายามโยกตัวแบบการไล่ชิงช้าเพื่อให้ต้นหมากแกว่งไปมา เมื่อต้นหมากเอนไปหาอีกต้นหนึ่งที่อยู่ใกล้กัน และกระยะได้พอเหมาะแล้วก็จะกระโดดไปเกาะต้นใหม่ แล้วก็ตัดทะลายหมากลงมา (ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. 2532: 45)

“การจะได้ผลหมากมาใช้ในการกิน จะต้องมีการปีนขึ้นไปเก็บ ต้นหมากมีลำต้นขนาดเล็กมาก อาจจะเล็กกว่าขาของคนธรรมดาก็ได้ คนที่ปีนมักใช้ห่วงผ้าคล้องรอบเท้าแล้วถึงปีนขึ้นต้นหมาก ห่วงผ้าจะช่วยทำให้คนปีนไม่ลื่นหล่นลงมาง่ายๆ เนื่องด้วยต้นหมากลำต้นเล็กมาก เมื่อเก็บหมากจากต้นหนึ่งได้แล้ว ก็มักจะใช้วิธีโยกตัวจากต้นหมากหนึ่งไปยังต้นหมากอีกต้นหนึ่ง โดยไม่ต้องเสียเวลาลงจากต้นเดิม แล้วไปปีนต้นใหม่ (ขวัญใจ เอ็มใจ. 2537: 16)

ทุกวันนี้ ยังมีการปลูกหมากกันอยู่บ้าง เพราะหมากยังเป็นพืชเศรษฐกิจ และยังเป็นที่ต้องการของตลาด ที่ขาดแคลน คือ คนปีนเก็บหมากที่เหลือน้อยลงไปทุกขณะ เนื่องจากคนที่ปีนเก็บหมาก จะต้องมีความกล้าที่จะเปลี่ยนตำแหน่งจากต้นเดิม ไปหาต้นใหม่ ด้วยวิธีที่โยกต้นที่กำลังปีนอยู่ให้โอนเอนเข้าต้นใหม่ ที่อยู่ใกล้กัน เมื่อได้จังหวะ ก็จะผลัด แล้วปล่อยมือจากต้นเดิมไปคว้าต้นใหม่ โดยไม่ต้องลื่นไถลถอยที่ต้นหมากเดิมลงมาที่พื้น แล้วไปปีนต้นใหม่ ซึ่งจะทำให้เสียกำลังและเหนื่อยมากขึ้น

การเก็บหมาก

1. ใช้คนป็นขึ้นไปเก็บบนต้น การป็นต้นหมากเหมือนปีต้นมะพร้าว อาจใช้เท้าเปล่าหรือปลอกสวมเพื่อผ่อนแรง และพักกลางลำต้น ถึงคอกหมากจะรองหน้าหมากโดยเก็บมาผ่าดูว่าแก่พอดีหรือไม่ ถ้าใช้ได้ก็จะตัดทะลาย โดยเจียนบริเวณขั้วให้เกือบขาดแล้วกระชากโยนลงน้ำในร่องสวนหรือวางบนเข่าแล้วเป็นลงมา

2. ใช้ตะขอสอย โดยใช้ไม้ไผ่ทำเป็นด้ามยาวตามความต้องการ ปลายมีตะขอเหล็กลักษณะคล้ายเคียวติดอยู่ใช้โดยให้ตะขอเกี่ยวที่ขั้วทะลายแล้วกระชากให้ขาดร่วงลงมา โดยโคนต้นหมากจะมีคน 2 คน ถือกระสอบรองรับหมากที่หล่นลงมาไม่ให้กระแทกกับพื้น

2.1.2 การป็นเก็บน้ำตาลโดนด

“ไม่มีใครรู้ว่าต้นตาลเข้ามาในเมืองไทยตั้งแต่เมื่อใด จากหลักฐานที่ปรากฏในสมัยทวารวดี ประมาณพุทธศตวรรษที่ 11-16 เป็นตราประทับรูปคนป็นต้นตาล แสดงว่าคนในพื้นแผ่นดินสุวรรณภูมิแห่งนี้รู้จักวิธีใช้จากต้นตาลมานานแล้ว ข้อสันนิษฐานถึงการการเดินทางของต้นตาล พืชที่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในทวีปแอฟริกา นั้น คือ ผ่านทางแผ่นดิน ตาลจะเดินทางมาจากอินเดีย พม่า เข้าสู่ไทย แต่หากเป็นทางทะเลแล้ว ตาลจะเข้ามาเมืองไทยพร้อมขบวนเรือค้าขายของพ่อค้าอินเดีย ต้นตาลจึงชุกชุมในบริเวณเมืองท่าโบราณชายฝั่งทะเลที่เป็นศูนย์กลางทางการค้า เช่น สงขลา เพชรบุรี และเรื่อยไปตามฝั่งแม่น้ำจังหวัดราชบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม ชัยนาท สำหรับจังหวัดเพชรบุรีแล้ว ต้นตาลเป็นพืชประจำท้องถิ่นที่ขึ้นอยู่ทั่วไปมากมายมานานแล้ว ตลอดแทบทุกคันนาในท้องทุ่งสองฟากฝั่งแม่น้ำ มีต้นตาลผลัดกันเกิดตายนับแสนต้น เพียงพอแถมครอบครัวทุกครัวเรือนเลือกใช้ ทั้งที่ต้นตาลถูกปล่อยให้เติบโตขึ้นเองภายใต้การบำรุงเลี้ยงดูของธรรมชาติเท่านั้น น้ำตาลโดนดมิใช่เพียงให้คุณประโยชน์แก่ชาวบ้านเท่านั้น หากยังทำรายได้อย่างงดงามให้แก่ภาครัฐบาลด้วย ดังเช่นใน ร.ศ. 117 น้ำตาลโดนดเป็นสินค้าที่เรียกเก็บภาษีได้มากเป็นอันดับ 1 ยิ่งในสมัยรัชกาลที่ 3 ก็กิจการเกี่ยวกับน้ำตาลโดนดมีมูลค่าสูงอยู่แล้ว ยังมีภาษีที่เกี่ยวกับน้ำตาลโดนดเกิดขึ้นอีก 4 รายการ คือ ภาษีกระทะ ภาษีพื้น ภาษีน้ำตาลหม้อ และภาษีเตาตาล ครั้นถึงรัชกาลที่ 4 ได้เพิ่มภาษีหม้อขึ้นมาอีก 1 รายการ ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 รัฐบาลได้ตรากฎหมายเพิ่มอีก 1 ฉบับ เรียกว่า “กฎหมายภายใน” บังคับให้ชาวบ้านต้องซื้อดินจากหลุมดินที่รัฐบาลกำหนดเพื่อปั้นหม้อเท่านั้น โดยอ้างว่าราษฎรไม่มีกำลังจะไปเข็นดินมาได้เอง และรัฐบาลก็ผูกขาดเตาเผา ทำหน้าที่รับซื้อหม้อตาลดิบมาเผาขายแต่เพียงผู้เดียว (นิพนธ์พรเพ็งแก้ว. 2537: 137-146)

วิธีการเก็บน้ำตาลโดนด

จากการค้นคว้าและศึกษาเอกสาร พบว่า “เมื่อมีต้นตาลอยู่ในพื้นที่มาก มายหลายแสนต้น ผนวกกับกิจการค้าขายเกี่ยวกับน้ำตาลโดนดมีค่าสูงลิบลัว คนป็นเก็บน้ำตาลจึงมีงานทำตลอดเวลา ดังนั้นคนขึ้นตาลมักจะเป็นผู้ชาย เพราะต้องอาศัยความกล้าหาญชาญชัยอยู่พอสมควร

ชาวบ้านที่อายุ 60 กว่าปีบางคนเล่าว่า เมื่อสมัยเด็กๆ เคยเห็นผู้หญิงขึ้นต้นตาลเหมือนกัน” (นิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว. 2537: 137-146)

และยังพบอีกว่า “ใครที่มีลูกชาย ซึ่งได้รับการฝึกหัดให้ทำงานบนยอดสูงของต้นตาลได้อย่างชำนาญชำนาญ ก็จะแบ่งแยกไปช่วยพ่ออีกแรงหนึ่ง ความหนุ่มและความแข็งแรงที่เหนือกว่ายอมทำให้เขาได้แสดงความกตัญญูต่อผู้บังเกิดเกล้าด้วยการซึ่งทำงานเสียจนเกือบหมดเหลือไว้ต้นที่เตี้ยพอกำลังของบิดาที่จะปีนป่ายขึ้นไปเพื่อเป็นกำลังใจคนแก่ว่า ยังมีค่า มีความหมายและสามารถทำงานได้ นอกจากนั้นวิธีที่จะทำให้ได้น้ำหวานจากต้นตาล ทำได้ 2 อย่าง อย่างแรกใช้รองจากดอกตาล อย่างที่สองใช้วิธีเจาะยอดอ่อนจากลำต้นเพื่อให้ น้ำหวานไหลออกมา ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม คนปาดตาลจำเป็นต้องปีนขึ้นไปบนยอดสูงสุดของต้นตาลทั้งสิ้น ด้วยความสูงชันมากกว่า 80 ฟุตของตาลแต่ละต้น ทำให้คนปาดตาลต้องคิดค้นเครื่องช่วยในการปีน เขาแก้ปัญหานี้ได้อย่างง่ายดาย เพียงใช้ไม้ไผ่ป่า หรือไม้ไผ่ล่ำมะลอกซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษที่ลำต้นตรง มีแขนงข้างลำที่พอดีกำว นามาลิตไบ ตัดกิ่งแขนงให้เหลือสั้นพอที่จะเหยียบลงไปได้อย่างสะดวกสบาย ผูกเข้ากับลำต้นตาล ต่างบันไดช่วยให้การปีนขึ้นไปบนยอดสะดวกและง่ายดายมากขึ้น ไม้ไผ่ที่นำมาผูกกับลำต้นตาลนี้ คนปาดตาลพากันเรียกว่า “พะอง” คนปาดตาลที่มีความชำนาญและมีกำลังมาก สามารถปีนไต่ตามพะองขึ้นไปบนยอดตาลด้วยเวลาอันรวดเร็ว และสำหรับคนปาดตาลบางคนที่มีความสามารถพิเศษก็อาจจะลงจากยอดตาลได้โดยไม่ต้องอาศัยพะองอีกเลย เพียงแต่ปล่อยตัวร่วงลงมาจากลำต้นตาลอีกด้านหนึ่งซึ่งไม่มีพะองผูกอยู่เท่านั้น ก็สามารถลงสู่พื้นดินได้อย่างง่ายดายและไม่บาดเจ็บแม้รอยถลอก สำหรับวิธีนี้ คนปาดตาลรุ่นพ่อรุ่นปู่ ไม่สนับสนุนให้ทำกัน เพราะมีโอกาสพลัดพลั่งร่วงหล่นลงมาถึงแก่ชีวิตได้ (วิญญู บุญยงค์. 2532: 16-18)

อีกทั้งยังพบอีกว่า “การปีนขึ้นต้นตาลจะมีไม้ไผ่ผูกติดกับต้นตาล จากโคนต้นขึ้นไปจนถึงยอดเรียกว่าพะอง ความสูง 1 พะองยาวประมาณ 8 วา หากพะองผูก ก็หาไม้ไผ่ใหม่มาเปลี่ยน พะองทุกตัวต้องแข็งแรง สามารถรับน้ำหนักผู้ปีนได้โดยปลอดภัย มีหลายครั้งที่คนขึ้นตาลตกลงมา เพราะพะองผูก ไม่ได้รับการดูแลจากเจ้าของต้นตาล หรือไม่เจ้าของต้นตาลเปลี่ยนให้เป็นพะองผูก เพื่อป้องกันหวัชไมยที่ชอบแอบปีนขึ้นไปกินน้ำตาล เนื่องจากน้ำตาลโตนดเป็นสิ่งหวานแฉ่นและมีค่ามากมายมหาศาล สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคนขึ้นตาลที่ลิ้มไม่ได้อย่างเด็ดขาดก่อนได้พะองสูงขึ้นไป คือ ต้องยกมือไหว้ต้นตาลทุกต้นที่ขึ้นครั้งก่อนเป็นกิจวัตร หากถามไหว้เพราะอะไร คำตอบที่ได้มักจะมีเหตุผลเสมอ มีทั้งเพื่อขออนุญาตที่สว่างเกินต้นตาล ระลึกถึงบุญคุณของต้นตาล และขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครอง เวลาอยู่บนที่สูงลิบลัว แต่รวมๆ แล้ว คือ เพื่อความสบายใจ (นิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว. 2537: 137-146)

2.1.3 การปั้นเก็บรังนกนางแอ่น

จากเอกสารที่ค้นคว้า พบเรื่องของรังนกนางแอ่น ดังนี้ “ไม่ปรากฏหลักฐาน ยืนยันแน่ชัดว่าประเทศไทยเป็นต้นกำเนิดการนำรังนกนางแอ่นมาบริโภค แต่สันนิษฐานว่าคงเป็นประเทศในแถบเอเชีย เนื่องจากรังนกนางแอ่นที่รับประทานได้นั้น จะพบในบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น เกาะต่างๆ ที่อยู่นอกฝั่งตะวันออกเฉียงใต้และไซบีเรียในพม่า เกาะนิโคบาร์ เกาะในทะเลอันดามัน ริมฝั่งทะเลแถบตะวันตกของไทย ระหว่างเมืองพังงาและเมืองสตูล เกาะต่างๆ ในอ่าวไทยที่อยู่ใต้เส้นรุ้ง 12 องศา และบริเวณนอกฝั่งประเทศเวียดนาม นอกจากนี้ยังพบที่เกาะบอร์เนียวและเกาะที่อยู่ใต้เส้นรุ้ง 20 องศาในมหาสมุทรอินเดียด้วย (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 87-88)

“กบเจี้ยนเกาะงาม การผูกขาดสัมปทานรังนกของชาวจีน” มีใจความว่า จากการศึกษาประวัติศาสตร์การบริโภครังนก โดย ดร.กง หยุน ชวง (Yun-Chaung Komg) ผู้เชี่ยวชาญด้านยาและสมุนไพรจีน ของมหาวิทยาลัยจีนแห่งฮ่องกง พบว่าตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 7 สมัยราชวงศ์ถัง ได้มีชาวจีนเดินทางไปที่ถ้ำน้ำอา ในเกาะบอร์เนียว นำเอารังนกชนิดหนึ่งที่สามารถบริโภคได้เข้ามาในประเทศจีนเป็นครั้งแรก ต่อมาในสมัยราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1368-1644) แม่ทัพจีนชื่อเจิ้งเหอ (Cheng Ho) ได้รับคำสั่งให้นำกองเรือออกเดินทางมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถึงเจ็ดครั้ง และได้นำผลผลิตทางธรรมชาติที่พบในดินแดนต่างๆ กลับไปยังราชสำนักจีน ทั้งนี้ดินแดนที่เจิ้งเหอเดินเรือผ่านนั้น หลายแห่งเป็นบริเวณที่มีรังนกนางแอ่นอยู่ จึงเป็นไปได้ที่เจิ้งเหออาจนำตัวอย่างของรังนกที่สามารถบริโภคได้กลับไปยังราชสำนักจีน จนมาถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 16 ในตำราพิชัยยุทธ์ได้อธิบายเรื่องราวของชายฝั่งฟูกเกี้ยน ซึ่งมีการเก็บรังนกเพื่อการค้า พร้อมทั้งเรื่องของรังนกนอกชายฝั่งทะเล หลังจากนั้น เรื่องราวของรังนกที่ปรากฏในเอกสารจีน จะได้รับการยกย่องในฐานะเป็นอาหารชั้นสูงที่มีสรรพคุณเป็นยาบำรุงกำลัง เป็นที่นิยมมากในราชสำนักจีน จนกระทั่งรังนกได้กลายเป็นอาหารที่บริโภคกันอย่างแพร่หลายในหมู่ชาวจีนที่มีฐานะมาจนถึงปัจจุบัน (รัชดาพร ศรีภิบาล. 2543: 58-59)

วิธีการเก็บรังนกนางแอ่น

“สำหรับหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องรังนกนางแอ่นในประเทศไทยนั้น สันนิษฐานว่าคนไทยเก็บรังนกนางแอ่นขายและบริโภคกันมาตั้งแต่สมัยอยุธยา หรือก่อนหน้านั้น เพราะปรากฏว่า ในสมัยกรุงศรีอยุธยามีการเก็บอากาศรังนก และจัดรังนกเป็นสินค้าผูกขาดของหลวง ราษฎรจะทำการซื้อขายโดยอิสระไม่ได้” (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 90)

“การเก็บรังของนกนางแอ่นในประเทศไทยจะต้องขอสัมปทาน ซึ่งประเทศไทยมีสัมปทานการเก็บรังนกครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2367 ผู้ที่เก็บรังนกซึ่งเรียกว่า “ซาหอ” นั้น จะใช้ไม้ไผ่แห้งยาวประมาณ 12 เมตร ปลายสุดมีแผ่นเหล็กแบนบางและคม ใช้สำหรับแซะรังนกจาก

ผนังถ้ำ นอกจากนี้ยังต้องระวังอันตรายอันเกิดจากการพลัดตกจากที่สูง” (ผกายดาว สุภาพร พิทักษ์.2535: 33)

“แรงงานเก็บรังนกยังคงใช้ไม้ไผ่ปีนขึ้นไปตามผนังถ้ำ และเก็บรังนกด้วยอุปกรณ์ ในลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากเดิม” (รัชดาพร ศรีภิบาล. 2543: 67)

“ในเรื่องการเก็บรังนกนั้นนับว่าเป็นงานที่ยากลำบาก และมีอันตรายมากที่สุด คนเก็บรังนกต้องมีความอดทนและระมัดระวังอย่างสูง จึงไม่สามารถจะใช้คนที่ไม่ได้รับการฝึกหัดและมีความชำนาญมาทำได้ อาชีพเก็บรังนกนางแอ่นจึงเป็นอาชีพที่มักจะทำสืบทอดกันในครอบครัว ผู้มีอาชีพเก็บรังนกเรียกว่า ซอห่อ หรือ ซาห่อ วิธีการเก็บรังนกแต่ครั้งโบราณทำโดยการให้ซอห่อ นิ่งอยู่ในตะกร้า แล้วผูกเชือกหย่อนลงไปในปากปล่องบนถ้ำ แต่สำหรับถ้ำที่มีปากถ้ำด้านล่าง จะเก็บโดยการแซะเอาตามผนังหรือเพดานถ้ำที่มีมือเอื้อมถึง และได้ขึ้นไปบนบันไดไม้ลวกที่พาดอยู่กับผนังถ้ำ โดยใช้เหล็กที่มีลักษณะคล้ายเสียมสั้นๆ ตัดไว้ปลายไม้ แซะรังนกให้หลุดออกมา” (พรพรรณ ทองตัน. 2542: 93)

“เส้นทางการเก็บรังนกแต่ละเส้นสืบทอดต่อมาจากบรรพบุรุษของคนเก็บรังนก ซึมผ่านสายเลือดของครอบครัว ชีวิตหนึ่งสู่ชีวิตหนึ่ง มันยากที่จะอธิบายได้ว่าถ้ำบางแห่งถูกค้นพบอย่างไร นางนางแอ่นบินสูงเท่าไร คนเก็บรังนกก็ปีนขึ้นไปได้สูงพร้อมไม้ไผ่ของเขา จนมองเห็นรังนกที่แอบอยู่ในความมืดมิด” (นครศ ธีระคำศรี และทรงยศ กมลทวิกุล. 2540: 84)

“แรงงานเก็บรังนกยังคงใช้ไม้ไผ่ปีนขึ้นไปตามผนังถ้ำ และเก็บรังนกด้วยอุปกรณ์ ในลักษณะที่ไม่แตกต่างไปจากเดิม” (รัชดาพร ศรีภิบาล. 2543: 67)

คนเก็บรังนกเชื่อว่า ตรงจุดที่จะผูกเชือกเพื่อปีนขึ้นไป จะต้องทำพิธี “ตั้งวัก” ขึ้นก่อน เพื่อแจ้งให้เจ้าที่และบรรพบุรุษรู้ รวมทั้งขอความคุ้มครองให้กับชีวิตของทุกคนด้วย อุปกรณ์ที่ใช้ก็มี เสาวงเล็ก ๆ หมาก พลุ บุหรี่ ข้าวตอก (นครศ ธีระคำศรี และทรงยศ กมลทวิกุล. 2540: 82)

“วิธีการเก็บรังนกด้วยวิธีการที่แตกต่างกันอย่างน้อย 3 วิธี 1) การเก็บแบบแซะเอาตามผนังถ้ำหรือเพดานที่มีมือเอื้อมถึง 2) การเก็บแบบไต่ขึ้นไปบนเพงที่ติดอยู่กับผนังถ้ำ 3) ใช้ “ตัวหัน” ในการเก็บ ไม้ไผ่ที่เป็นตัวหันจะเคลื่อนที่ไปเก็บรังนกได้ทุกจุดตามที่ต้องการ ลักษณะเป็นไม้ไผ่ 2-3 ลำมัดเข้าด้วยกัน มีที่นั่งบนร้านตัวหัน และตัวหันทรงตัวอยู่ได้เพราะมีลูกเชือกคอยดึง ทั้งสี่มุม” (วิวัฒน์ พันธวุฒิยานนท์. 2544: 96-97)

2.1.4 การปีนเก็บน้ำตาลมะพร้าว

จากการศึกษาเอกสาร “ไม่ปรากฏหลักฐานที่แน่ชัดว่า มีการริเริ่มทำน้ำตาลมะพร้าวมาตั้งแต่สมัยใด และใครเป็นผู้พบวิธีการเป็นคนแรก ทราบเพียงแต่ว่า อาชีพการทำน้ำตาลนี้ ทำกันมาแล้วประมาณ 100 กว่าปี หรืออาจจะก่อนนี้มาหลายสิบปี (สิริพร สิระสุทธิรัตน์. 2515: 2)

“ในประเทศไทย มะพร้าวปลูกได้แทบทุกจังหวัดของประเทศ นับว่าเป็นพืชที่มีความสำคัญ ต่อเศรษฐกิจของครอบครัวและของประเทศไทยมาก” และ “เพราะความ สำคัญของ น้ำตาลมะพร้าว นอกจากจะเป็นอาชีพหลักของชาวจังหวัดสมุทรสาคร และสมุทรสงครามแล้ว น้ำตาลมะพร้าวยังมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันในการประกอบอาหาร และขนมประเภทต่างๆ ของคนไทยทั่วไป.....” (สิริพร สิริสุทธิรัตน์. 2515: 2-3)

วิธีการเก็บน้ำตาลมะพร้าว

“โดยทั่วๆ ไปแล้ว ผู้ทำน้ำตาลมะพร้าวมักจะอาศัยแรงงานในครอบครัวช่วยกันทำ เนื่องจากส่วนมากมักเป็นการผลิตขนาดเล็ก งานที่ต้องใช้แรงงานมาก ได้แก่ งานขึ้นเก็บตาลบน ต้นมะพร้าว...” (ภาวะการผลิตและการค้ำน้ำตาลมะพร้าวในจังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดสมุทรสาคร. 2508-2509)

“หากเป็นการผลิตใหญ่ๆ มีน้ำตาลมากๆ วันหนึ่งๆ เก็บไม่มีเวลาว่างเลย ผู้ขึ้น เก็บน้ำตาลบนต้นมะพร้าวก็เช่นกัน หากมีมะพร้าวมากต้นก็ต้องใช้คนขึ้นมากคน วันหนึ่งๆ ก็ ต้องขึ้นถึง 2 ครั้ง คือเช้าและบ่าย มะพร้าวจำนวน 50 ต้น จะต้องขึ้นถึง 100 ครั้งในวันหนึ่งๆ ดังนั้นผู้ทำน้ำตาลจำนวนมากๆ ก็จะต้องจ้างแรงงานภายนอกมาช่วย เพราะแรงงานในครอบครัวมี ไม่พอ โดยทั่วไปก็มักจ้างในเรื่องการขึ้นเก็บน้ำตาลเท่านั้น ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่ง คือ แรงงาน ขึ้นเก็บตาลนั้น มีทั้งแรงงานเด็กๆ และสตรี สตรีนี้ก็มีความสามารถในการขึ้นต้นมะพร้าวได้พอกๆ กับแรงงานชาย ความคล่องแคล่วว่องไวไม่ต่างกันเลย” (ภาวะการผลิตและการค้ำน้ำตาลมะพร้าว ในจังหวัดสมุทรสงครามและจังหวัดสมุทรสาคร. 2508-2509)

2.1.5 การปีนเก็บน้ำผึ้ง

วิธีการเก็บรังผึ้ง

จากการค้นคว้าหาข้อมูลในระบบ

สารสนเทศ พบวิธี การเก็บรังผึ้ง โดยใช้วิธีการการตกทอย ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การตกทอย เป็นวิธีการหนึ่งที่ใช้ สำหรับขึ้นต้นไม้ที่มีขนาดลำต้นสูงใหญ่ ขนาดลำต้น 2 - 3 คน โอบ และปราศจากกิ่งก้านให้ยึดเหนี่ยว การตกทอยเป็นการ ตกลิ้มไม้ที่เรียกว่า "ลูกทอย" บนลำต้นไม้ที่จะขึ้น ซึ่งมี อุปกรณ์ที่ต้องเตรียม คือ ลูกทอย ทำจากไม้ไผ่ตงเหลาให้แบน และบาง ลักษณะคล้ายลิ้มแล้วตากแดดให้แห้งสนิท ไม้ตกทอยใช้ไม้เนื้อแข็งเป็นรูปคมแฝก แม้อาจใช้หวายเหลาเป็น เส้นหรือใช้ไม้อื่นก็ได้ แต่ควรมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2 นิ้ว แม้อันหนึ่ง ๆ ยาว ประมาณ 7 คอก เชือกหวายใช้หวายเหลาเป็นเส้นเล็ก ๆ ยาวประมาณ 2 คอก ซึ่งผูกติดไว้กับลูก

ทอย ๆ ละ 1 เส้น เพื่อใช้สำหรับมัดลูกทอยไว้กับแม่ร่องวิธีการตอกทอย โดยตอกทอยลูกแรกเล็กเข้าไปในต้นประมาณ 1.5 นิ้ว แล้วตอกทอยลูกที่สองโดยตอกในระดับที่สูงจากลูกแรกประมาณครึ่งช่วงตัวผู้ตอกแล้วทำการผูกลูกทอยทั้งสองกับ แม่ร่อง ทำให้ดูเหมือนเป็นชั้นบันได จากนั้นก็เหยียบบนลูกทอยลูกแรกแล้วตอกทอยลูกที่สาม พร้อมทั้งผูกติดไว้กับแม่ร่องป็นชั้นเหยียบลูกที่สองแล้วตอกลูกที่สี่ พร้อมทั้งผูกติดไว้กับแม่ร่อง ทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดช่วงความยาวของแม่ร่อง ต้องต่อแม่ร่องสายใหม่โดยจุดที่จะทำการต่อแม่ร่องนั้นตอกลูกทอยอีก 1 ลูก แล้วเอาแม่ร่องใหม่วางไว้ระหว่างลูกทอยทั้งสอง จากนั้นทำการตอกต่อไปจนได้ระดับความสูงที่ต้องการ ถ้าเป็นต้นไม้สูงใหญ่มากโดยปกติจะใช้แม่ร่องประมาณ 10 - 11 ช่วง และในการผูกลูกทอยกับแม่ร่องนั้นผูกเงื่อนแบบปล้องอ้อย ส่วนตอนป็น ลงให้ทยอยถอดลูกทอยออกทีละลูก เมื่อป็นพื้นลงมาแต่ละชั้นตามลำดับ

(<http://www.petprauma.com/cgi-bin/yabb/YaBB.cgi?board=news;action=display;num=1102675656>)

2.2 การป็นเพื่อนันทนาการ

2.2.1 ประเพณีปักธงนครไทย

เป็นประเพณีดั้งเดิมของชาวอำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก โดยชาวนครไทยมีความเชื่อว่า อำเภอนครไทย คือ “เมืองบางยาง” ในอดีต ซึ่งพ่อขุนบางกลางหาวใช้เป็น ที่รวบรวมไพร่พลเพื่อขับไล่ขอม ในการต่อสู้ครั้งนั้น พ่อขุนบางกลางหาวได้รับชัยชนะจากการสู้รบ จึงทรงเอาผ้าคาดเอวผูกปลายไม้ปักไว้บนยอดเขาข้างล้ง เพื่อเป็นอนุสรณ์ในชัยชนะ

ชาวนครไทยจึงได้ยึดถือเป็นประเพณีปฏิบัติในวันขึ้น 14 ค่ำ เดือน 12 ของทุกปี ซึ่งชาวนครไทยจะร่วมกันทอผืนธง ผ้าฝ้าย และจะนำไปยังเขาข้างล้งเพื่อปักธงชัย โดยมี พระสงฆ์ร่วมเจริญชัยมงคลคาถา โดยในการจัดงานจะมีกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น การประกวดแห่ธง การแข่งขันผู้พิชิตเขาข้างล้ง การประกวดธิดापักธง ฯลฯ

(<http://www2.tat.or.th/north3/>)

2.2.2 การป็นเสาน้ำมัน

ในระบบสารสนเทศ เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลท่องเที่ยวของจังหวัดต่างๆในแต่ละปี จะมีโปรแกรมการละเล่นพื้นเมืองไทย และบรรจุการป็นเสาน้ำมันไว้ด้วย หรือเทศกาล งานประเพณีต่างๆ ของแต่ละภาค เช่น “งานประเพณีในประเพณีบุญสารทเดือนสิบ เป็นประเพณีปฏิบัติที่มีมาตั้งแต่บุพชน นับเป็นเวลาเนิ่นนาน เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ของนครศรีธรรมราช เป็นประเพณีที่แสดงถึงความกตัญญูต่อบุพชนผู้ล่วงลับไปแล้ว และต้องเสวยกรรมอยู่ในยมโลก แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นประเพณีสนุกสนาน สำหรับเฉพาะ

ผู้ใหญ่ เด็กเล็ก ก็มีกิจกรรมที่สนุกสนานเหมือนกันใน ก็คือการแข่งขัน ปีนเสาน้ำมัน คือ จะมีการเอาน้ำมันพืชทาชะโลมที่เสาเพื่อให้เสาลื่น แล้วจะมีการแข่งขันสำหรับการปีนเสาที่ทาน้ำมันนั้นเพื่อขึ้นไปถึงยอดเสาที่มีตะกร้าสำหรับ ใส่ขนมพอง ขนมลา (เป็นขนมสำหรับ ใช้ในเทศกาลงานสารทเดือนสิบ) ซึ่งก็จะมีรางวัล ให้แก่ ผู้ชนะ เป็นกำลังใจ ซึ่งก็สร้างความสนุกสนาน และได้ร่วมสืบสานประเพณี พร้อมอีกยังได้ สอนเด็กๆ อนุชนรุ่นหลัง อย่าได้ลืมประเพณีที่ดงาม ยิ่งใหญ่ ตั้งแต่ครั้งโบราณให้ได้ช่วยการ สืบสานให้ คงอยู่กับท้องถิ่นตราบนานเท่านาน อย่าได้สูญหายไปอย่างน่าเสียดาย เหมือน หลายๆสิ่ง หลายๆอย่าง ที่คนไทยรุ่นเราๆ ท่านๆ ปล่อยปลดละเลย ไม่ปลูกฝัง สั่งสอนสืบต่อไปยังเด็กๆ รุ่นหลัง จนมานึกเสียดาย เมื่อมันหายไปเสียแล้ว

(http://www.2how.com/photocontest/detail.php?image_id=3053)

2.3 การปีนเพื่อการแข่งขันกีฬา

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่ามีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา ในห้างสรรพสินค้า โดยชมรมปีนหน้าผาในกรุงเทพมหานคร เป็นผู้จัดการแข่งขัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การแข่งขันครั้งนี้เป็นการจัดแข่งแบบสนุกๆ รุ่น เยาวชนและทั่วไป และมีกิจกรรมเกมสนุกๆมีของรางวัลด้วย รับสมัครตั้งแต่วันที่ 8 /12/48 ที่ Sport world ทั้ง 3สาขา และที่ Proclimber 02-2115053

หลังจากที่ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้นในงานแข่งขันปีนหน้าผาแบบความยากที่ Sports World สาขา Big C ลาดพร้าว ดังนั้นชมรมโปรไคลมเบอร์ จึงได้จัดรายการแข่งขันขึ้นมาเพื่อให้พี่น้องนักปีนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถขึ้นไป

พี่น้องนักปีนหน้าผาทุกท่าน ได้เวลาทดสอบความสามารถด้านการปีนหน้าผา อีกครั้ง ชมรมโปรไคลมเบอร์ฯ ได้จัดให้มีการแข่งขันปีนหน้าผาจำลองขึ้นในวันที่ 22 เมษายน 2549 โดยใช้งานในครั้งนี้ว่า Sports world speed climbing competition # 2

(http://www.proclimberthailand.com/thai/webboard/board_detail.php)

กระทรวงแรงงานจัดงานยักษ์ “วันรวมพล คนทำทนาย” ฉลองวันแรงงาน 1 พฤษภาคม 2549 นักรวมตัวครั้งใหญ่ของผู้มีใจรักความท้าทาย ค้นหาสุดยอดตัวจริงของทุกกิจกรรม

นายสาธิต สติระศรีรินทร์ ผู้จัดการฝ่ายการตลาด บริษัท เครื่องดื่มกระทิ้งแดง จำกัด เปิดเผย ว่า “ในวันแรงงานแห่งชาติที่กำลังจะมาถึงนี้ บริษัท เครื่องดื่มกระทิ้งแดง จำกัด จะจัดงาน “วันรวมพล คนทำทนาย” ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปลูกกระแสกิจกรรม กีฬาท้าทายความสามารถ ให้กับกลุ่มผู้รักความตื่นเต้นท้าทาย ซึ่งจะเป็นการโชว์ความสามารถเฉพาะตัวล้วน ๆ เพื่อค้นหาสุดยอดผู้ทำทนายตัวจริงของกิจกรรมแต่ละประเภท นอกจากนี้ยังต้องการสนับสนุนและส่งเสริมเยาวชน วัยรุ่น ตลอดจน ประชาชนคนไทยทุกเพศวัย ให้มีโอกาสได้แสดงออกถึงพลังความสามารถที่มีอยู่กันได้อย่างเต็มที่ ทั้งยังเปิดโอกาสให้ได้ชมและสนุกสนาน

กับกิจกรรม เกมส์ กีฬา คอนเสิร์ตทั้งสดริงและลูกทุ่ง ตลอดจนการออกร้านขายสินค้าต่าง ๆ มากมาย

“กระทิงแดงได้จัดกิจกรรมในวันแรงงาน ดังกล่าวเป็นประจำทุกปี โดยในปีที่ 4 นี้ ตรงกับแนวคิดทางการตลาดซึ่งเป็นแคมเปญใหม่ของเรา ที่จะเน้นไปในเรื่องของภาระชณะอุปสรรคความท้าทายต่าง ๆ ซึ่งการจัดกิจกรรมในวันนี้ จึงเสมือนเป็นการเน้นย้ำภาพลักษณ์ของแคมเปญให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงเป็นที่มาของชื่องานว่า “วันรวมพล คนท้าทาย” ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่รวบรวมความท้าทายต่าง ๆ ในกิจกรรมที่หลากหลายประเภทและมีความน่าตื่นเต้น สนุกสนาน มาให้ได้ชม และคาดหวังว่า น่าจะปลุกกระแสความท้าทายและกระตุ้นให้ทุกคนมีกำลังใจลุกขึ้นมาต่อสู้ อดออมแพ้กับอุปสรรคชีวิต เสมือนชีวิตจริงของคนเราที่ต้องผ่านการต่อสู้ ฝ่าฟันจากปัญหาต่าง ๆ มากมาย ซึ่งกระทิงแดงขอเป็นส่วนหนึ่งในการที่จะสนับสนุน และเป็นกำลังใจให้คนไทยทุกคนสามารถเอาชนะอุปสรรคความท้าทายต่าง ๆ เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จดังฝัน”

สำหรับ “วันรวมพล คนท้าทายนี้” จะมีขึ้นในวันแรงงานแห่งชาติ คือ วันจันทร์ที่ 1 พฤษภาคม 2549 ที่กรมทหารราบ ที่ 11 เริ่มตั้งแต่เวลา 11.00 น. จนถึง 24.00 น. ซึ่งจะเป็นการรวมกิจกรรมสนุก ๆ ครั้งยิ่งใหญ่ของกระทิงแดง ที่มีทั้งความท้าทาย สนุกสนาน ตื่นเต้น ตลอดทั้งวัน และในส่วนของกิจกรรมเพื่อสังคม ได้ร่วมมือกับสภาอากาศไทยจัดให้มีการบริจาคโลหิต รวมถึงกรมการจัดหางาน ก็จะมาให้บริการรับสมัครงานด้วยในวันนั้นเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีการออกร้านของสมาคมแม่บ้านทหารบก

โดยรายละเอียดของทั้ง 6 กิจกรรมความท้าทายนี้ ได้แก่

1. การทำประชันวงดนตรี (King of Rock)
2. การทำดวลแข้ง (Futsal Open)
3. การทำประลอง ปีนเขาสุตระห่า
4. ทำทายเป็นลีลา แข่งรถ Drift King
5. ทำทายเป็น Motocross และ
6. ทำประชันเครื่องเสียงรถสุดยอดเยี่ยมประเทศไทย

(http://www.hyperventure.com/thai/news/news_detail.php?id=27)

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่ามีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา Thailand Bouldering Competition 2006 ในงานแสดงสินค้าเกี่ยวกับการผจญภัย (Thai Travel Expo) ที่ศูนย์ประชุมสิริกิติ์ ระหว่างวันที่ 20 – 21 พฤษภาคม 2549 ตั้งแต่เวลา 11.00 – 20.00 น. ดังรายละเอียดต่อไปนี้

THAILAND BOULDERING COMPETITION 2006

Echo Stone Problems#3

วันที่ : 20– 21 พฤษภาคม 2549

สถานที่ : ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ประเภทการแข่งขัน :

1. ความยาก เขาวงกต B (อายุ 10-14 ปี) หญิง-ชาย
2. ความยาก เขาวงกต A (อายุ 15-19 ปี) หญิง-ชาย
3. ความยาก ทั่วไปคนไทย หญิง-ชาย
4. ความยาก ทั่วไปชาวต่างชาติ หญิง-ชาย
5. Dyno mania ทั่วไป (ทุกชาติ) หญิง-ชาย

ค่าสมัคร : ความยาก (Bouldering) 350 บาท

Dyno Mania 150 บาท

หมายเหตุ สมัครในงานประเภท ความยาก 500 บาท

Dyno Mania 350 บาท

ปิดรับสมัคร : 30 เมษายน 2549

วิธีการสมัคร :

1. สมัครOnline ผ่านทางเว็บไซต์
<http://tbc2006.hyperventure.com>
2. ดาวน์โหลดใบสมัคร กรอกข้อมูลแล้วส่งใบสมัครที่ บริษัท เอกโค สโตน จำกัด
Fax : (66) 35-544332
Email : tbc2006@gmail.com
3. ชำระค่าสมัครโดยโอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาลาดหญ้า ชื่อบัญชี บริษัท เอกโค สโตน จำกัด
หมายเลขบัญชี 012-2-46678-4 แล้วส่งหลักฐานการโอนเงิน พร้อมเขียนชื่อ-นามสกุล และประเภทที่สมัครแข่งขันมาที่
Fax: (66) 35-544332
Email: tbc2006@gmail.com

โปรแกรมการแข่งขัน :

วันพฤหัสบดี-ศุกร์ 18-19 พฤษภาคม 2549

11.00 เปิดให้ผู้สนใจทดลองปีนหน้าผา

19.30 ปิดไม่ให้ผู้สนใจทดลองปีนหน้าผา

วันเสาร์ 20 พฤษภาคม 2549

11.00 เปิดให้ผู้สนใจทดลองปีนหน้าผา

13.00 ลงทะเบียนนักกีฬา เขาวงกต B-A

13.30 ลงทะเบียนนักกีฬา ทั่วไปคนไทย และทั่วไปชาวต่างชาติ

14.00 เก็บตัวนักกีฬา

- 15.00 เริ่มดูเส้นทาง และเริ่มการแข่งขันรอบคัดเลือก
 19.00 ประกาศผลผู้เข้ารอบชิงชนะเลิศ (8 คนสุดท้าย)
 วันอาทิตย์ 21 พฤษภาคม 2549
- 11.00 เปิดให้ผู้สนใจทดลองปีนหน้าผา
 13.00 ลงทะเบียนนักกีฬา เยาวชน B-A
 13.30 ลงทะเบียนนักกีฬา ทั่วไปคนไทย และทั่วไปชาวต่างชาติ
 14.00 เก็บตัวนักกีฬา
 14.45 เริ่มดูเส้นทาง และเริ่มการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ
 17.45 ลงทะเบียนนักกีฬา Dyno Mania ทั้งหมด
 18.00 เริ่มการแข่งขัน Dyno Mania
 20.00 ประกาศผลการแข่งขัน และพิธีมอบรางวัล
 หมายเหตุ ตารางเวลาการแข่งขันอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้
 ตามความเหมาะสม

(http://hyperventure.com/tbc2006/Registration_form.pdf)

กฎการแข่งขัน (Rule & Regulation)

กฎทั่วไป

1. การแข่งขัน Bouldering เป็นการปีนเส้นทาง (Route) สั้นๆ หลาย Route เรียกว่า Problem โดยที่นักปีนต้องปีนโดยไม่มีเชือก แต่ละ Problem จะมี Handhold ได้ไม่เกิน 12 ตัว และ จำนวน Handhold เฉลี่ยของแต่ละ Problem ในรอบเดียวกับ อยู่ระหว่าง 4-8 ตัว
2. ทุก Problem จะต้องมีเบาะป้องกัน Route Setter มีหน้าที่ เลือกขนาดและตำแหน่งของเบาะ หากใช้เบาะหลายอัน จะต้องมียะไม้อัดหรือคอล์มรอยต่อ เพื่อป้องกันไม่ให้ นักปีนหล่นลงระหว่างเบาะ
3. การแข่งขัน Thailand Bouldering Competition 2006 (Echo Stone Problems#3) ประกอบด้วย 2 รอบ รอบแรก Semi-Final (วันที่ 20 พ.ค. 2549) และรอบสุดท้าย รอบ Final (วันที่ 21 พ.ค. 2549)
4. จำนวน Problem ในแต่ละรอบจะมี 3-4 Problems
5. ความสูงของ Problem เพื่อความปลอดภัย ระยะทางที่นักปีนจะตกได้จะไม่เกิน 3.50 เมตร จากจุดต่ำสุดของร่างกายสู่เบาะรองรับ Problem อาจจะมีเชดให้มีการกระโดดมาสู่จุดที่ต่ำกว่าก็ได้
6. ผู้ตัดสินของแต่ละ Problem จะประกอบด้วย กรรมการ 1-2 คน
7. แต่ละ Problem จะมีตัวเริ่มที่ถูกกำหนดไว้ก่อน การปีนแต่ละครั้ง (Attempt) จะต้องเริ่มจากจุดนั้น ซึ่งจะมีตัวที่ถูกกำหนดไว้ให้ใช้สำหรับเท้าโดยเฉพาะ รวมกันอย่างน้อย 2 จุด จุด Start จะถูก Mark ให้แตกต่างออกไปจาก Holdตัวอื่นของ Problem นั้นๆ และเป็นสีเดียวกัน

ทั้งหมด สำหรับทุก Problem ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของ Route Setter หรือ International Forerunner ว่าจะ Mark จุดเริ่มทางด้านซ้ายหรือขวา

8. ผู้เข้าแข่งจะได้คะแนนโบนัส จากการจับ Hold ที่กำหนดไว้บน Problem และ Route Setter จะเป็นผู้กำหนด Hold ตัวนี้ และจะ Mark ไว้ให้แตกต่างออกไปจาก Hold ตัวอื่น

9. ถ้าจำเป็นให้ใช้แถบสีแดงกำหนดขอบเขตของ Problem นั้น

10. Marking ที่ ใช้ในข้อ 7 ถึง 10 จะต้องเหมือนกันตลอดทั้งการแข่งขัน และจะมีตัวอย่างที่เก็บตัวนักกีฬา (Isolation Zone)

ช่วงเวลาดู Problem

1. มีเวลาให้นักกีฬาดู Problem พร้อมกัน 5 นาที และในเวลาปีน Problem นั้น

2. ผู้เข้าแข่งขันจะต้องอยู่ในพื้นที่เก็บตัว (Observation Zone) ระหว่างการดู Problem จะไม่มีการปีนขึ้นบน Wall หรือการยืมนบนวัตถุ หรืออุปกรณ์ใดๆ ห้ามผู้เข้าแข่งขันสื่อสารกับบุคคลภายนอก Observation Area ด้วยวิธีใดๆทั้งสิ้น ผู้เข้าแข่งขันสามารถถามได้จากประธานผู้ตัดสิน หรือกรรมการประจำประเภท หรือกรรมการประจำ Problem การกระโดดจับ Hold ถือว่าละเมิดกฎระเบียบ

ขั้นตอนการปีน

1. ในการแข่งขันแต่ละรอบ ผู้เข้าแข่งขันต้องปีนเส้นทางตามจำนวนที่กำหนด หลังจากแต่ละ Problem ผู้เข้าแข่งขันมีเวลาพักเท่ากับเวลาที่ให้ใช้ปีนในแต่ละ Problem คือ ปีน 5 นาที พัก 5 นาที ประธานกรรมการจะประกาศจำนวน และลำดับของ Problem ที่จะต้อง Attempt ก่อนเริ่มการแข่งขันของรอบนั้นๆ แต่ละปัญหาจะต้องมีพื้นที่สำหรับผู้เข้าแข่งขันดูเส้นทางได้อย่างชัดเจน

2. ตามกฎกติกาการแข่งขัน Bouldering แต่ละ Problem ได้มีการกำหนดเวลาไว้ ภายในระยะเวลานั้นผู้เข้าแข่งขันสามารถ Attempt ในแต่ละ Route มากครั้งตามที่ผู้เข้าแข่งขันต้องการ ระยะเวลแต่ละ Problem จะเท่ากัน (ในรอบเดียวกัน) ประธานกรรมการจะประกาศระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละ Route นั้นๆ เมื่อนักกีฬาถามเวลา

3. เวลาเริ่ม (และเวลาจบ) ในแต่ละรอบจะประกาศด้วยสัญญาณที่ตั้งและชัดเจน เมื่อได้ยินสัญญาณผู้เข้าแข่งขันจะต้องหยุดปีนและเข้าสู่พื้นที่พัก ที่จะไม่เห็น Problem อื่นๆ นักปีนทั้งหมดเวลาพักต้องกลับไปสู Problem ต่อไปที่

4. เมื่อทุกส่วนของร่างกายของผู้เข้าแข่งขันยกขึ้นจากพื้น จะถือว่านั่นคือการเริ่มของ Attempt

5. นาทีสุดท้ายจะมีการประกาศด้วยสัญญาณเฉพาะ

6. ผู้เข้าแข่งขันสามารถใช้แปรงทำความสะอาด Hold ที่เอื้อมถึงได้ (จากพื้น) โดยผู้จัดการแข่งขันจะเป็นผู้เตรียมแปรงนั้นให้สำหรับทุก problem ห้ามใช้อุปกรณ์ทำความสะอาดส่วนตัว

การสิ้นสุด Attempt

1. จะถือว่าการ Attempt นั้นสมบูรณ์ ก็ต่อเมื่อ จับ Hold หรือจุดที่กำหนดไว้ จบด้วย 2 มือ และกรรมการ ประกาศว่า "OK"
2. Attempt จะถือว่าสิ้นสุดในกรณีที่ ผู้เข้าแข่งขันลงมาสู่พื้น หรือหมดเวลา
3. หากผู้เข้าแข่งขันละเมิดขอบเขตของ Problem หรือใช้ Hold ที่ห้ามไว้ จะถูกสั่งให้หยุดและเริ่มป็นใหม่

ข้อผิดพลาดทางเทคนิค

1. ถ้าข้อผิดพลาดทางเทคนิคสามารถแก้ไขได้ก่อนจะหมดเวลาการแข่งขัน จะมี การเสนอนักป็นที่เกี่ยวข้องป็นต่อไป ใน Attempt ต่อไป หากนักป็นเลือกที่จะป็นต่อไปก็จะถือว่า ข้อผิดพลาดนั้นได้ยุติ และจะไม่อนุญาตให้นักป็นยื่นอุทธรณ์ หากนักป็นเลือกที่จะไม่ป็นในเวลา ที่กำหนดไว้ นักป็นจะได้ Attempt ต่อ หลังจากการแข่งขันรอบนั้น ในกรณีนี้ประธานกรรมการจะ เป็นผู้ตัดสินใจว่าจะให้นักป็นเคราะห์ร้ายป็นต่อไปในช่วงเวลาว่างที่เหมาะสม จะให้เวลาเท่ากับเวลา ที่เหลือตอนเกิดเหตุ ให้เวลาน้อยสุดอยู่ที่ 2 นาที
2. ถ้าหากข้อผิดพลาดซึ่งแก้ไขไม่ได้ก่อนหมดเวลาสับเปลี่ยน การแข่งขันจะหยุด ลงสำหรับนักป็นที่เคราะห์ร้าย สำหรับนักป็นคนอื่นก็จะป็นต่อไป หลังจากที่แก้ไขแล้วนักป็นที่เกิด เหตุ จะมีเวลาให้ป็นเท่ากับเวลาที่เหลือตอนเกิดเหตุ และให้เวลาน้อยสุดอยู่ที่ 2 นาที หลังจากนั้น เวลาการแข่งขันก็จะเริ่มต้นใหม่ เมื่อได้ยื่นสัญญาณเวลา หมุนเปลี่ยน
3. ในการเกิดข้อผิดพลาดทางเทคนิค Attempt แรกหลังจาก Attempt ที่เกิด ข้อผิดพลาดทางเทคนิค ของนักป็นที่เกิดเหตุ จะถือว่าเป็นการป็นใน Attempt ของ Problem นั้น ต่อ

การจัดอันดับของแต่ละรอบ

1. การแข่งขันในแต่ละรอบจะใช้เกณฑ์การตัดสินต่อไปนี้
  - ก) จำนวน Problem ที่ป็นจบได้สมบูรณ์
  - ข) จำนวน Attempt ในแต่ละ Problem ที่ป็นจบได้สมบูรณ์
    - First Attempt (FA) 10 คะแนน
    - Second Attempt (SA) 8 คะแนน
    - Third Attempt (TA) 6 คะแนน
  - ค) จำนวน Bonus points Problem ละ 10 คะแนน
  - ง) จำนวน Attempt ที่ใช้ในการเก็บ Bonus points
2. ในกรณีที่ผลเสมอกันก่อนหน้านี้จะถูกนำมาใช้นับแบบ **Count-Back** (เริ่มนับถอยหลัง)
3. Super Final เมื่อใช้วิธีการ Count-Back แล้ว ยังมีการเสมอกันอยู่หลังจากรอบ Final จะมีรอบ Super Final และมี 1 Problem

ผู้เข้าแข่งขันจะได้ปีนแค่ครั้งเดียว ตามลำดับเหมือนกันกับรอบ Final เวลาจะถูกกำหนดโดย Route Setter และ ผู้เข้าแข่งขัน จะต้องเริ่ม Attempt ของ Problem นั้นภายใน 40 วินาที การตัดสินใจจะใช้กติกาเหมือนการแข่งขัน Difficulty (Onsight ตกได้ครั้งเดียว) หลังจากการ Attempt จะมีการจัดอันดับผู้เข้าแข่งขัน แต่ถ้ามีผู้เข้าแข่งขันไปถึง Top มากกว่า 1 คน จะถือว่าผู้เข้าแข่งขันได้อันดับเท่ากัน และจะประกาศผลตามนั้น หากไม่มีใครปีนถึง Top เลย แต่ยังมีคนเสมอกันอยู่ที่อันดับที่ 1 นักปีนจะได้อันดับที่ 1 ร่วมกัน และจะได้ Attempt อีกตามขั้นตอนเดิมจนกว่าจะได้ผู้ชนะ แต่จะไม่เกิน 6 ครั้ง ถ้ายังเสมอยังกันอยู่ให้ถือว่าผู้แข่งขันเท่าเทียมกัน

โควตาสำหรับแต่ละรอบ

โควตาสำหรับรอบ Final กำหนดไว้ที่ 8 คน แต่ถ้ามีผู้เข้าแข่งขันมากกว่าที่กำหนดไว้ในโควตาเนื่องจากการเสมอกัน หลังจากการใช้วิธีการ Count Back นักปีนตามจำนวนนั้นจะเข้ารอบถึงแม้จะมากกว่าโควตาของรอบ Final ภายใต้เงื่อนไขพิเศษ อาจจะต้องใช้โควตาที่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในข้อบังคับ ถ้ามีผู้ที่เข้าแข่งขันเกินโควตาจากการจัดอันดับโดยวิธี Count-Back จะมีการปิดเป็นจำนวนที่ใกล้กับโควตาที่กำหนดไว้สำหรับรอบ Final แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่มีผู้เข้าแข่งขันไม่ต่ำกว่า 8 คน ถ้าจำนวนนี้เท่ากับจำนวนผู้เข้าแข่งขัน ที่กำหนดไว้หรือน้อยกว่าจำนวนที่น้อยกว่าจะผ่านเข้าไปรอบ Final ประธานกรรมการจะประกาศผลการตัดสินใจ หลังจากการปรึกษากับผู้จัดการการแข่งขันจะเริ่มการแข่งขันอีกครั้ง

กฎ กติกา/มารยาท สำหรับผู้เข้าแข่งขัน

1. ผู้เข้าแข่งขันต้องมารายงานตัวก่อนการแข่งขัน 60 นาที
2. เมื่อรายงานตัวแล้ว ผู้เข้าแข่งขันต้องอยู่ในบริเวณที่กำหนดไว้เท่านั้น
3. หากนักกีฬาต้องการเข้าห้องน้ำในระหว่างการเก็บตัว ต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ก่อนทุกครั้ง
4. ผู้เข้าแข่งขันจะไม่ได้ข้อมป็นเส้นทางที่ใช้สำหรับการแข่งขันเหมือนครั้งที่แล้ว
5. ระดับความยากไม่สามารถบอกได้ ขนาด Route ยังไม่ให้อูเลย
6. ก่อนกรรมการให้สัญญาณเริ่มทำการแข่งขัน นักกีฬาต้องยืนหันหน้าเข้าหากรรมการ และยืนหันหลังให้หน้าผาจำลอง เพื่อรอสัญญาณเริ่มปีน
7. ผู้เข้าแข่งขันจะต้องปีน 3-4 เส้นทาง (Problem 1-2-3-4) เส้นทางละ 5 นาที เริ่มตั้งแต่กรรมการให้สัญญาณ
8. นักกีฬาสามารถปีนกี่ครั้งก็ได้ เพื่อปีนให้ถึงจุดสิ้นสุดเส้นทาง ภายในเวลาที่กำหนด 5 นาที
9. ทำการแข่งขันแบบต่อเนื่อง คือ นักกีฬา A. ปีนเส้นทางที่ 1. เมื่อครบกำหนด 5 นาที ให้นั่งพัก (ในพื้นที่ที่กำหนดไว้) กรรมการจึงเรียกนักกีฬา B. ขึ้นมาปีนเส้นทางที่ 1. ต่อ โดยที่นักกีฬา A. ได้พัก 5 นาที เมื่อนักกีฬา B. ปีนครบกำหนด 5 นาที กรรมการจะเรียกนักกีฬา C.

ขึ้นมาเป็นเส้นทางที่1. และเรียกนักกีฬา A. ขึ้นมาเป็นเส้นทางที่2. โดยที่นักกีฬา B. จะได้พัก 5 นาที ต่อเนื่องจนครบทุกคน

10. เมื่อกรรมการให้สัญญาณสิ้นสุดการแข่งขัน นักกีฬาต้องหยุดป็นทันที หากนักกีหายังทำการป็นต่อจะถูกตัดสิทธิ์ออกจากการแข่งขันทันที
11. ห้ามนักกีฬาที่แข่งขันเสร็จแล้วกลับเข้าไปในบริเวณที่เก็บตัวนักกีฬาโดยเด็ดขาด นอกจากมีการเรียกเก็บตัวครั้งต่อไป
12. คำตัดสินของกรรมการถือเป็นการสิ้นสุดการแข่งขัน
13. นักกีฬาที่แข่งขันเสร็จแล้วสามารถเชียร์นักกีฬาคนอื่นได้ ในพื้นที่ที่กำหนดไว้จนกว่าการแข่งขันจะแล้วเสร็จ
14. การแสดงกริยาท่าทางของนักกีฬาในขณะที่ป็นสามารถทำได้เต็มที่ แต่ขอให้เหมาะสม (ไม่มีการตดคะแนน)
15. นักกีฬาควรดื่มน้ำอย่างน้อย 1 ลิตร ในวันที่ฝึกซ้อมและแข่งขัน
16. หากนักกีฬาเกิดอาการบาดเจ็บทางร่างกาย ควรพบแพทย์ในทันที
17. ห้ามนักกีฬาเสพหรือดื่มของมีนเมา และยาเสพติดโดยเด็ดขาด หากมีการฝ่าฝืนผู้จัดและคณะกรรมการจะตัดสิทธิ์ออกจากการแข่งขัน และดำเนินคดีตามกฎหมาย (<http://hyperventure.com/tbc2006/regulation.pdf>)

3. การเผยแพร่และการส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย

3.1 ธุรกิจป็นหน้าผา

ในวงการป็นหน้าผาเริ่มที่จังหวัดกระบี่เป็นแห่งแรก และนับจากการจัดสร้างเส้นทางสายแรกขึ้นในประเทศไทย กระทั่งปัจจุบัน ชาวคราวและภาพของเส้นทางป็นผาในประเทศไทยก็ปรากฏขจรขยายไปยังสื่อมวลชนทั่วโลก เป็นแรงผลักดันให้นักป็นผาอีกมากมายเดินทางมาเมืองไทย และช่วยกันจัดสร้างเส้นทางป็นผาในเมืองไทย โดยเฉพาะที่อ่าวพระนาง อ่าวไร่เล และเกาะ พี.พี. จนในปัจจุบันมีเส้นทางป็นผารวมแล้วมากกว่า 600 เส้นทาง 58 จุดป็น ยืนยันว่าแหล่งป็นหน้าผาของไทยย่านนี้เป็นแหล่งป็นหน้าผาระดับโลก สร้างงาน สร้างอาชีพต่างๆ ให้แก่ชาวจังหวัดกระบี่ อ่าวพระนาง อ่าวไร่เล และเกาะ พี.พี.ได้เป็นอย่างมาก (อภิรักษ์ บั้วภักดี. 2547: 32-35)

จากข้อเขียนของอภิรักษ์ บั้วภักดี ผู้วิจัยได้ค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำธุรกิจป็นหน้าผา และพบว่ามืธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการป็นหน้าผาอีกหลายแขนง พอจะแยกเป็นหมวดหมู่ได้ดังต่อไปนี้

3.1.1 ธุรกิจเกี่ยวกับการป็นหน้าผาจริง

วีระศักดิ์ จันทรสังแสง (2545: 75-76) ได้บรรยายพาดพิงถึงการประกอบอาชีพของคนทำงานเกี่ยวข้องกับการป็นหน้าผาที่อ่าวไร่เล ว่า

ปัจจุบันไร่เลมีร้านให้เช่าอุปกรณ์อยู่หกร้าน คือ คิง คลามเบอร์, เทคหรือคโคลมบั้ง, กระบี่ ร็อคโคลมบั้ง, คลิฟฟิสแมน, ฮ็อตร็อค และร็อคซ็อบ ร้านป็นเขาของคนรุ่นใหม่ ซึ่งเป็นเพียงร้านเดียวที่ตั้งอยู่ที่อ่าวตันไทร

ทุกร้านจะมีไกด์ หรือ rattaman ร้านละ 3 คน 5 คน ไปจนนับ 10 คน ตามแต่ความเล็ใหญ่ของร้าน ทำหน้าที่ป็นนำ ช่วยเหลือ ฝึกสอนให้แก่คนที่มาเริ่มหัดป็น เป็นคู่ขา (buddy) ให้แก่นักป็นเขาที่มาเดี่ยว

กลุ่มนักป็นเขาเจ้าถิ่นยังได้รวมตัวกันตั้งเป็นชมรมกีฬาป็นเขาอาชีพ จังหวัดกระบี่ เพื่อดูแลช่วยเหลือกันเอง รวมทั้งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยให้ผู้มาเยือนภูเขาไร่เล

ที่ไร่เล กิจการร้านอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับการป็นเขาทั้งหมด มีเจ้าของเป็นคนไทย แต่ผู้ที่มาใช้บริการกลับตรงกันข้าม ทุกร้านให้ข้อมูลตรงกันว่า ลูกค้าส่วนใหญ่ 90-95 เปอร์เซ็นต์ เป็นฝรั่งต่างชาติ

สอดคล้องกับ ปิยะฤทัย ปิโยพีระพงศ์ (2542: 116) ได้กล่าวถึงร้านป็นหน้าผาทั้งหมด รอบอ่าวไร่เล ไว้ว่า

สิ่งที่น่าชื่นชม คือ ร้านป็นหน้าผาทั้งหมดมีคนไทยเป็นเจ้าของและดำเนินกิจการเอง ไม่เหมือนร้านดำน้ำที่เขาเต่า จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ชาวต่างชาติเข้ามาประกอบกิจการเสียเป็นส่วนใหญ่

3.1.2 ธุรกิจเกี่ยวกับการป็นหน้าผาเทียม

จุดมุ่งหมายในการทำธุรกิจป็นหน้าผาเทียม เพื่อให้บริการในการสอนวิธีการป็นหน้าผาที่ถูกต้อง และการฝึกซ้อมร่างกายให้สมบูรณ์แข็งแรง มีความพร้อม และมั่นใจสำหรับการที่จะออกไปป็นหน้าผาจริง ดังเช่น ปิยะฤทัย ปิโยพีระพงศ์ (2542: 115) เขียนบรรยายไว้ในบทเรียนก่อนวันที่ฝันเป็นจริง

หลังจากวันนั้นทุกเย็นหลังเลิกงาน ฉันต้องขึ้นรถเมล์ ลงเรือด่วน แล้วข้ามมอเตอร์ไซด์เปี้ยกผ่านมะล่อมะแลงก์เข้าซอยลึกเชิงสะพานกรุงธนฯ ไปยังโรงยิมฯ เล็กๆ ของชมรมป็นหน้าผากรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนป็นหน้าผาของฉัน มันถูกปิดตายมานาน เพิ่งมาเปิดใช้เฉพาะกิจก็ช่วง 2 อาทิตย์นี้ ทำให้ฉันรู้จักอุปกรณ์ป็นเขาลึกซึ้งขึ้น รู้ถึงระบบการทำงานของมัน วิธีใช้อุปกรณ์ รวมทั้งได้เรียนรู้เทคนิคการป็นผาอีกด้วย

นอกจากโรงยิมฯ ป็นหน้าผากรุงเทพฯ แล้ว ยังมีโรงยิมฯ ที่กำลังเปิดให้บริการในต่างจังหวัดอีก 2 แห่ง คือ ที่ อ.หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ และ ที่ จ.สระบุรี

วันที่ 8 มกราคม เรียนเชิญเพื่อนๆ พี่ๆ มาป็นยิมใหม่ ที่หัวหินใครไม่เคยป็นแฮงค์ยาวๆ ยาว11เมตรมาลองได้ใครสนใจโทรมาถามทางไปยิมฯ ได้นะที่ 07 1040302 มากันเยอะๆ

(<http://www.hyperventure.com/thai/webboard/viewboard.php?id=876>)

ช่วงเช้าได้ฤกษ์เปิดไม้อัดทำแผ่นหน้าผากันแล้วอีกไม่นานแล้วครับเพื่อน ๆ สมาชิกนักปีนทั้งหลายวันเดียวทำเสร็จไปแล้วครึ่งยิมฯ อีกไม่นานอัครสถานบันเทิงเต็มรูปแบบก็จะได้ครับเพื่อน ๆ นักปีนที่มาปีนที่สระบุรีกันแล้วครับ ใครสนใจเป็นสมาชิกมาสมัครกันได้โดยครับตอนนี้ห้อง ๆ ที่น่ารักพร้อมต้อนรับสมาชิก VIP กันอยู่ครับ (โปรโมชันเต็มครับ)

(<http://www.hyperventure.com/thai/webboard/viewboard.php?id=975>)

สำหรับชมรมปีนหน้าผาอื่นๆ ในกรุงเทพมหานคร ที่ยังคงทำกิจกรรมต่อเนื่องกันมาตลอดระยะเวลาหลายปี ได้แก่

1. ชมรมตุ๊กแกผา มีกำหนดการสำรวจเส้นทางปีนหน้าผาใหม่เกือบทุกเดือน โดยเน้นที่ อ.แก่งคอย จ. สระบุรี รวมทั้งพื้นที่ที่มีภูเขาที่ใกล้ ก.ท.ม. ถึงวันที่เราทำข้อมูลให้เป็นปัจจุบันครั้งนี้ชมรมฯ ค้นพบเส้นทางปีนหน้าผาแบบ Traditional (ไม่มี Bolts) ที่บริเวณวัดพระพุทธราย ไม่น้อยกว่า 20 เส้นทาง รายละเอียดเส้นทางที่เราสำรวจแล้วจะอยู่ใน ข่าวสารชมรมฯ ยกเว้นบางเส้นทางที่ปีนได้เป็นคนแรกไม่ส่งข้อมูลมาให้ชมรมฯ

ชมรมตุ๊กแกผา มีสำนักงานของชมรมเลขที่ 352 วังสวนผักกาด ถนนศรีอยุธยา เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. 10400 email: geckoclimbingclub@gmail.com (<http://geckocc.port5.com/>)

2. ชมรมปีนหน้าผา Proclimber

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่ามีเว็บไซต์ของชมรมปีนหน้าผา Proclimber ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สำหรับผู้รักการปีนหน้าผา และผู้ต้องการจะเริ่มเป็นนักปีน เรามีข้อเสนอที่จะทำให้คุณรู้สึกเหมือนกับการได้ออกไปต่างจังหวัดเพื่อออกกำลังปีนหน้าผาจริง ได้พบปะเพื่อนฝูงที่มีใจรักในสิ่งเดียวกับเรา และได้ค้นหาแหล่งข้อมูลข่าวสารใหม่ในวงการที่มีประโยชน์ต่อการเสริมทักษะและพัฒนาฝีมือของคุณ รวมทั้งชื้อบปิ้งสินค้าเกี่ยวกับการปีนหน้าผาในราคาที่คุณจะต้องยิ้มจนแก้มปริ

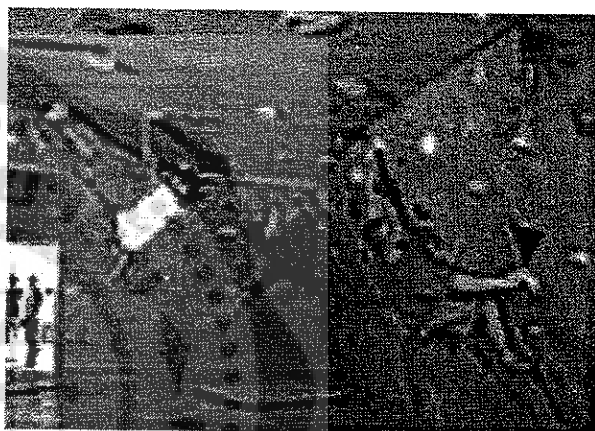

อย่างที่เรารู้กันว่าการปีนหน้าผาเป็นกีฬาที่จะต้องใช้ทั้งเทคนิคและทักษะเฉพาะตัว ประกอบกับความแข็งแรงของร่างกายซึ่งต้องได้รับการฟิตซ้อมอยู่เป็นประจำและต่อเนื่อง เราชาว Proclimber จึงยกหน้าผาจำลองมาตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพ เพื่อให้คุณได้ออกกำลังและฝึกฝนทักษะอยู่เป็นประจำเหมือนเดินไปฟิตเนส ไม่ว่าจะงาน

คุณจะไม่ยุ่งหรือมีเวลาน้อยแค่ไหน แค่ 15 นาทีจากทางด่วนพระราม 3 หรือ 10 นาทีจากถนนสีลม

ที่นี่เรามีหน้าผาจำลองที่สมบูรณ์แบบ ได้มาตรฐาน ปลอดภัย เรานำเข้าตัวจับ (Hold) จากต่างประเทศและส่วนหนึ่งเป็นของมือโปรระดับโลก ซึ่งเป็นของส่วนตัวของพี่ด้อมที่สะสมมาตั้งแต่เริ่มสนใจการปีนหน้าผา อุปกรณ์และหน้าผาจำลองของเราได้จัดทำให้ใกล้เคียงกับแห่งหิน ชะง่อนผาและเกลือบที่ซับซ้อนเหมือนหน้าผาธรรมชาติ เราได้ทำเลียนแบบธรรมชาติให้เหมือนมากถึงมากที่สุด คุณจึงไม่รู้สึกเบื่อเหมือนกับการปีนขึ้นสูงไปเรื่อยๆ เป็นเส้นตรงเหมือนหน้าผาจำลองอื่นๆ และยังเป็นผลดีกับนักปีนมือใหม่ที่จะได้ซ้อมกับสถานที่ที่ใกล้เคียงกับของจริง เราได้เตรียมพร้อมสำหรับการปีนในทุกระดับตั้งแต่มือใหม่หัดปีนไปจนถึงสุดยอดมืออาชีพ

นอกจากนี้เรายังมีมุมสำหรับกลุ่มผู้รักการปีนหน้าผาให้ได้พบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันอีกด้วย ที่มุมนี้เรามีทั้งนิตยสารและวิดีโอที่เกี่ยวกับการปีนหน้าผา จากต่างประเทศ ที่จะสอนเทคนิคและแสดงประสบการณ์ต่างๆของนักปีนระดับโลกให้คุณได้เพลิดเพลินตอนพักเหนื่อย และในบางช่วงเวลาเราได้วางแผนจัดเตรียมคอร์ส และกิจกรรมพิเศษเช่น โยคะ ฟิตเนส และกิจกรรมดีๆนอกสถานที่ให้กับสมาชิกด้วย

(<http://www.proclimberthailand.com/thai/activity/gymnasium.html>)

3.1.3 ธุรกิจเกี่ยวกับการจำหน่ายอุปกรณ์การปีนหน้าผา

จากการค้นคว้าข้อมูลในระบบสารสนเทศ พบว่ามีเว็บไซต์ของบริษัท ร็อคแคมป์ อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล จำกัด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ร็อคแคมป์ อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล จำกัด เป็นบริษัทตัวแทนจำหน่าย และนำเข้า อุปกรณ์ทำงานที่สูง ยี่ห้อ Petzl (เป็ทซีล) และ เชือกโรยตัว Beal (เบียร์วูล) อุปกรณ์เหล่านี้ถูกใช้ใน งานด้านความปลอดภัยในการทำงานที่สูง ด้วยอุปกรณ์ที่ได้การยอมรับจากทั่วโลก และงาน บริการด้าน Training Course การอบรมการทำงานการทำงานที่สูง ตามหลักสูตรมาตรฐานของ สถาบัน IRATA จากประเทศอังกฤษ ควบคู่กับการเลือกใช้อุปกรณ์ให้เหมาะกับงาน วิธีการดูแล รักษาอุปกรณ์ ให้ใช้ได้อย่างคุ้มค่า ทั้งอบรมเป็นรายบุคคลและอบรมเป็นทีม และความชำนาญ กว่า 8 ปี จากชมรม Bangkok rock climbing ในด้านการใช้อุปกรณ์การปีนหน้าผา โรยตัว

(<http://www.thaiclimbing.com/rockcamp/main1.php>)

4. แนวโน้มของกีฬาปีนหน้าผาในประเทศไทย

4.1 การปีนหน้าผากับการท่องเที่ยวไทย

การปีนหน้าผา ในประเทศไทยมีการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ทุกวันนี้ ชื่อของไร้เลย เป็นที่รู้จักของนักปีนหน้าผาทั่วโลก นิตยสารเกี่ยวกับกีฬา และการผจญภัยกลางแจ้งระดับโลก เกือบทุกเล่มเคยตีพิมพ์เรื่องของการปีนหน้าผาที่ไร้เลย แต่สำหรับประเทศไทย ผู้คนอีกมากยังไม่เคยได้ยินชื่อนี้เลย รวมทั้งไม่รู้จักการปีนหน้าผาด้วย (วีระศักดิ์ จันทรสังแสง. 2545: 75)

สิ่งที่น่าเศร้า คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งในระดับท้องถิ่น และระดับประเทศ ไม่เคยให้ความสนใจ หรือจะสนับสนุนส่งเสริมการกีฬาในแขนงนี้เลย กีฬาปีนหน้าผาจึงยังเป็น เกมกีฬาที่เลื่อนลอยอยู่ในวงการกีฬาของประเทศไทย เพราะ ไร้เลย มีความเพียบพร้อมของ นักปีนหน้าผา ที่มีฝีมือระดับโลก แต่เป็นเสมือนหนึ่งคนขายขอบ ที่ไม่ได้รับการยอมรับนับถือจาก สังคม (วีระศักดิ์ จันทรสังแสง. 2545: 76)

สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดกระบี่

การก่อสร้างสร้างชุมชนของคนปีนหน้าผาที่ไร้เลย เกิดจากกำลังของหนุ่มๆ ใน ท้องถิ่นรุ่นแรกๆ ที่เริ่มหัดปีนหน้าผาจากนักท่องเที่ยวในยุคบุกเบิก ต่อมากลายเป็นเสาหลักต้น แรกๆ ที่สร้างรากฐานให้กับวงการปีนหน้าผา และกลายเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาการปีนหน้าผาสู่ นักแสวงหารุ่นหลัง บางคนผันตัวเองไปเป็นเจ้าของกิจการร้านให้บริการเกี่ยวกับการปีนหน้าผา (วีระศักดิ์ จันทรสังแสง. 2545: 75)

ในเชิงการท่องเที่ยว การปีนหน้าผา สามารถสร้างจุดเด่นของกิจกรรมให้กลายเป็น สัญลักษณ์ของจังหวัดกระบี่ หรือจัดเป็นเทศกาลการปีนหน้าผาได้ ทั้งที่ในอดีตที่ผ่านมา ผู้ประกอบการธุรกิจบังกาลี และธุรกิจปีนหน้าผา ได้เคยจัดกิจกรรม “ไร้เลยเกมส์” เป็นลักษณะ การร่วมมือกันและช่วยเหลือกันจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา และกีฬาผจญภัยอื่น ๆ เพื่อเผยแพร่สถานที่ท่องเที่ยวของบริเวณไร้เลย (วีระศักดิ์ จันทรสังแสง. 2545: 76)

4.2 การจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาในระดับนานาชาติ

กีฬาปีนหน้าผาเป็นกีฬาใหม่ล่าสุดที่ได้กำหนดให้มีในการแข่งขันกีฬา เอเชียัน อินดอร์เกมส์ ครั้งที่ 1 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ซึ่งจะจัดการแข่งขันในระหว่างวันที่ 12 - 19 พฤศจิกายน 2548 โดยกีฬาปีนหน้าผาถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มกีฬาผาดโผน ซึ่งมีการชิงชัยเหรียญทองทั้งหมดในกลุ่มนี้ถึง 14 เหรียญทอง

กีฬาปีนหน้าผาได้เข้ามาเผยแพร่ในสังคมไทยมานานกว่า 15 ปีแล้ว โดย นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาปีนหน้าผาจริงที่จังหวัดกระบี่โดยเฉพาะ ทำให้การ ท่องเที่ยวเชิงผจญภัยเกี่ยวกับการปีนหน้าผา เริ่มได้รับความนิยมจากคนไทยมากขึ้น ต่อมาได้มี นักปีนหน้าผาชาวไทยกลุ่มเล็กๆ ได้ริเริ่มจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาขึ้นมาอย่างไม่เป็นทางการ

เพื่อค้นหาตัวแทนประเทศไทยส่งไปแข่งขันในต่างประเทศ แต่ไม่เคยประสบความสำเร็จถึงตำแหน่งชนะเลิศแม้แต่ครั้งเดียว

สมาคมกีฬาปีนหน้าผา โดยกลุ่มบุคคลที่กำลังดำเนินการจัดตั้งเป็นสมาคมให้ถูกต้องตามกฎหมาย ได้เริ่มจัดตั้งเมื่อกลางปี พ.ศ. 2546 ซึ่งในขณะนี้กำลังอยู่ในขั้นตอนของการตรวจสอบคณะผู้จัดตั้ง จากหน่วยงานของทางราชการอยู่ และกลุ่มบุคคลคณะนี้ได้รับการรับรองจากทางการกีฬาแห่งประเทศไทย ให้เป็นผู้ที่ทำหน้าที่จัดเตรียมงานการแข่งขันกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ 1 เรียบร้อยแล้วแต่เพียงคณะเดียว สมาคมฯ ได้เริ่มทำงานและกำลังเตรียมงานในด้านต่างๆ เพื่อให้ทันกับการแข่งขันในวันจริงปลายปี 2548

สมาคมฯ ได้วางแผนการประชาสัมพันธ์กีฬาปีนหน้าผา การแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา และการจัดสร้างอาคารแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา ไว้ด้วยโครงการดังต่อไปนี้ 1) โครงการสัมมนากีฬาปีนหน้าผา 2) โครงการอบรมผู้ตัดสินบุคลากรทางกีฬาปีนหน้าผา 3) โครงการจัดสร้างอาคารแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา ทั้ง 3 โครงการนี้ จะเป็นลักษณะโครงการที่ต่อเนื่องกันและสอดคล้องซึ่งกันและกัน โดยแต่ละโครงการมีเป้าหมายเฉพาะที่จะช่วยสนับสนุนไปสู่การแข่งขันเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ 1 ด้วย

กรณีศึกษาของการปีนหน้าผาในประเทศไทย

จากการค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับการปีนหน้าผาในประเทศไทย ผู้วิจัยได้พบกรณีร้องเรียนของกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่ง ในจังหวัดกระบี่ ที่ได้ทำหนังสือร้องเรียน ไปยังหน่วยงานของรัฐ 2 แห่ง คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และกองอุทยานแห่งชาติ ถึงการไม่เห็นด้วยที่ให้มีการปีนหน้าผา ตามสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งในจังหวัดกระบี่ ทำให้ทั้งสองหน่วยงานต้องเข้าไปดูแลควบคุม ผู้ประกอบธุรกิจปีนหน้าผา ในอำเภอไร่เลย์ ซึ่งกองอุทยานแห่งชาติได้พยายามดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องนี้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2537 จนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่ให้การผ่อนผันกับผู้ประกอบการเจ้าเก่าที่เปิดดำเนินงานทางธุรกิจไปแล้ว

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ประเด็นดังกล่าวอยู่นอกกรอบแนวคิดในการวิจัย ไม่ได้ค้นคว้าลึกลงไปในรายละเอียด แต่ก็เห็นว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เพราะการประกอบธุรกิจปีนหน้าผาของผู้ประกอบการทั้งหมด ดำเนินธุรกิจอยู่ในเขตของอุทยานแห่งชาติทั้งนั้น มีการใช้ทรัพยากรที่ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ มีระเบียบ และประกาศข้อห้ามต่างๆ ไว้อย่างชัดเจน ผู้ใดละเมิดเท่ากับมีความผิดตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ หากมีการดำเนินตามกฎหมาย อาจจะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ นั้นหมายถึงผู้ประกอบการปีนหน้าผาทั้งหมด ได้รับผลกระทบทางอาชีพและการเงินแน่นอน เพราะฉะนั้น ทางราชการจึงยังให้การผ่อนผันอยู่

ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมเอกสารของทางราชการ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องเรียน และการดำเนินงานของทางราชการ นำเสนอไว้ในภาคผนวก เพื่อเป็นกรณีศึกษาสำหรับผู้สนใจต่อไป

บทที่ 5

บทสรุป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาประวัติและการพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
2. ศึกษาแนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย
3. ศึกษาแนวโน้มของการป็นหน้าผาของประเทศไทยในอนาคต

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติและพัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน รวมทั้งทราบแนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการป็นหน้าผาในประเทศไทย ทำให้ทราบแนวโน้มของการป็นหน้าผา และทำให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถวางแผนปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และได้ความรู้ในการป็นหน้าผาของไทยให้เป็นที่ถูกต้องเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการป็นหน้าผาในประเทศไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
  - 1.1 ประวัติความเป็นมาของการป็นหน้าผาในภูมิภาคต่างๆ
    - 1.1.1 ภาคใต้
    - 1.1.2 ภาคกลาง
    - 1.1.3 ภาคเหนือ
    - 1.1.4 ภาคตะวันออก
    - 1.1.5 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย
  - 2.1 การป็นเพื่อประกอบอาชีพ
  - 2.2 การป็นเพื่อนันทนาการ
  - 2.3 การป็นเพื่อการแข่งขันกีฬา

3. การเผยแพร่และการส่งเสริมการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
  - 3.1 ชุรกิจปั่นหน้าผา
4. แนวโน้มของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
  - 4.1 การปั่นหน้าผากับการท่องเที่ยวไทย
  - 4.2 การปั่นหน้าผากับการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ

บทสรุปการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary sources) ทั้งเอกสารที่เป็นข้อความและรูปภาพ ภายใต้กรอบแนวคิดในการวิจัยที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
2. พัฒนาการของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
3. การเผยแพร่และการส่งเสริมการปั่นหน้าผาในประเทศไทย
4. แนวโน้มของกีฬาปั่นหน้าผาในประเทศไทย

ประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในประเทศไทย

จากการศึกษาประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย พบเอกสารชั้นต้น (Primary sources) และเอกสารชั้นรอง (Secondary sources) รวมทั้งเอกสารที่เป็นข้อความและรูปภาพ อีกทั้งข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการปั่นหน้าผามากมาย แต่ไม่พบเอกสารที่บันทึกประวัติความเป็นมาของการปั่นหน้าผาอย่างเป็นทางการ และนำเชื่อถือได้ ต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการปั่นหน้าผาตามสถานที่ต่างๆ ที่สื่อมวลชนนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อโทรทัศน์ ในช่วงเวลาดังแต่ปี พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา จังหวัดที่ถูกสื่อนำเสนอมากที่สุด คือ จังหวัดกระบี่ ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นจังหวัดที่สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติทางทะเลที่สวยงามที่สุด ติดอันดับโลกแห่งหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้ การปั่นหน้าผาที่เกาะ พี.พี. ครั้งนั้น จึงเป็นการปั่นหน้าผาอย่างเป็นทางการ ครั้งแรก ถูกต้องตามมาตรฐานสากล และมีระบบความปลอดภัย แต่ด้วยข้อจำกัดในด้านลักษณะภูมิศาสตร์ ของหมู่เกาะ พี.พี. กล่าวคือ บริเวณหน้าผาที่กลุ่มนักปั่นหน้าผาได้ไปปั่นหน้าผากันนั้น อยู่ห่างไกลจากชุมชน ซึ่งเมื่อปั่นหน้าผากันเสร็จแล้ว นักปั่นหน้าผาก็เดินทางกลับสู่ที่พัก มีการบันทึกเรื่องราวการเปิดเส้นทางเป็นส่วนตัวของนักปั่นหน้าผาแต่ละคน เพื่อใช้เป็นข้อมูลเผยแพร่ เพราะนักปั่นหน้าผาชาวต่างประเทศ ก็เปรียบเสมือนนักเดินทางท่องเที่ยวคนอื่นๆ ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย เสร็จแล้วก็เดินทางผ่านไป

เมื่อถึงฤดูการท่องเที่ยวในปีต่อมา ได้มีนักปีนหน้าผา อีกหลายกลุ่ม เดินทางเข้ามา เปิดเส้นทางปีนหน้าผาที่เกาะ พี.พี. เพิ่มมากขึ้น โดยได้ข้อมูลจากการแลกเปลี่ยนข่าวสาร เกี่ยวกับการปีนหน้าผาที่หมู่เกาะ พี.พี. กับเพื่อนๆ นักเดินทางด้วยกัน แต่ข่าวข้อมูลเรื่องราว ของนักปีนหน้าผาที่หมู่เกาะ พี.พี. ก็ยังเจียบเหมือนเดิม เช่นปีที่ผ่านๆ มา

ปี 2532 ได้มีนักปีนหน้าผาบางกลุ่ม เดินทางต่อมาจากหมู่เกาะ พี.พี. มาที่แหลมนาง ชื่อเรียกที่ถูกตัดจากทางราชการ คือบริเวณส่วนที่เป็นที่ตั้งของถ้ำพระนาง เป็นพื้นที่ที่ถูกแนว ภูเขาที่สูงชันด้านทิศเหนือ ปิดกั้น ทำให้มีส่วนของแผ่นดินประมาณ เกือบ 1,000 ไร่ ยื่นไปใน ทะเล จึงเป็นที่มาของชื่อแหลมนาง แต่ชาวบ้านมักเรียกพื้นที่นี้ว่า “ไร่เล” เนื่องจากในสมัยก่อน มีชาวบ้านอาศัยพื้นที่แห่งนี้ ทำไร่ ทำนา และทำสวนมะพร้าว เดิมมีเจ้าของที่เพียงเจ้าเดียว ปลูก บ้านสำหรับอาศัยไว้หลังหนึ่ง ต่อมาซึ่งต่อมาถูกจนกระทั่งสองไคต์ปีนหน้าผามีอาชีพชาว ฝรั่งเศส คือ นายดอมมินิค โปตาร์ด(Dominique Potard) และ นายฟรองซัว เบอ์นิเออร์ (Francoise Burnier) ได้เดินทางเข้ามาเปิดเส้นทางในการปีนหน้าผา

ตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมา กิจกรรมการปีนหน้าผาที่หาดพระนาง อ่าวไร่เล เริ่มมี นักปีนหน้าผาจากทวีปยุโรปและอเมริกา เดินทางมาปีนหน้าผามากขึ้นทุกปี จนทำให้สถานที่ แห่งนี้กลายเป็นแหล่งปีนหน้าผาที่ดีที่สุด และสวยงามที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เกิดเป็นชุมชนคน ปีนหน้าผา ที่สามารถยึดการปีนหน้าผา ประกอบเป็นอาชีพ สามารถสร้างรายได้เลี้ยงครอบครัว และสร้างงานให้กับญาติ พี่น้อง เพื่อนเพื่อน ได้อีกหลายคน

ในขณะที่จังหวัดกระบี่กำลังได้รับความสนใจในกิจกรรมปีนหน้าผา จากชาว ต่างประเทศเป็นจำนวนมาก กรุงเทพมหานครก็ได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการปีนหน้าผา ผ่านสื่อมวลชนหลายแขนง เริ่มตั้งแต่ หนังสือพิมพ์รายวัน วารสารรายปักษ์ นิตยสารรายเดือน รายการโทรทัศน์ ห้างสรรพสินค้า งานแสดงสินค้า ในรูปแบบที่แตกต่างกันไป โดยมีการเชิญ ดาราที่กำลังมีชื่อเสียง เป็นผู้นำเสนอบ้าง สัมภาษณ์ผู้ประกอบการปีนหน้าผาบ้าง ผู้วิจัยเองก็ เคยถูกสัมภาษณ์หลายครั้ง มีการรวมกลุ่มตั้งเป็นชมรมปีนหน้าผา ทำกิจกรรมปีนหน้าผาตาม จังหวัดต่างๆ ในแถบภาคกลางในวันหยุด

เมื่อกาลเวลาผ่านไป มีชมรมต่างๆ เกิดขึ้นมาอีกหลายชมรม เนื่องจากได้รับความ สนใจจากผู้ชื่นชอบการผจญภัย บางชมรมก็แตกแขนงออกมาจากชมรมที่มีอยู่แล้ว บางชมรม ก็ก่อตั้งกันขึ้นมาใหม่ กิจกรรมปีนหน้าผาจึงได้รับการเผยแพร่สู่สายตาของสังคมมากยิ่งขึ้น ต่อมา มีการจัดกิจกรรมปีนหน้าผาเทียมในศูนย์การค้า เช่นงานเทศกาลท่องเที่ยว รายการ ส่งเสริมการขายสินค้าบางประเภท รายการเกมส์โชว์ทางโทรทัศน์ งานชุมนุมลูกเสือต่างๆ ซึ่ง ทำให้กิจกรรมปีนหน้าผาเทียมได้รับความสนใจ และเป็นที่ยอมรับจากสังคมมากยิ่งขึ้น

พัฒนาการของการป็นหน้าผาในประเทศไทย

จากการศึกษาพัฒนาของการป็นหน้าผาในประเทศไทย พบว่าการป็นหน้าผาในประเทศไทยเริ่มเมื่อ ปี 2530 หรือเกือบ 20 ปีที่ผ่านมา การป็นหน้าผาเป็นกิจกรรมกลางแจ้งเกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่คนไทยไม่ได้เป็นคนคิดค้นริเริ่มขึ้นเป็นชาติแรก ในประวัติศาสตร์ของชาติไทยตั้งก่อตั้งเป็นประเทศชาติ ไม่พบว่าบรรพบุรุษของชนชาติไทย เล่นกีฬาป็นหน้าผากัน มีการละเล่นพื้นเมืองหลายอย่างที่คนไทยเล่นกันมานานแล้ว เช่น ลูกช่วง ตะกร้อ และศิลปการต่อสู้ดั้งเดิม เช่น มวยไทย กระบี่กระบอง ซึ่งคนไทยเล่นการมานานตั้งแต่สมัยสุโขทัย

เมื่อกิจกรรมป็นหน้าผาเป็นที่รู้จักของไทยแล้ว คนไทยจึงกลายเป็นผู้รับอิทธิพลของการป็นหน้าผาที่มีรูปแบบของหลักปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับระบบความปลอดภัย เป็นมาตรฐานที่ดีที่สุดอยู่แล้ว จึงไม่สามารถพัฒนาการรูปแบบการป็นหน้าผาให้มีความแตกต่างไปจากที่ได้รับถ่ายทอดมาได้ แต่จากการศึกษา และสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องในยุคแรกที่มีการป็นหน้าผาเผยแพร่เข้ามาในเมืองไทย พบว่าบุคคลเหล่านี้ได้อบรม สั่งสอน และถ่ายทอดการป็นหน้าผาให้กับคนรุ่นต่อๆ มาในลักษณะการชักชวนญาติพี่น้อง หรือเพื่อนฝูงที่สนิทกัน ให้มาช่วยกันประกอบอาชีพให้บริการเกี่ยวกับการป็นหน้าผา เช่น ให้บริการเช่าอุปกรณ์ป็นหน้าผา ไม่ว่าจะป็นรองเท้าป็นหน้าผา เชือก รวมไปถึงการป็นไกด์พานักท่องเที่ยวไปป็นหน้าผาตามสถานที่ต่างๆ มากกว่าที่จะเป็นการประกอบธุรกิจการป็นหน้าผาแบบนายจ้างกับลูกจ้าง จากรุ่นที่ 1 สู่อันที่ 2 และรุ่นต่อๆ มา ไม่นานก็มีการแตกย่อยออกไปอีกหลายกลุ่ม หลายสาขา เพราะมองเห็นช่องทางที่จะเป็นเจ้าของผู้ประกอบการเอง คุ่มค่ากับการลงทุน ซึ่งต้นทุนในการทำธุรกิจไม่สูงสามารถถอนทุนคืนได้ภายในระยะเวลาสั้น

พัฒนาการในการป็นหน้าผาในประเทศไทย จึงเป็นการพัฒนาไปในเชิงธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ นั้นหมายถึงว่าการประกอบในอาชีพในการป็นปาย มีอาชีพการป็นหน้าผาเข้ามารวมอยู่ด้วย การประกอบอาชีพด้วยการป็นของคนไทย มีอยู่หลายสาขาอาชีพด้วยกัน เช่น การป็นเก็บรังนก การป็นเก็บหมาก การป็นเก็บน้ำตาลสด การป็นเก็บน้ำตาลมะพร้าว การป็นเก็บน้ำผึ้ง ซึ่งเป็นอาชีพที่คนไทยประกอบสัมมาชีพเหล่านี้มายาวนานแล้ว และปัจจุบันก็ยังประกอบอาชีพนี้กันอยู่ นอกจากการป็นประกอบสัมมาอาชีพแล้ว ยังมีการป็นเสาน้ำมัน ซึ่งเป็นการละเล่นพื้นเมืองของไทยที่มานานแล้วเช่นกัน ปัจจุบันก็ยังมีการเล่นในเทศกาลงานบุญต่างๆ ทั่วประเทศ เช่น เทศกาลสงกรานต์ งานทำบุญเดือนสิบ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การป็นประกอบอาชีพแบบดั้งเดิม เช่น การป็นเก็บหมาก การป็นเก็บน้ำตาลสด การป็นเก็บน้ำตาลมะพร้าว การป็นเก็บน้ำผึ้ง และการป็นเก็บรังนก ส่วนมากยังใช้วิธีแบบเก่าๆ อยู่ ไม่ได้นำวิธีการของการป็นหน้าผาไปประยุกต์ใช้ให้เกิดความสะดวกและความปลอดภัยกว่าเดิม วิธีเก่าถือว่าเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านอย่างหนึ่ง ที่นำมาใช้กันเป็น

เวลานานหลายร้อยปี ไม่ต้องลงทุนอะไรมาก วัสดุอุปกรณ์หาได้ง่ายในท้องถิ่น ส่วนวิธีการของการปีนหน้าผาอาจจะต้องลงทุนเพิ่ม ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้น

แนวทางในการเผยแพร่และส่งเสริมการปีนหน้าผาในประเทศไทย

1. การเผยแพร่การปีนหน้าผา
2. การส่งเสริมการปีนหน้าผา

1. การเผยแพร่การปีนหน้าผา

1.1 สถานศึกษา เป็นหน่วยงานแห่งหนึ่งที่จะช่วยเผยแพร่กิจกรรมนี้ เพราะกิจกรรมปีนหน้าผาสามารถสร้างแรงจูงใจ และสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนได้ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความมั่นใจระบบความปลอดภัย และเข้าใจธรรมชาติของการปีนหน้าผา ยอมรับว่าอันตรายในการปีนหน้าผาสามารถควบคุมได้ อุบัติเหตุก็จะไม่เกิดขึ้น สามารถปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็กเล็กได้เลย เพราะเด็กเล็กชอบเล่นซุกซนกับการปีนป่ายตามชาติของเด็ก เมื่อได้ปูพื้นฐานมาตั้งแต่ระดับรากหญ้า ระดับประถม ระดับมัธยม จนถึงระดับมหาวิทยาลัย จะได้ช่วยกันผลิตนักกีฬาปีนหน้าผาป้อนเข้าสู่การแข่งขันระดับประเทศ และมุ่งสู่ระดับนานาชาติ

1.2 ผู้ประกอบการกีฬาปีนหน้าผา เพื่ออีกตัวหนึ่งที่จะช่วยให้กิจกรรมปีนหน้าผาได้รับความนิยมมากขึ้น โดยอาศัยควบคู่ไปกับการท่องเที่ยว เป็นการปีนหน้าผาเชิงท่องเที่ยวและผจญภัย เพราะการปีนหน้าผาเริ่มต้นครั้งแรก มาจากการท่องเที่ยว โดยเฉพาะจังหวัดที่มีความนิยมของนักท่องเที่ยว เช่น กระบี่ เชียงใหม่ จึงเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่การปีนหน้าผาได้เป็นอย่างดี การปีนหน้าผาจึงจัดอยู่ในแขนงของกีฬาเชิงท่องเที่ยว (Sports Tourism) ด้วย เพราะหน้าผาซึ่งเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต้องไปปีนนั้น แฝงตัวอยู่ในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่สวยงาม และเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่พัก การเดินทาง ร้านอาหาร ตลอดจนการอำนวยความสะดวกในด้านอื่นๆ

1.3 รัฐบาล มีหน่วยงานในสังกัดที่เกี่ยวข้องกับการปีนหน้าผาหลายหน่วยงาน หน้าที่ของหน่วยงานเหล่านี้ ควบคุมให้ผู้ประกอบการผู้จัดกิจกรรมปีนหน้าผา มีมาตรฐานให้เกิดความปลอดภัยกับนักท่องเที่ยว หน้าผาบางแห่งอยู่ในการควบคุมดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบล บางแห่งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ บางแห่งอยู่ในเขตวัด สถานที่เหล่านี้จะเป็นอุปสรรคเพียงเล็กน้อยในด้านการเผยแพร่การปีนหน้าผา บางแห่งมีการกำหนดเงื่อนไขในการใช้หน้าผาในรูปของการต้องเสียค่าธรรมเนียม อีกทางหนึ่งรัฐบาล ช่วยสนับสนุนผู้ประกอบการกีฬาปีนหน้าผา โดยการลดหย่อนภาษีการค้าในการนำเข้าอุปกรณ์ปีนหน้าผา เพื่อลดต้นทุนให้น้อยลง เป็นแรงจูงใจให้มีผู้ลงทุนหันมาประกอบธุรกิจปีนหน้าผาเพิ่มมากขึ้น

2. การส่งเสริมการป็นหน้าผา

2.1 หน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมป็นหน้าผาให้เพิ่มมากขึ้น สนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดกิจกรรม

2.2 การกีฬาแห่งประเทศไทย หน่วยงานหลักที่ดูแล และกำกับเกี่ยวกับการกีฬา ให้การส่งเสริม และสนับสนุนในทุกๆ ด้าน ทั้งงบประมาณ สถานที่ และการพัฒนาบุคลากร

2.3 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สนับสนุนดูแลในเชิงท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวให้เกิดการจ้างงาน รับรองสถานะผู้ประกอบการกีฬาหน้าผา ตรวจสอบมาตรฐานให้อยู่ในระดับเดียวกัน

2.4 สมาคมกีฬาป็นหน้าผาแห่งประเทศไทย จัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาป็นหน้าผาให้มากขึ้น ขยายฐานจำนวนของผู้เล่นกีฬาป็นหน้าผาในระดับรากหญ้า และระดับสถานศึกษา หน่วยงานทางทหารและตำรวจ ดำเนินงานให้กีฬาป็นหน้าผาไปสู่ความเป็นเลิศ

แนวโน้มของการป็นหน้าผาของประเทศไทยในอนาคต

1. การป็นหน้าผากับการท่องเที่ยวไทย
2. การป็นหน้าผากับการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ

1. การป็นหน้าผากับการท่องเที่ยว

จากสภาพของการป็นหน้าผา ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ของประเทศไทย ข้อมูลและข่าวสารของการป็นหน้าผา จะถูกนำเสนอควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเสียเป็นส่วนมาก เนื่องจากหน้าผาสถานที่ป็นนั้น ตั้งอยู่ในจังหวัดที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปกันมาก เช่น จังหวัดกระบี่ จังหวัดเชียงใหม่ การป็นหน้าผาจึงควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวขึ้นกับจังหวัดนั้นๆ ที่จะเป็นศูนย์กลางในการรวบรวมสถานที่ที่ป็นหน้าผา และเป็นศูนย์รวมของนักป็นหน้าผาจากทั่วทุกแห่ง ให้ไปชุมนุมทำกิจกรรมป็นหน้าผา ดังรายนามจังหวัดต่างๆ ต่อไปนี้

- 1.1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล
- 1.2 จังหวัดกระบี่
- 1.3 จังหวัดเชียงใหม่

1.1 จังหวัดกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

กรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของประเทศไทย ได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานเมืองหนึ่ง ผ่านเวลาครบรอบฉลองกรุง 200 ปีแล้ว เป็นศูนย์รวมของภาคราชการ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ศูนย์รวมการค้าและเศรษฐกิจของประเทศ ศูนย์รวมการคมนาคม ศูนย์กลางการเผยแพร่ข่าวสารประชาสัมพันธ์ เป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่นมากกว่า

และเป็นเมืองที่มีปัญหาการจราจรติดขัดมากที่สุด มีคดีอาชญากรรมมากเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ เป็นเมืองที่ทั้งหน้าอยู่อาศัย และหน้าเบื้องหน้า ควบคู่กันไป

กิจกรรมการปีนหน้าผาที่จัดขึ้นในกรุงเทพมหานคร เป็นการปีนหน้าผาเทียมตามโรงยิมฝึกซ้อมปีนหน้าผาต่างๆ ก่อน แล้วจึงเดินทางออกไปปีนหน้าผาจริง ยังต่างจังหวัดรอบๆ กรุงเทพฯ ที่ระยะทางไม่ไกลมากนัก สามารถเดินทางไปกลับภายในวันเดียว เช่น จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดสระบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดอุทัยธานี และจังหวัดชลบุรี เป็นกิจกรรมที่ลักษณะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) ใช้เวลาในการทำกิจกรรมในวันหยุดสุดสัปดาห์ เสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดยาว (Long weekend)

1.2 จังหวัดกระบี่

กระบี่เป็นปฐมบทของการปีนหน้าผาในประเทศไทย เริ่มขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ. 2530 เมื่อวันเวลาได้ผ่านไปเกือบ 20 ปี แล้ว กระบี่ยังคงเป็นศูนย์รวมของนักปีนหน้าผาจากทั่วโลก ไม่ว่าจะอยู่ในฤดูท่องเที่ยว (High season) หรือนอกฤดูท่องเที่ยว (low season) จะมีนักปีนหน้าผาเดินทางเข้ามาปีนหน้าผาที่จังหวัดกระบี่อย่างไม่ขาดสาย ร้านค้าของผู้ประกอบธุรกิจปีนหน้าผา สามารถเปิดให้บริการได้ตลอดปี บางวันมีผู้มาใช้บริการมาก บางวันมากันน้อย รายได้สามารถถัวเฉลี่ยกันไป ทำให้เกิดปีนหน้าผามีงานทำตลอดทั้งปี

แนวโน้มของการปีนหน้าผาในจังหวัดกระบี่ ยังคงเป็นเช่นนี้ไปตลอด เพราะเกี่ยวข้องและควบคู่ไปกับการท่องเที่ยว จึงมีผู้คน นักท่องเที่ยว เดินทางไปเป็นจำนวนมาก และเพิ่มขึ้นทุกปี ด้วยชื่อเสียงติดอันดับความสวยงามของท้องทะเล และความสะดวกในการปีนหน้าผา จึงเป็นดั่งสวรรค์สำหรับนักปีนหน้าผาทุกคน ไม่เว้นแม้แต่นักปีนหน้าผาจากประเทศไทยเอง ถึงแม้ว่าจำนวนยังน้อยอยู่เมื่อเทียบกับนักปีนหน้าผาจากต่างประเทศ แต่บรรดาไกด์นำทางที่เป็นคนไทยก็เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ จากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งหมุนเวียนทดแทนกันไป

1.3 จังหวัดเชียงใหม่

จังหวัดเชียงใหม่ มีประวัติศาสตร์และความเป็นนามมากกว่า 700 ปี เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติที่สวยงาม มีศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นที่มีมานานจนกลายเป็นมรดกที่ล้ำค่าของถิ่นล้านนา เป็นศูนย์กลางของภาคเหนือทั้งหมด เชียงใหม่จัดเป็นเมืองท่องเที่ยวติดอันดับหนึ่งของภาคเหนือ ด้วยมีปัจจัยที่สนับสนุนทุกอย่าง จึงมีนักท่องเที่ยวเดินทางขึ้นไปเป็นจำนวนมาก กิจกรรมการบริการด้านท่องเที่ยวจึงมีมากมาย เพื่อให้บริการให้ความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับกับกิจกรรมการปีนหน้าผา ด้วยปัจจัยแวดล้อมทางธรรมชาติที่สวยงามของจังหวัดเชียงใหม่ สถานที่ปีนหน้าผามีมากมายหลายแห่ง การเดินทางสะดวกไม่ไกลเกินไป จึงมีนักปีนหน้าผาเดินทางขึ้นไปผจญภัยและสัมผัสการกับบรรยากาศการปีนหน้าผาที่จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีความสวยงามตามธรรมชาติของสถานที่ และศิลปวัฒนธรรมที่ดั้งเดิม เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง

แนวโน้มของการปั่นหน้าผาในจังหวัดเชียงใหม่ยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง การสร้างเส้นทางใหม่ให้มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และช่วยกันเผยแพร่ไปสู่จังหวัดข้างเคียงอื่นๆ เช่น จังหวัดแพร่ จังหวัดลำปาง จังหวัดเชียงราย จังหวัดน่าน บางจังหวัดเริ่มจัดกิจกรรมปั่นหน้าผาไว้คอยบริการให้กับนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศแล้ว

2. การปั่นหน้าผากับการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ

การปั่นหน้าผาในเชิงกีฬาสากลนี้ เรียกสั้นๆ ว่า "กีฬาปั่นหน้าผา" เป็นการนำหลักและวิธีการปั่นหน้าผาในธรรมชาติจริง มาใช้ปั่นกับหน้าผาเทียมที่มนุษย์คิดค้นประดิษฐ์รูปลักษณะให้คล้ายคลึงกับหน้าผาจริงมากที่สุด โดยกำหนดสร้างเส้นทางในการปั่นให้มีอุปสรรคและมีปัญหาที่ผู้แข่งขันไม่สามารถรู้ล่วงหน้าได้ แต่ผู้แข่งขันจะต้องปั่นขึ้นไปและแก้ไขปัญหาและอุปสรรคบางจุดที่กรรมการได้วางไว้ให้ได้ มีการกำหนดกติกาการแข่งขัน ให้สามารถตัดสินผลการแข่งขัน และชี้ขาดได้ว่าใครมีความสามารถในการปั่นมากที่สุด จะเป็นผู้ชนะเลิศ

สมาคมกีฬาปั่นหน้าผาแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2546 เพื่อทำหน้าที่จัดการแข่งขันกีฬาปั่นหน้าผา ในกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ 1 ที่ประเทศไทย เป็นเจ้าภาพ โดยจัดการแข่งขันที่จังหวัดสุพรรณบุรี โดยปกติ สมาคมกีฬาปั่นหน้าผา มีหน้าที่หลักในการดำเนินกิจกรรมเผยแพร่ และจัดการแข่งขันกีฬาปั่นหน้าผาภายในประเทศ คัดเลือกนักปั่นหน้าผาที่ดีที่สุด และเก่งที่สุด จากทั่วประเทศเป็นตัวแทนทีมชาติไทย ส่งเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ กีฬาปั่นหน้าผาเพื่อความเป็นเลิศ จึงเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักกีฬาปั่นหน้าผา พยายามพัฒนาความสามารถของตนเองให้มีระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อเข้าสู่การแข่งขันในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับทวีป และระดับโลก ทุกระดับมีสหพันธ์กีฬาปั่นหน้าผานานาชาติให้การรับรอง และจัดการแข่งขันให้เกิดความบริสุทธิ์ ยุติธรรม และมีมาตรฐานเป็นสากล

แนวโน้มของกีฬาปั่นหน้าผาในประเทศไทย ช่วงนี้จึงถือว่าเป็นช่วงที่กำลังตั้งตัว หากเปรียบเสมือนเด็กเล็ก ก็อยู่ในช่วงกำลังตั้งไข่ให้ยืนอยู่บนขาของตัวเองให้ได้ ควรจะได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชน และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้กีฬาปั่นหน้าผาแพร่หลายไปทั่วประเทศ สามารถคัดเลือกนักกีฬาที่มีความสามารถที่ดีที่สุดเป็นตัวแทนของประเทศ ส่งเข้าแข่งขันในระดับต่างๆ ต่อไป ปัจจุบัน ศูนย์กลางในการผลิตนักกีฬาปั่นหน้าผายังอยู่ที่หน่วยงานผู้ประกอบธุรกิจกีฬาปั่นหน้าผา เพราะว่ามีบุคลากรที่เป็นครูสอนปั่นหน้าผาเป็นโค้ชปั่นหน้าผา ซึ่งต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญในเทคนิคและทักษะต่างๆ ในการปั่น ทั้งยังมีความรู้ ความเข้าใจในการใช้อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยด้วยอยู่แล้ว จะมีความได้เปรียบมากกว่าคนอื่น ถือได้ว่าเป็นโอกาสที่ดีที่พวกเขาเหล่านี้จะอาสาเป็นนักกีฬาทิมชาติ สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติ และเป็นผลงานติดตัวตลอดไป

คำวิพากษ์วิจารณ์

ในการค้นคว้าหาข้อมูล ผู้วิจัยได้พบกับคำที่ใช้ในการเรียกชื่อกิจกรรมหลายคำ คำที่ใช้เรียกชื่ออุปกรณ์ รวมถึงคำที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างผู้ปีน(Climber) กับผู้ผ่อนเชือก (Belayer) ทำให้เกิดความสับสนว่า คำเรียกต่างๆ ที่ถูกต้องนั้นเป็นคำไหน ดังมีรายละเอียดในหัวข้อต่อไปนี้

1. คำเรียกชื่อกิจกรรมไม่ชัดเจน มีคำที่พบในการค้นหาข้อมูลอยู่ 3 คำ คือคำว่า ปีนเขา ปีนผา ปีนหน้าผา ในความเห็นของผู้ทำวิจัย คำว่าปีนเขา ไม่น่าจะใช้ เพราะคำว่า เขา หมายถึงภูเขา ดังนั้น ปีนเขา จึงน่าจะหมายถึง ปีนภูเขา ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Mountain climbing ส่วนคำว่า ปีนผา น่าจะเป็นคำพูดของคนภาคใต้ในประเทศไทย ที่ชอบพูดตัดคำให้สั้นลง ไม่น่าจะใช้เรียกชื่อกิจกรรมนี้ได้ ฉะนั้น คำว่า ปีนหน้าผา จึงเป็นคำที่เรียกได้ถูกต้อง และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพราะ หน้าผา เป็นส่วนหนึ่งของภูเขาที่ตั้งตรง การปีนหน้าผา (Rock climbing) จึงไม่ใช้การปีนภูเขา (Mountain climbing) คำว่า ปีนหน้าผาในภาษาไทย จึงไม่ตรงกับความหมายในภาษาอังกฤษ ที่แปลว่า ปีนก้อนหิน

2. คำเรียกชื่ออุปกรณ์บางชิ้น พบว่า มีคำเรียกที่ไม่เหมือนกัน เช่น อุปกรณ์ที่ใช้สวมใส่ชนิดหนึ่ง คือ ฮาร์เนส (Harness) มีชื่อเรียกที่แตกต่างกัน คือ สายรัดสะโพก ห่วงนั่งกางเกง ผู้ทำวิจัยมีความเห็นว่า ชื่อบางชื่อที่ไม่สามารถหาคำที่เหมาะสมมากำหนดได้ ก็ให้เรียกทับศัพท์ไปเลย เช่น คำว่า Harness ถ้าแปลตามรากศัพท์ แปลว่า อานม้า ถ้าพิจารณาดูการใช้งานแล้ว คำว่า อานม้าใช้กับคน คงไม่ได้ แต่ลักษณะการใช้งาน คือ รัดให้แน่นพอดีๆ คล้ายกับอานม้า ที่รัดให้แน่นกับลำตัวของม้า คำว่า สายรัดสะโพก ก็ไม่น่าจะใช้ได้ เพราะไม่ได้เป็นสายเส้นเดียวกันตลอดทั้งเส้น คำว่า ห่วงนั่ง ฟังแล้ว ไม่น่าจะเหมาะสม เพราะเวลาปีน ไม่ได้นั่งปีน ต้องอยู่ในท่ายืนเกือบตลอด คำว่า กางเกง ยิ่งไม่เหมาะสม เพราะ มองอย่างไรก็ไม่เป็นกางเกง เพียงแต่ว่า เวลาใส่ สวมใส่เหมือนกางเกงเท่านั้น

3. การใช้ภาษาติดต่อกันระหว่างคนปีน กับคนผ่อนเชือก มีคำศัพท์เฉพาะที่กำหนดไว้ว่าจะติดต่อสื่อสารกันอย่างไร ยกตัวอย่างคำว่า "On belay" คนที่จะปีน จะถามคนที่ผ่อนเชือกก่อนจะปีน เพื่อตรวจสอบความพร้อมในการผ่อนเชือกของคนผ่อนเชือกว่า เตรียมพร้อมอยู่ในหน้าที่ผ่อนเชือก หรือเปล่า ถ้าคนผ่อนเชือกตอบว่า "Belay on" แสดงว่า พร้อมที่จะผ่อนเชือกให้อยู่แล้ว จากประสบการณ์ในการปีนหน้าผาของผู้วิจัย มีความเห็นว่า กรณี คนไทย กับ คนไทยด้วยกัน น่าจะใช้ภาษาไทย โดยแปลคำว่า "On belay" เป็นภาษาไทยให้เหมาะสม เช่น "พร้อมหรือยัง" คนที่ผ่อนเชือก เมื่อพร้อม ก็ตอบว่า "พร้อมครับ" ถ้ายังไม่ตอบ ก็แสดงว่า ยังไม่พร้อม ผู้วิจัยเคยปีนหน้าผากับชาวต่างประเทศ ก็จะใช้คำที่เป็นภาษาอังกฤษว่า On belay และเวลาที่ปีนหน้าผากับคนไทยก็พยายามใช้ภาษาไทย ก็จะใช้คำว่า "พร้อมหรือยัง" เพื่อคงความเป็นไทยไว้โดยการใช้ภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

การปั่นหน้าผาได้เริ่มในประเทศไทยมาแล้วเกือบ 20 ปี ระยะเวลาที่ผ่านมาได้ทำให้เกิดกิจกรรมหลายอย่างที่เกี่ยวข้งกับการปั่นหน้าผา ในขณะเดียวกันยังมีสิ่งบกพร่องแก้ไขที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ให้เกิดประโยชน์กับวงการปั่นหน้าผามากที่สุด ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และการดูแลควบคุมการใช้พื้นที่อันเป็นทรัพยากรของชาติ ต้องกำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจนเกี่ยวกับการค้าเรียกชื่อการใช้ทรัพยากรทางธรรมชาติในการจัดกิจกรรมปั่นหน้าผา ให้เป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
2. หน่วยงานศึกษาทุกระดับ ควรให้ความสนใจในกิจกรรมปั่นหน้าผา และให้การสนับสนุนจัดกิจกรรมปั่นหน้าผาในสถาบัน เปิดโอกาสให้เยาวชนได้ทดสอบความสามารถในการปั่นหน้าผา สัมผัสการปั่นหน้าผาในมาตรฐานที่ถูกต้องและปลอดภัย
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ต้องให้การสนับสนุน เผยแพร่กิจกรรมการปั่นหน้าผา ให้เป็นที่รู้จักของสังคมเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเป็นกิจกรรมใหม่ สังคมยังมองเห็นว่าการเล่นกีฬาชนิดนี้ เสี่ยงต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้น
4. สมาคมกีฬาปั่นหน้าผาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีหน้าที่หลักสำคัญคือ เผยแพร่ความรู้ ส่งเสริมการจัดกิจกรรม สนับสนุนในการจัดการแข่งขันให้กับสถาบัน หน่วยงาน และองค์กรอื่นๆ เป็นเครือข่ายทำงานร่วมกับสมาคมฯ เพื่อขยายฐานในการผลิตนักปั่นหน้าผาให้เพิ่มมากขึ้น
5. ชุมชน สังคม และหน่วยงานภาคเอกชน ช่วยกันสนับสนุนทุนทรัพย์ เป็นค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนกิจกรรมของเยาวชน เพื่อเปิดโอกาสให้เขาเหล่านั้นเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ อันจะช่วยพัฒนาให้เยาวชนเป็นพลเมืองดีของชาติสืบไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. พัฒนางานวิจัยเชิงคุณภาพ ให้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อเพิ่มผลงานการวิจัยในแขนงอื่นๆ ให้มีมากขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อวงการปั่นหน้าผา
2. สนับสนุน ส่งเสริมให้ทีมงานวิจัย ที่สามารถนำผลของการวิจัย ไปใช้ในกลุ่มเยาวชนที่กำลังอยู่ในวัยศึกษา
3. พัฒนางานวิจัยให้ครอบคลุมถึงประชากรทั่วประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการเผยแพร่ ส่งเสริม สนับสนุน การปั่นหน้าผาให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กฤษกร วงศ์กรวุฒิ. (2543, พฤศจิกายน). "ค้นหาตัวตนบนหน้าผาหิน," อนุสาร อ.ส.ท. young traveller. 1(3): 46-56
- กองบรรณาธิการ. (2543, พฤศจิกายน). "ม.ล.ทศวรรณ เทวกุล พญาตุ๊กแก แห่งตุ๊กแกผา," อนุสาร อ.ส.ท. young traveller. 1(3): 76-78
- ขวัญใจ เอ็มใจ. (2537, มิถุนายน). "วัฒนธรรมการกินหมาก : นัยของความงาม ความรัก และความดี," สารคดี. 10(112): 89-108
- คิง คลามเบอร์. (2545, ธันวาคม). "ผจญภัยสุดขั้ว," Zoom travel magazine" 1(4): 16-21
- ทงศักดิ์ ต้นวงศ์. (2535). ประวัติและพัฒนาการของการแข่งขันเรือยาวไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ธีรวัฒน์ ประหยัดทรัพย์. (2532). หมากเพื่อการค้า. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร.
- นครเศ ธีระคำศรี และทรงยศ กมลทวิกุล. (2540, มีนาคม). "บุรุษผู้เก็บรังนกแห่งถ้ำหวางหลง," อนุสาร อ.ส.ท. 37(8): 81-86.
- นิพัทธ์พร เฟ็งแก้ว. (2537, กุมภาพันธ์). "ต้นตาล วิญญาณของเพชรบุรี," 9(108): 137-146
- ประมวล บัวทอง. (2537). พัฒนาการของกระบี่กระบอง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ปิยะฤทัย ปิโยพีระพงศ์. (2542, กรกฎาคม). "ปีนผา...ความท้าทายที่ชายหาไร่เล," อนุสาร อ.ส.ท. 39(12): 115-120
- _____. (2543, กุมภาพันธ์). "แผ่นผาและผู้คนบนอ่าวไร่เล," อนุสาร อ.ส.ท. 40(7): 75-79
- ผกายดาว สุชาพรพิทักษ์. (2535, ตุลาคม-ธันวาคม). "รังนก อาหารฮ่องเต้ จริงหรือ," สสวท. 20(80): 30-34
- พรพรรณ ทองตัน. (2542, พฤษภาคม-มิถุนายน). "เล่าเรื่องรังนกนางแอ่นในสยาม," ศิลปากร. 42(3): 87-95
- โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. (2522). พัฒนาการของกีฬามวยไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- มงคล คำเมือง. (2532). การศึกษาเกี่ยวกับมวยไทย. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- มณฑิเยร พัวไพบูลย์. (2527). พัฒนาการของกีฬาว่าวไทย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- รัชดาพร ศรีภิบาล. (2543, เมษายน-มิถุนายน). "กงเอี่ยนเกาะงาม การผูกขาดสัมปทานรังนก
ของชาวจีน," เมืองโบราณ. 26(2): 58-67.
- วราภรณ์ พลอยบริสุทธิ์. (2535, ตุลาคม). "วัน..เวลา..เหนืออ่าวพระนาง," อนุสาร อ.ส.ท.
32(3)
- วินิจ รังผึ้ง. (2534, สิงหาคม). "ปีนภูเขา..บูชาพระนอน," อนุสาร อ.ส.ท. 31(1): 97-101
_____. (2545, มิถุนายน). "ปีนป่าทายทำ..บนภูเขาและเส้นเชือก," อนุสาร อ.ส.ท.
42(11): 54-58
- วิญญู บุญยงค์. (2535). คนป่าดาดาล. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- วิวัฒน์ พันธวุฒิชยานนท์. (2544). คนนอก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพ
- วีระศักดิ์ จันทร์ส่งแสง. (2545, ธันวาคม). "ที่นี่...ไร่เล ชุมชนคนปีนเขา," สารคดี.
18(214): 73-78
- สมชาย ยี่มน้อย. (2536). ประวัติและการพัฒนาการของกีฬาตะกร้อในประเทศไทย.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สาโรจน์ มีวงษ์สม. (2541). 4 กีฬาทำทนายคนรุ่นใหม่. กรุงเทพฯ: ฐานการพิมพ์.
- โสวัตร กวาน. (2539). ศึกษาการละเล่นการควงพลองไฟของไทย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- อมรเทพ พลพิทักษ์สันติ. (2542). การพัฒนาการของไทยทุท. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อภิรักษ์ บัวภักดี. (2547, ตุลาคม). "กระบี่..อ่าวพระนาง..ไร่เล..พีพี..แหล่งปีนหน้าผาระดับ
โลก," อนุสาร อ.ส.ท. 45(3): 32-35
_____. (2548, เมษายน). "ปฐมชุมพร..เส้นทางปีนผาสายแรกของชุมพร," อนุสาร
อ.ส.ท. 45(9): 34-35
- Bonington, Chris. (1994). *Great Climbers*. Hongkong.
- Graydon, Don. (1992). *Mountaineering The Freedom of the Hills*. (fifth editor).
Vancouver: Douglas & McIntyre, Ltd.,
- Loughman, Michael. (1981). *Learning to Rock Climbing*. Sanfrancisco :
- Mood, Dale., Musker, Frank F. & Rink, Judith E. (1995). *Sports and Recreational
Activities*. USA: Mountaineering.
- Plato Cited By Edithl. Ball and Robert E. Ciprino. (1978). *Leisure service Preparation*.
New Jersey: Prentice – Hall Inc., Englewood Cliffs

Weiskopf, Donale C . (1975). *A Guide to Recreation and Leisure*. Massachusetts:
Allyn and Baron.

การกีฬาแห่งประเทศไทย

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2088 ถนนรามคำแหง หัวหมาก กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ : 0 2318 0940 โทรสาร : 0 2319 3883

อีเมลล์ : webmaster@sat.or.th

ที่ กก 5107/1991

๘ เมษายน 2547

เรื่อง ขอให้รับรองการดำเนินการ

เรียน ผู้เริ่มการจัดตั้งสมาคมกีฬาปีนหน้าผา

อ้างถึง หนังสือสมาคมกีฬาปีนหน้าผา ที่ 01/2547 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2547

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้การกีฬาแห่งประเทศไทยอนุญาตให้คณะเริ่มการจัดตั้งสมาคมกีฬาปีนหน้าผา สามารถทำหน้าที่ในการจัดเตรียมแผนงานและดำเนินการเตรียมจัดการแข่งขันกีฬา Asian Indoor Games ครั้งที่ 1 ไปพลางก่อน จนกว่าจะจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมเรียบร้อยตามกฎหมาย และออกหนังสือรับรองสมาคมกีฬาปีนหน้าผาจากประเทศไทย เป็นผู้ทำหน้าที่จัดเตรียมแผนงานการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาเทียม ในมหกรรมกีฬา Asian Indoor Games ครั้งที่ 1 และแจ้งเลขานุการของ Asian Council for Competition Climbing ต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

การกีฬาแห่งประเทศไทย ทิจารณาแล้ว อนุญาตให้ให้คณะเริ่มการจัดตั้งสมาคมกีฬาปีนหน้าผา สามารถทำหน้าที่ในการจัดเตรียมแผนงานและดำเนินการเตรียมจัดการแข่งขันกีฬา Asian Indoor Games ครั้งที่ 1 ไปพลางก่อน จนกว่าจะจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมเรียบร้อยตามกฎหมาย สำหรับการออกหนังสือรับรองสมาคมกีฬาปีนหน้าผาจากประเทศไทย เป็นผู้ทำหน้าที่จัดเตรียมแผนงานการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาเทียม ในมหกรรมกีฬา Asian Indoor Games ครั้งที่ 1 จะได้แจ้งเลขานุการของ Asian Council for Competition Climbing ต่อไป และจะแจ้งให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายอัมรินทร์ ธรรมนิรม)

ผู้อำนวยการการกีฬาแห่งประเทศไทย

ฝ่ายองค์กรและสวัสดิการกีฬา

กององค์กรกีฬา

โทร/ โทรสาร 0 2314 4941

Done
3/25/47
24/12/47
นายอัมรินทร์ ธรรมนิรม
11/1/47
16/1/47

4 กทวสสร

การกีฬาแห่งประเทศไทย
SPORTS AUTHORITY OF THAILAND

THE SPORTS AUTHORITY OF THAILAND

2088 Ramkhamhaeng Road.

Hua Mark Bangkok 10240.

THAILAND

Tel. (662) 3180940 Fax : (662) 3193883

No. 5101/ 2 / 8 2

April 22, 2004

Mr. Li Zixhin
President
Asian Council for Competition Climbing
 E-mail: cmaying@263.net

Dear Mr. Li,

On behalf of Sports Authority of Thailand (SAT), the national sports body under Thailand Ministry of Tourism and Sports, we have the pleasure to inform you that Thailand has been honoured to host "The 1st Asian Indoor Games" from November 12-19, 2005 in Thailand. The games is inaugurated so as to promote several modern and interesting indoor sports, e.g. Fin Swimming, Futsal, X Games, etc., amongst Asian community. Over 2,500 athletes from 45 nations are expected to take part in this sporting phenomenon.

Climbing is included as one of participating events. For this reason, we confer The Sport Climbing Association (Thailand) the authority to prepare and plan for the organization of Climbing competition for the successful completion of "The 1st Asian Indoor Games". In this regard, should further detailed information be required, please contact:

The Sport Climbing Association
 531, Rat-wi-thee Road Soi 21,
 Bang Yi Khan, Bang Plad
 Bangkok 10700, Thailand
 Tel: +662 434 6100, Fax: +662 435 5797
 E-mail: tsc@thaiclimbing.com.

With best regards.

Yours sincerely,

Dr. Santiparb Tejavanija
 Governor

เลขอนุญาตที่ ส. ๒๖๘ / ๒๕๖๗

ใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การ

ตามที่ นายฉันทะเชษฐ กิตติโสภณ

ได้ขออนุญาตจัดตั้ง สมาคมกีฬาป็นหน้าผา

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑. ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา และเผยแพร่กิจกรรมกีฬาป็นหน้าผาในประเทศไทย
๒. ผลิต ส่งเสริม พัฒนา และรับรองมาตรฐานกิจกรรม ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ตลอดจนบุคลากรทางค้ำกีฬาป็นหน้าผา
๓. ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับกีฬาป็นหน้าผา
๔. ส่งเสริมการจัดกิจกรรมกีฬาป็นหน้าผาจริง และหน้าผาเทียม
๕. กัดเตือนนักกีฬาป็นหน้าผาเป็นตัวแทนทีมชาติไทย ส่งเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬาป็นหน้าผา ทั้งในระดับชาติและในระดับนานาชาติ
๖. เป็นตัวแทนของชาติไทยในการเข้าร่วมเป็นสมาชิก องค์การกีฬาป็นหน้าผาในระดับนานาชาติ
๗. ส่งเสริมและช่วยเหลือสมาชิกเกี่ยวกับกีฬารวมทั้งสวัสดิการ
๘. ส่งเสริม สนับสนุนด้านวิชาการ และการศึกษาวิจัยด้านกีฬาป็นหน้าผา
๘. ดำเนินการเป็น ไปตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย
๑๐. ไม่ดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเมือง

ทั้งนี้ ไม่จัดตั้งได้ะบิลเถิด ไม่ดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับการพนัน การหาผลกำไร มาแบ่งปันกับ ตลอดจน ไม่ทำให้เสื่อมเสียศีลธรรม จารีตประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ

ที่ตั้งสำนักงาน ณ เลขที่ ๕๓๑ ถนนราชวิถี ๒๐ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร นั้น

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ดำเนินการจัดตั้งได้ และเมื่อได้จัดตั้งแล้ว ให้ปฏิบัติตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และข้อบังคับสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ โดยเคร่งครัด

อนุญาต ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๗

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรม ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

ใบอนุญาตให้ดำเนินการจัดตั้งสมาคม

ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกรรกีฬาหรือการส่งเสริมกรรกีฬาโดยตรง
ในอนุบทที่ ๐๐๓/๒๕๕๘

ในอนุบทฉบับนี้ออกให้เพื่อแสดงกั

สมาคมกีฬาปืนหน้าผา

ใต้อนุญาตให้จัดตั้งเป็นสมาคมซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับกรรกีฬาหรือการส่งเสริมกรรกีฬาโดยตรง โดยให้ปฏิบัติตามขออนุญาตนี้ กกท. กำหนด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

สำเนาถูกต้อง

(นายสันติภาพ เทชะภาณิช) ผู้ว่าการกรรกีฬาแห่งประเทศไทย

กกท. ๗

ใบอนุญาตให้ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย”
หรือมีอักษรหรือเครื่องหมายใดแสดงว่าเป็นสมาคม สโมสรหรือคณะบุคคล
ซึ่งมีกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาในนามของชาติหรือประเทศไทย

ใบอนุญาตที่ ๐๐๒/๒๕๕๘

ใบอนุญาตฉบับนี้ออกให้เพื่อแสดงว่า

สมาคมกีฬาในหน้าผา

ได้รับอนุญาตให้ ใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย”

โดยให้ปฏิบัติตามข้อบังคับและระเบียบของ กกท.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ประธาน กกท.

สำนัก กกท.

(นายสันติภาพ เกษะภณิษฐ์)

ผู้อำนวยการกีฬาแห่งประเทศไทย

ผลงานของสมาคมกีฬาปีนหน้าผา (ประเทศไทย)

พ.ศ. ๒๕๓๖ - พ.ศ. ๒๕๔๘

การปีนหน้าผา(Rock climbing) ได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยราวปี พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยนักท่องเที่ยวจากทวีปยุโรป ที่เดินทางเข้ามาปีนหน้าผาที่หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ จนกระทั่งเวลาล่วงเลยผ่านไปมากกว่า ๑๕ ปี กิจกรรมปีนหน้าผาที่จังหวัดกระบี่ ได้รับความนิยมจากชาวต่างชาติมากขึ้นทุกปี ธุรกิจเกี่ยวกับการปีนหน้าผา สร้างงานและสร้างอาชีพให้กับคนในท้องถิ่น และสามารถทำรายได้ให้กับการท่องเที่ยวไทยเพิ่มมากขึ้น

กีฬาปีนหน้าผาเทียม(Sports climbing) เริ่มเป็นที่รู้จักในหมู่นักปีนหน้าผาชาวไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ โดยได้รับทราบข่าวจากนักปีนหน้าผาชาวสิงคโปร์ว่า จะจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผาเทียมระดับนานาชาติขึ้นที่ศูนย์การค้าเวสต์เทรคประเทศสิงคโปร์ และนับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา นักกีฬาปีนหน้าผาของไทย ได้เริ่มเข้าไปมีส่วนร่วมกับการแข่งขันในระดับนานาชาติ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ โดยขอแบ่งระยะเวลาดังกล่าวออกเป็นช่วงๆ ดังนี้

๑. ยุค "เริ่มต้น" ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๖ - ๒๕๔๐
๒. ยุค "ค้นหา" ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๕
๓. ยุค "ได้มา" ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖ - ปัจจุบัน

ระยะที่ ๑ ถึง ระยะที่ ๒ ถือว่า เป็นผลงานของบุคคล หรือกลุ่มคณะบุคคล ที่อาสาเข้ามาประสานงาน สนับสนุนและจัดการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันต่างประเทศในนามตัวแทน จากประเทศไทย ถือว่าเป็นผลงานอย่างไม่เป็นทางการ(ก่อนการขอจดทะเบียนสมาคม) ของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลคณะนั้นๆ โดยที่การกีฬาแห่งประเทศไทยรับทราบ และให้การรับรองอยู่ตลอดเวลา

ในระยะที่ ๓ เริ่มรวมตัวกันของบุคคลที่บุกเบิกกีฬาปีนหน้าผาที่ผานมาในอดีต เพื่อขอจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬาปีนหน้าผา(ประเทศไทย) สำหรับเตรียมงานเฉพาะกิจ คือ คัดเลือกนักกีฬาปีนหน้าผา เพื่อทำการฝึกซ้อมและเก็บตัวนักกีฬา สำหรับส่งเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ ๑ ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจัดเตรียมคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาปีนหน้าผา ในกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ดังกล่าว

ระยะที่ ๑ ยุค "เริ่มต้น" (พ.ศ. ๒๕๓๖ - พ.ศ. ๒๕๔๐)

ยุค "เริ่มต้น" เป็นช่วงเวลาที่ยังนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติทุกปี โดยนายฉันทะเชษฐ กิตติโสภณ จากชมรมปีนหน้าผาไทย และสมาพันธ์กีฬาปีนหน้าผาไทยเป็นผู้บุกเบิกรับหน้าที่ประสานงานติดต่อกับประเทศสิงคโปร์ เป็นหัวหน้าคณะนักกีฬา โดยนายมงคล ใจดี รับเป็นที่ปรึกษา ดังมีรายละเอียดแต่ละปี ดังต่อไปนี้

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขัน/กิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2536	นายฉันทไชยชรั กิตติโสภณ หัวหน้าคณะ	The 2 nd Singapore National Rock Wall -	
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร หัวหน้าผู้ฝึกสอน	Sports Climbing Competition	
	นายสมยศ ทองแก้ว ผู้ฝึกสอน	10 - 11 September 1993 (2536)	
	นายสมพร สิบเหตุ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน	World Trade centre (outdoor)	
	นายวิจิต สายดำ นักกีฬา	Singapore	อันดับที่ 4
	นายตอโรฮิโระ จงพิจิต นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายสมจิต นิ่งวารี นักกีฬา		ตกรอบแรก
2537	นายฉันทไชยชรั กิตติโสภณ หัวหน้าคณะ	The 3 rd Singapore National Rock Wall -	
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร หัวหน้าผู้ฝึกสอน	Sports Climbing Competition	
	ว่าที่ร้อยตรีจักรพงษ์ ธรรมพงษ์บวร นักกีฬา	10 - 11 September 1994 (2537)	ตกรอบแรก
	นายสมชาย จงกลศิริ นักกีฬา	Expo Gateway, World Trade centre (Indoor)	ตกรอบแรก
	นายโสภณ ฉิมจินดา นักกีฬา	Singapore	ตกรอบแรก
2538	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษาและหัวหน้าคณะ	The 4 th Asian Championship 1995	
	นายฉันทไชยชรั กิตติโสภณ ผู้จัดการทีม	16 - 17 June 1995 (2538)	
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร หัวหน้าผู้ฝึกสอน	Expo Gateway, World Trade centre (Indoor)	
	ว่าที่ร้อยตรีจักรพงษ์ ธรรมพงษ์บวร นักกีฬา	Singapore	ตกรอบแรก
	นายสมชาย จงกลศิริ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายโสภณ ฉิมจินดา นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายวิรัช ประทุมมาศ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายเอกพันธ์ หิรัญคุปต์ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายวรธาร ฟิ่งแก้ว นักกีฬาสำรอง		
	นายชัยวุฒิ พุฒทอง เจ้าหน้าที่เทคนิคกีฬา		

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขันกิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2539	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษา	The 5 th Singapore National Sport -	
	นายฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ หัวหน้าคณะ	Climbing Championship 1996	
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร หัวหน้าผู้ฝึกสอน	21 - 21 June 1996 (2539)	
	นายสมชาย จงกลศิริ นักกีฬา	Expo Gateway, World Trade centre (Indoor)	ตกรอบแรก
	นายเอกพันธ์ ธีรญาคูปลัด นักกีฬา	Singapore	ตกรอบแรก
	นายไกรศักดิ์ บุญทิพย์ นักกีฬา		ตกรอบสอง
	นายสง่า ลอยรุ่งเรือง นักกีฬา		ตกรอบแรก
2539	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษา	The 5 th Asian Championship 1996	
	นายฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ หัวหน้าคณะ	15 - 17 November 1996 (2539)	
		Jakarta, Indonesia	
	-- ไม่สามารถส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันได้ เพราะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ไม่สามารถหาสปอนเซอร์สนับสนุนได้ -- แต่ส่งตัวแทนเข้าร่วมประชุมประจำปีของ ACCC		
2540	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษา	The 6 th Singapore National Sport -	
	นายฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ หัวหน้าคณะ	Climbing Championship 1997	
		11 - 12 July 1997 (2540)	
		Expo Gateway, World Trade centre (Indoor)	
		Singapore	
	-- ไม่สามารถส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันได้ เพราะปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ไม่สามารถหาสปอนเซอร์สนับสนุนได้ -- แต่ส่งตัวแทนเข้าร่วมสังเกตการณ์การจัดการแข่งขัน		

ระยะที่ ๒. ยุค "ค้นหา" (พ.ศ. ๒๕๔๑ - ๒๕๔๕)

ในระยะที่ ๒ เป็นยุคของการ "ค้นหา" หรือแสวงหาให้ได้มาซึ่งผู้ที่จะช่วยสนับสนุนให้นักกีฬาเป็นหน้าผาได้มีโอกาสไปร่วมแข่งขันในระดับนานาชาติ ในสภาวะที่เศรษฐกิจของประเทศไทยตกต่ำอย่างมาก เนื่องจากถูกโจมตีค่าเงินบาท ในขณะที่ชมรมปีนหน้าผาไทย และสมาพันธ์ปีนหน้าผา (ประเทศไทย) ยังคงได้รับเชิญจากประเทศสิงคโปร์ ให้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นประจำเช่นทุกปีที่ผ่านมา

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขัน/กิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2541	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษา	The 7 th Singapore National Sport -	
	นายฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ หัวหน้าทีม	Climbing Championship 1998	
	นายสมยศ ทองแก้ว ผู้ฝึกสอน	3 - 5 September 1998 (2541)	
	นางสาวรำพึง สะยู นักกีฬา	Takashimaya, Shopping Complex (Indoor)	ตกรอบแรก
	นายประจักษ์ ขุนรัตน์ นักกีฬา	Orchard road, Singapore	ตกรอบแรก
	นายอภิชาติ คงวัดใหม่ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายสมพล มุณีจันทร์ นักกีฬา		ตกรอบแรก
2542	นายมงคล ใจดี ที่ปรึกษา	The Asian Youth Championship 1999	
	นายฉันทเชษฐ์ กิตติโสภณ ที่ปรึกษา	18 - 19 June 1999 (2542)	
	นายรังสรรค์ สงวนศรี ผู้ควบคุมทีม	Expo Gateway, World Trade centre (Indoor)	
	นายธัญชัย มาลี ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน	Singapore	
	นายปรีชา ระดิ่งหิน นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายธเนศ ทองบุราณ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	เด็กชายศิริเทพ พรายยงค์ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นางสาววิมล ธเนศมณีกุล เจ้าหน้าที่เทคนิค		
	นางสาวลัดดา นนทรังสี เจ้าหน้าที่เทคนิค		

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ - ๒๕๔๕ เป็นต้นมา มีนักบินหน้าผาอิสระทั่วทุกภาคของประเทศไทยได้เดินทางไปแข่งขันในระดับนานาชาติ บางคนใช้ทุนส่วนตัว บางคนมีนักบินหน้าผาจากต่างประเทศช่วยสนับสนุนออกค่าใช้จ่ายให้ และเป็นผู้ประสานงานให้ลงแข่งในรายการต่างๆ บางคนเจ้าของผู้ประกอบการธุรกิจบินหน้าผาเป็นผู้ส่งเสริมให้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันในต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับรายการแข่งขันของต่างประเทศ และโอกาสของนักบินหน้าผาในประเทศไทย

ระยะที่ ๓. ยุค "ได้มา" (พ.ศ. ๒๕๔๖ - ปัจจุบัน)

เนื่องด้วยประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันมหกรรมกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ มีกีฬา ๙ ชนิด ที่จะต้องจัดการแข่งขัน และเป็นกีฬาที่ไม่มีการจัดการแข่งขันในกีฬาเอเชียนเกมส์และซีเกมส์ และจะต้องแข่งขันกันภายในอาคารกีฬาในร่มเท่านั้น กีฬาบินหน้าผาเป็นกีฬาประเภทหนึ่งที่อยู่ในหมวดกีฬา อดโผน คือ Extreme Sports ซึ่งมี กีฬาสเก็ตและจักรยานผาดโผนรวมอยู่ด้วย

ด้วยเหตุนี้ คณะบุคคลที่เอยช่วยกันเผยแพร่ ส่งเสริมกีฬาบินหน้าผา ทั้งที่เคยประสานงานส่งนักกีฬาไปแข่งขันยังต่างประเทศที่ผ่านมาในอดีต จึงได้กลับมาร่วมงานกันใหม่ อย่างเป็นทางการในนามของ "สมาคมกีฬาบินหน้าผา(ประเทศไทย)" โดยขอจดทะเบียนเป็นสมาคมกีฬา กับสำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้รับใบอนุญาตเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗

ภายหลังได้รับใบอนุญาตแล้ว คณะทำงานก็เริ่มเตรียมงานในเรื่องคณะกรรมการจัดการแข่งขัน การประชาสัมพันธ์คัดเลือกนักกีฬา การเตรียมนักกีฬาสำหรับฝึกซ้อมเป็นตัวแทนทีมชาติไทย ในขณะที่ภารกิจเร่งด่วนที่ต้องทำ คือ การหาโอกาสไปสาธิตกีฬาบินหน้าผาในมหกรรมกีฬาแห่งชาติ และกีฬามหาวิทยาลัย ในห้วงเวลาเดียวกัน ก็พยายามส่งนักกีฬาบินหน้าผา ที่พอจะออกทุนด้วยตัวเองไปแข่งขันต่างประเทศในระดับนานาชาติ รวมทั้งการส่งผู้บริหารสมาคมฯ เป็นตัวแทนองค์กรกีฬาของสมาคมกีฬาบินหน้าผาจากประเทศไทย เข้าร่วมกิจกรรมระดับนานาชาติ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขันกิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2547	เดือน ตุลาคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี ตัวแทน	ประชุมใหญ่สามัญระดับโลกของ UIAA UIAA General Assembly, 30 - 31 October 30 - 31 October 2004, Yeong, Korea	สมัครสมาชิก

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขัน/กิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2547	เดือน 19 – 21 พฤศจิกายน		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี ผู้จัดการทีม,ผู้ฝึกสอน	The Aslan Cup 2004, India	
	นางสาวพยอม นุ่มจันทร์ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายกิตติพงษ์ แก้วกล้า นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายนครินทร์ ฉัตรสุวรรณ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	เดือน 3 – 5 ธันวาคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี ตัวแทน	ประชุมสมาชิกภาคตะวันออกเฉียงใต้	South East
		South East Asia Sport Climbing Federation	Asia Circuit
		Annual meeting 2004, Singapore	
	เดือน 18 – 21 ธันวาคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี	สารคดีกีฬาปีนหน้าผา(วิธีการปีนโดยทั่วไป, กติกา	เด็กๆ สนใจ
	นายฉันทไชยชู กิตติโสภณ	การแข่งขันอย่างง่าย)	มากกว่า
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร	มหกรรมกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 34	ผู้ใหญ่
	นางสาวรัตนา บำรุงญาติ	จังหวัดราชบุรี	
	นายวิรัช ประทุมมาศ		
	นายวรธาร พึ่งแก้ว		
	นายนครินทร์ ฉัตรสุวรรณ		
	นายสุวิทย์ัน ประมุขจิตรกุล		

ผลงานและกิจกรรมของสมาคมกีฬาปีนหน้าผา(ประเทศไทย) ในช่วงปลายปี ๒๕๔๗
สมาคมฯ เน้นในเรื่องการประชาสัมพันธ์ รูปแบบของการเล่นกีฬา รูปแบบการแข่งขัน กฎ กติกา
มารยาทในการแข่งขัน เพื่อเผยแพร่กีฬาปีนหน้าผาให้สาธารณชนทั่วๆ ไป ได้รู้จักและเข้าใจผลแพ้
ชนะ ซึ่งกีฬาปีนหน้าผาเป็นกีฬาใหม่ล่าสุดสำหรับคนไทย

สำหรับในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ สมาคมกีฬาปีนหน้าผา(ประเทศไทย) มีผลงาน และทำกิจกรรมต่างๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ดังรายการต่อไปนี้

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขัน/กิจกรรม	ผล การแข่งขัน
2548	เดือน 8 - 11 มกราคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี เลขานุการสมาคมฯ	สาริตกีฬาปีนหน้าผา(วิธีการปีนโดยทั่วไป, กติกา	
	นายฉันทไชย ภัคศิโสภณ	การแข่งขันอย่างง่าย ๆ)	
	นายชเนศ ทองบุราณ เจ้าหน้าที่สาริต	มหกรรมกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 35	
	นายนครินทร์ ฉัตรสุวรรณ ผู้ช่วยสาริต	จังหวัดนครราชสีมา	
	เดือน 19 - 20 มีนาคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี เลขานุการสมาคมฯ	ประชุมคณะกรรมการคัดเลือกนักกีฬาปีนหน้าผา	นักกีฬาชาย
	นายทวีศักดิ์ เพ็ญประยูร	แข่งขันคัดเลือกตัวแทนนักกีฬาปีนหน้าผา	๔ คน
	นางสาวรัตนา บำรุงญาติ		นักกีฬาหญิง
	รองศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนกุล		๔ คน
	นายชัยวุฒิ พุฒิทอง		
	นายสุริยัน ปฐมวิจิตรกุล		
	เดือน 11 - 18 พฤษภาคม		
	นายรังสรรค์ สงวนศรี หัวหน้าคณะ, ผู้ฝึกสอน	International Sports Climbing Invitational	
	นายชัยวุฒิ พุฒิทอง ผู้จัดการทีม	Tournament in Huguan, Shanxi, China 2005	
	นางสาวแคทลียา อูปคำ นักกีฬา	May 11 - 18, 2005	ตกรอบแรก
	นายกิตติพงษ์ แก้วกล้า นักกีฬา		ตกรอบแรก

การแข่งขันกีฬา Asian X Games ระหว่างวันที่ ๒๖ - ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เป็นรายการแข่งขันที่สมาคมกีฬาเป็นหน้าผา ไม่ได้รับงบประมาณให้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขัน แต่นักกีฬาที่กำลังฝึกซ้อมเก็บตัวอยู่กับสมาคมฯ ได้รับงบประมาณอุดหนุนจากต้นสังกัด ทางสมาคมฯ จึงทำหนังสือแจ้งเรื่องขออนุญาตจากกีฬาแห่งประเทศไทย และให้ต้นสังกัดควบคุมนักกีฬาไปเอง

พ.ศ.	บุคคล/คณะบุคคล	รายการแข่งขันกิจกรรม	ผลการแข่งขัน
2548	เดือน 24 - 30 พฤษภาคม		
	นางสาวพยอม นุ่มจันทร์ นักกีฬา	Asian X Games VII, 2005	ตกรอบแรก
	นางสาวแคทลียา อูปคำ นักกีฬา	May 26 - 29, 2005	ตกรอบแรก
	นายกิตติพงษ์ แก้วกล้า นักกีฬา	Seoul, Korea	ตกรอบแรก
	นายมนัส พันธุ์เทศ นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายไพรัช แก้วกัน นักกีฬา		ตกรอบแรก
	นายธรรมสฤษฏ์ มีลัตย์ นักกีฬา		ตกรอบแรก

ปัจจุบัน นักกีฬาหญิง ๔ คน ชาย ๔ คน กำลังเก็บตัวฝึกซ้อมอยู่ที่หอพัก ๓๐๐ เตียง เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันมหกรรมกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๒-๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ ฝึกซ้อม สัปดาห์ละ ๖ วัน ตั้งแต่วันจันทร์ ถึงวันเสาร์ หยุดวันอาทิตย์ ห้วงเวลานี้ ไม่มีโปรแกรมแข่งขันทั้งในประเทศและต่างประเทศ จนกว่าจะถึงเดือนกันยายนจะมีการประลองคัดเลือกครั้งสุดท้าย ก่อนจะส่งรายชื่อให้คณะกรรมการฝ่ายเทคนิค และเข้าร่วมการแข่งขันชิงแชมป์เอเชียที่ประเทศอิหร่านในเดือนกันยายน รวมทั้งอาจจะเข้าร่วมการแข่งขันเป็นหน้าผา ระดับ World Cup ที่ประเทศจีนในเดือนตุลาคมอีกด้วย

๒๕๓๖ ๖/๖

กรมการท่องเที่ยว
ภาคใต้
ภูเก็ต ๔ ๕๐๓๖/๒๖-๒๖๖
๖๖๖๖๖
๖๖๖๖๖

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ ภูเก็ต ๔ ๕๐๓๖/๒๖-๒๖๖
TOURISM AUTHORITY OF THAILAND SOUTHERN OFFICE : REGION 4 (Phuket 4 ๕๐๓๖/๒๖-๒๖๖)
73-75 ถนนภูเก็ต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000 โทร. (076) 212213, 211036 โทรสาร (076) 213582
73-75 Phuket Road, Muang District, Phuket, Thailand 83000 Tel : (076) 212213, 211036 Fax : (076) 213582

ที่ นร. 6515/142

15 มิถุนายน 2537

เรื่อง กวาร์ร้องเรียนเรื่องการป็นเขา

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาคมนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี

ด้วยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้รับการร้องเรียนเกี่ยวกับกรณีที่มีบริการให้นักท่องเที่ยวป็นเขาในเขตอุทยานแห่งชาติหาคมนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี บริเวณหาดไร่เลย์ หากนำเมา และหาปลากระนาง ว่าเป็นกิจกรรมที่มักทิ้งร่องรอยการเจาะรูใส่ห่วงเชือกที่ไว้ได้เขา และแปะข้อลีสลิวาติคอยู่ตามหน้าผา ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดผลกระทบดังนี้

1. ทำลายสภาพของภูเขาหินที่สวยงามตามธรรมชาติด้วยร่องรอยการเจาะรูและแปะข้อลีสลิว
2. ภูเขาเหล่านี้เป็นภูเขาหินปูน เมื่อมีการเจาะรูจึงง่ายแก่การสึกกร่อน
3. เมื่อหน้าผาถูกเจาะ บ้างครั้งมีหินย่อยตกลงมาบริเวณหาดทรายซึ่งมีนักท่องเที่ยวพักผ่อนอยู่ จึงเกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้
4. สถานที่หนึ่งที่เป็นที่นิยมในการป็นเขา คือ บริเวณหน้าผากระนาง ด้านล่างเป็นที่ตั้งศาลพระนางอันเป็นที่เคารพศกัการะของชาวประมงและชาวบ้านในจังหวัดกระบะมีมาช้านาน จึงเป็นการไม่สมควรที่มีการป็นเขาอยู่บริเวณเหนือศาลดังกล่าว ซึ่งเหมือนเป็นการลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านนับถือ

จากผลกระทบเหล่านี้ ททท. จึงใคร่ขอให้ทางอุทยาน ฯ พิจารณามาตราการแก้ไขและป้องกันไม่ให้มีการป็นเขาในสถานที่ที่ไม่เหมาะสมดังกล่าว จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

เรียน หัวหน้าอุทยาน
เขตอุทยานหาคมน
๖ มิ.ย. ๖๓

ขอแสดงความนับถือ

(นายนิติ คงกรต)
ผู้อำนวยการสำนักงาน ททท. ภาคใต้

๖ มิ.ย. ๖๓
100 1915

ประเทศไทย

ที่ ทพ 0015-1/9781

6 มี.ค. 37
สำนักงานจังหวัดกระบี่
14.10.16
ณที่คู่มือที่ ทพ 81000

30 มิถุนายน 2537

เรื่อง การร้องเรียนเรื่องกรณีในเขต

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนธารา - หมู่เกาะพีพี

ด้วยจังหวัดกระบี่ได้รับแจ้งจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ เขต 4 ว่า มีการร้องเรียนกรณีที่มีบริการในนักท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนธารา - หมู่เกาะพีพี บริเวณหาดไร่เลย์ หากนำเมา และทากดำประนาง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ และอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว

จังหวัดกระบี่พิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีร้องเรียนดังกล่าวมีความจริงที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว แต่การอุปโลกน์คนไทยซึ่งโคลงเคลงไปแล้วโดยประกอบอาชีพหารายได้ตามสมควร เนื่องจากบริการเป็นชาติ เป็นกิจกรรมหนึ่งซึ่งถูกนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว จึงขออุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนธารา - หมู่เกาะพีพี กำกับดูแลนักท่องเที่ยว

- ห้ามเก็บซากการบริการเป็นชาติที่ตายบริเวณหาดไร่เลย์ และบริเวณอื่น ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว
- อุปโลกน์คนไทยซึ่งโคลงเคลงซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ ไว้แล้ว ณ จุดบริการดังกล่าว ขาดความเพียงพอ บริการแก่นักท่องเที่ยวที่ออกไปโดยบริเวณอื่น ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวอื่นต่อไป ตามที่อุทยานแห่งชาติ ภูเก็ตพิจารณาเห็นสมควร
- ห้ามมิให้บริการเป็นชาติให้มากขึ้นในโอกาสต่อไป และหากผู้บริการตามข้อ 2 ขก. ละเมิดการกวดขัน ให้อภัยแก่ผู้ดูแลไม่ให้บริการดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมา เพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

๑) สมพงษ์
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 โทร. (075) 611381

๒) วิเศษ พ.ศ. ๒๕๓๗
 - เพื่อให้เกิดประโยชน์
 - เพื่อให้เกิดประโยชน์
 - เพื่อให้เกิดประโยชน์
 - เพื่อให้เกิดประโยชน์
 โทร. (๐๗๕) ๖๑๑๓๘๑

๓) สมพงษ์
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 - ควบคุมดูแล (หรือ) ควบคุมดูแล
 โทร. (๐๗๕) ๖๑๑๓๘๑

การคุ้มครองและคุ้มครองสุขภาพของประชาชน

มาตรา ๖6 ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด

- (1) ยักถ่อหรือครอบครองที่ดิน รวมตลอดถึงถนนสร้าง แยกทางหรือเผาป่า
- (2) เก็บหา นำออกไป ทำควยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือ ทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม่
ขางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน ไม้หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น
- (3) นำสัตว์ออกไป หรือทำควยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์
- (4) ทำควยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่หิน กรวด หรือทราย ไร่ ๖๖
- (5) เปลี่ยนแปลงทางน้ำหรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมตื้นหรือเหือดแห้ง
- (6) ปิดหรือทำให้กีดขวางทางน้ำหรือทางบก
- (7) เก็บหา นำออกไป ทำควยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือ ทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งกล้วยไม้
น้ำผึ้ง กล้วย ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมลค้างคาว
- (8) เก็บ หรือทำควยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือผลไม้ ๖๖
- (9) นำยานพาหนะ เข้าออกหรือรื้อยานพาหนะในทางที่มีไม้จุกไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่
- (10) นำอากาศยานขึ้นลงในทางที่มีไม้จุกไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่
- (11) นำหรือปล่อยปลุกสัตว์เข้าไป
- (12) นำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์พาหนะเข้าไป เว้นแต่จะปฏิบัติตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี
- (13) เข้าไปดำเนินกิจการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ๖๖
- (14) ปักประกาศ โฆษณา หรือติดเขียนในที่ต่าง ๆ
- (15) นำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์หรืออาวุธใด ๆ เข้าไป เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงาน
เจ้าหน้าที่ และปฏิบัติตามเงื่อนไขซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่อนุญาตนั้นกำหนดไว้
- (16) ยิงปืน ทำให้เกิดระเบิดซึ่งวัตถุระเบิด หรือจุกดอกไม้เพลิง
- (17) ส่งเสียงอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวน หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่คนหรือสัตว์
- (18) ทิ้งขยะมูลฝอยหรือสิ่งต่าง ๆ ในที่ที่มีไม้จุกไว้เพื่อการนั้น
- (19) ทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิงซึ่งอาจทำให้เกิดเพลิง

ศาลแพ่งอุทธรณ์

ที่ พษ 0712.512(พษ.2)/ 1

หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ พช.2 (สุสานทอญ
75 ตำบล น.6 ก. ไสโยท อ.เมือง จ.กระบี่

๒๘ มีนาคม ๒๕๓๐

เรื่อง การกำหนดรุกนินเขาบริเวณหาคแหกนาง

เรียน หัวหน้าศูนย์ ท.ท.ท. จังหวัดกระบี่

อ้างถึง หนังสือศาลากลางจังหวัดกระบี่ ที่ พษ 0015.1/9781 ลงวันที่ 30 มิถุนายน ๒๕๓๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย แผนที่ 1 : 50,000 จำนวน 1 ฉบับ (แสดงบริเวณที่กำหนดรุกนินเขา)

ตามหนังสืออ้างถึง จังหวัดกระบี่ ได้แจ้งให้อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนราชธานี-หมู่เกาะพีพี
ทราบว่า ได้รับหนังสือร้องเรียนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้เขต 4
ว่า มีการขุดดินถมที่ของเขื่อนเขาในเขตอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนราชธานี-หมู่เกาะพีพี บริเวณหาด
ไร่เตี้ย หากอ่าวน้ำเมา และ หากคำพระนาง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติและ
อาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งจังหวัดกระบี่ได้พิจารณา เรื่องร้องเรียนดังกล่าวมีผล
ความจริงที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข แก่ควรวินิจฉัยโดยคนไทยซึ่งได้ลงทุนไปแล้วได้ประกอบอาชีพหา
รายได้พอสมควร จึงขอให้อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนราชธานี-หมู่เกาะพีพีทำคดีคัดค้านต่อไป

1. ห้ามเด็ดขาดกับการเป็นเขาหน้าผาบริเวณหน้าคำพระนางและบริเวณอื่น ๆ ที่อาจจะ
ทำให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว
2. วินิจฉัยโดยคนไทยซึ่งได้ลงทุนไปแล้วขอให้อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนราชธานี-หมู่เกาะพีพี
เป็นผู้ออกหมาย

3. ห้ามมิให้มีการเป็นเขาเพิ่มขึ้น

ทั้งนี้ อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตนราชธานี-หมู่เกาะพีพี จึงรับนโยบายดังกล่าวมาพิจารณา
ดำเนินการแล้ว โดยการออกไปสำรวจที่พื้นที่บริเวณดังกล่าวว่าเป็นกิจกรรมที่กีดกันหรือรบกวน
ให้เกิดผลกระทบ ทั้งนี้

1. หากลายหินหรือสภาพของภูเขาที่ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและภูมิทัศน์ของเกาะ
2. ภูเขาหินใหม่ที่มีการเจาะรูจะมีการสกัดถอน

3. อาจจะทำให้มีนอกเหนือออกนอกกฎเกณฑ์ของเที่ยวที่นอนพักนอนได้

4. สถานที่ดังกล่าว ซึ่งชาวเด่ได้ทิ้งหาอเจ้าที่ และเป็นทำเลที่พลักการบูชาของชาวบ้าน
ในจังหวัดกระบี่มาช้านาน จึง ไม่สมควรเป็นเขารักษา

หากอุทยานแห่งชาติหากนหรือที่ราชการอื่น ๆ เห็นสมควรให้นำเป็นกฎระเบียบนี้ ตามที่ได้
ตกลงกับผู้ประกอบการไว้ จะมีความถูกต้อง ส.ร.ม.อุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 16 (4)

ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันทราบหรือทำให้เสื่อมสภาพแก่กัน หิน กรวด หรือทราย

บทกำหนดโทษ ปรับ 20,000 บาท จำคุก 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 16 (8) เก็บหรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันทราบแก่ใบไม้ กอกไม้ หรือขวงไม้

บทกำหนดโทษ ปรับ 500 บาท

มาตรา 16 (13) เข้าไปทำเนียบกิจการใด ๆ เพื่อหาผลประโยชน์ เว้นแต่ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่

บทกำหนดโทษ ปรับ 500 บาท

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

Omni

(นายอรุณพร ไทยเจริญ)

หัวหน้าหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ ทท. 2

(สุสานหอย 75 ตำบล)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ ทพ. 2 (สุสานหอย ๗)

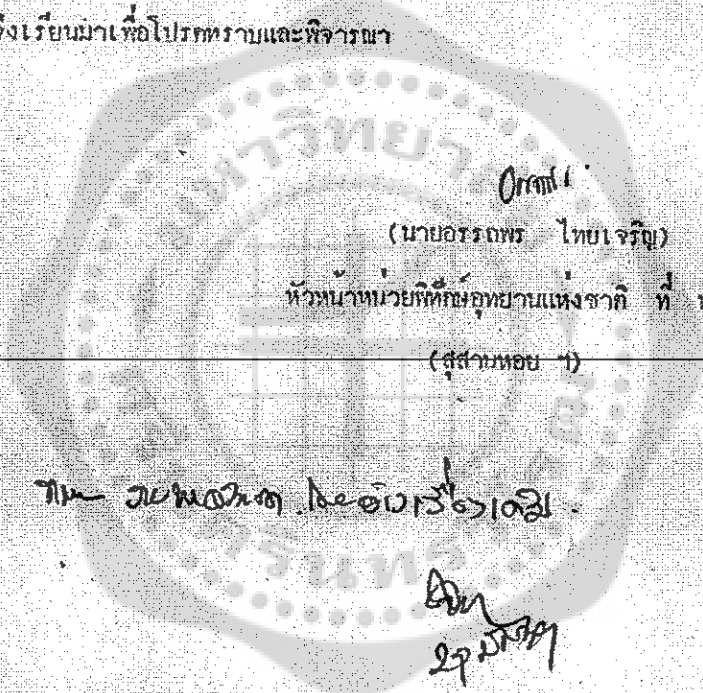
ที่ ณ 0712-512/ วันที่ มีนาคม 2539

เรื่อง การกำหนดกรุกขมอปรเมริเวณพื้นที่ป่าเขาในเขตอุทยานแห่งชาติหาคณพรัตน์ชาร่า-หมู่เกาะพีพี

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาคณพรัตน์ชาร่า-หมู่เกาะพีพี

หน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ ทพ. 2 (สุสานหอย ๗) ขอส่งหนังสือบันทึกการตรวจสอบ
ลงวันที่ 20 มีนาคม 2539 เรื่อง กำหนดกรุกขมอปรเมริเวณพื้นที่ป่าเขาในเขตอุทยานแห่งชาติหาคณ
พรัตน์ชาร่า-หมู่เกาะพีพี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณา

Ornat

(นายอรณท ไทยเจริญ)

หัวหน้าหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ ทพ. 2

(สุสานหอย ๗)

ท.ม. ว.พ.๑๓๓๓ ๒๕๐๖๖๖๑๐๘๒

๒๗ มีนาคม ๒๕๓๙

อุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี

ณ 0712.512/343

28 สิงหาคม 2539

การร้องเรียนเรื่องกรบิ่นเขา

เรียน ผู้อำนวยการส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล

ด้วยอุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี ได้รับแจ้งจากจังหวัดกระบี่ว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ เขต 4 ว่ามีการร้องเรียนกรณีการให้บริการนักท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี บริเวณเขาโครอย, เขาพม่า และเขาถ้ำพระนาง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ และอาจจะก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยวได้ และจังหวัดกระบี่ได้พิจารณาแล้ว กรณีดังกล่าวมีข้อเท็จจริงที่ควรจะได้ เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว แต่ควรอนุญาตให้คนไทยซึ่งได้ลงทะเบียนไปแล้ว ประกอบอาชีพหารายได้ความสมควร เนื่องจากบริการเป็นเขาก็เป็นกิจกรรมหนึ่งซึ่งถึงคุณก็ท่องเที่ยว เขามาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ดังกล่าว จึงขอให้อุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี กำกับดูแลดังต่อไปนี้ คือ

1. ห้ามเก็บซากสัตว์บริการเป็นเขาที่นายบริเวณเขาถ้ำพระนางและบริเวณอื่น ๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว
- * 2. อนุญาตให้คนไทยซึ่งได้ลงทะเบียนก่อนแล้ว ๗ วันแล้ว ณ จุดบริการบังคับโดยายเขา เขียงรายเขียว บริการแก่นักท่องเที่ยวต่อไปได้ในวันอื่น ๆ ที่ยังไม่เสี่ยงต่ออันตรายแก่นักท่องเที่ยวแล้วไป

3. ห้ามให้บริการบริการเป็นเขา เขื่อนน้ำขึ้นในโอกาสต่อไป และหากบริการตามข้อ 2. ยกเลิกก็จงการก็ขอให้คอยกำกับดูแลไม่ให้มีบริการดังกล่าวต่อไป

อุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี ได้พิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่จังหวัดแจ้งมาแล้ว ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริง และได้แก้ไขให้ไทยการประสานงานกับองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นได้ทันทีที่จุดปล่อยให้นักท่องเที่ยวประกอบกิจกรรมที่จังหวัดกระบี่ได้ขอความร่วมมือมาแล้วเป็นการชั่วคราว ทั้งนี้ได้ดำเนินการตรวจสอบพื้นที่ประกอบบริการ เขาค่า ในกรณีอยู่แล้ว ปรากฏว่าไม่อยู่ในเขตบริการอุทยานแห่งชาติหอนาพรกัสนารว-หมู่เกาะพีพี ตามแผนการเบื้องต้น จึงไม่สามารถจะปฏิบัติตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าไปทำเป็นกิจกรรมท่องเที่ยว และพักอาศัยในเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2536 ได้ และไม่อยู่ในข่ายที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติจะอนุญาตให้ความระมัดระวังการปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตอุทยานแห่งชาติ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2536 ได้เช่นกัน

อุทยานแห่งชาติภาคนครศรีธรรมราช-หมู่เกาะพีพี พิจารณาแล้วเห็นว่าบริเวณดังกล่าวนี้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดกระบี่ ซึ่งพื้นที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติภาคนครศรีธรรมราช-หมู่เกาะพีพี จึงควรจะดำเนินการขึ้นทะเบียนประกอบกรใหม่หรือนำพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นเขามเป็นไปอย่างถูกต้อง จึงขอหารือแนวทางปฏิบัติในกรณีดังกล่าวนี้ ยังส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล เพื่อไปรทพิจารณาสั่งการ เพื่ออุทยานแห่งชาติภาคนครศรีธรรมราช-หมู่เกาะพีพี จะได้แจ้งผู้ประกอบการและจังหวัดกระบี่ทราบต่อไป ทั้งนี้ได้จัดส่งสำเนาหนังสือ สำนกกลางจังหวัดกระบี่ ที่ กบ ๐๐15.1/9781 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2537 และบันทึกของคณะกรรมการที่ ลงวันที่ 20 มีนาคม 2539 มาไว้บนเพื่อไปรทพิจารณาด้วยแล้ว

(นายสมจิตร สภาวรัตน์มัญโญ)

นักวิชาการป่าไม้ 6 ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล

ตำแหน่งหัวหน้าอุทยานแห่งชาติภาคนครศรีธรรมราช-หมู่เกาะพีพี

ตกลงมอบ บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ อุทยานแห่งชาติภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ที่ กษ 0712.512/312 วันที่ 16 มิถุนายน 2540

เรื่อง จากนายจกนันทน์ในเขา

เรียน หัวหน้าหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ ที่ พท. 2, 3

อุทยานแห่งชาติภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ขอส่งสำเนาหนังสือ ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล ที่ กษ 0712.5/604 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2540 มาเรียนเพื่อทราบ และดำเนินการตรวจสอบให้จริงจัง และศึกษาข้อมูลผลิตภัณฑ์ นกเสีย ของกิจกรรมประเภทนันทนาการ แล้วรายงานผลให้อุทยานแห่งชาติทราบ ภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2540 น

(นายสมจิตร สภาวรัตน์ภิญโญ)

นักวิชาการป่าไม้ 6 ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล
หัวหน้าหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

บันทึกข้อความ

เลขที่: 100
วันที่: 29 / ๑๗ / 2541
โทร: 5297047-8 107096

ผ่านราชการ ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โทร. 5297047-8
 ที่ กษ 0712.5/ 129 วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2541
 เรื่อง การร้องเรียนเรื่องการป็นเขา

เรียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี

ตามหนังสือส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล ที่ กษ 0712.5/ 1011 ลงวันที่ 16 กันยายน 2539
 แจ้งแนวทางปฏิบัติกรณีผู้ประกอบการให้บริการนำนักท่องเที่ยวป็นเขาในอุทยานแห่งชาติเพื่อทราบและ
 ปฏิบัติแล้ว นั้น

บัดนี้ ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล ได้รับคำร้องจาก Paolo Vitali & Sonja Brambati
 ว่าการป็นเขาเป็นกีฬาที่มีการนิยมกันอย่างกว้างขวาง และไม่เป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมอีกด้วย ฉะนั้น
 ให้ได้รายละเอียดข้อมูล ในปัจจุบันเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตแก่ผู้ประกอบการ
 ให้บริการนำนักท่องเที่ยวป็นเขาในโอกาสต่อไป จึงขอให้อุทยานฯ ตรวจสอบรายละเอียดข้อมูลเพิ่มเติม
 ดังนี้

1. การป็นเขาในพื้นที่ของอุทยานฯ จะเป็นการทำลายหรือเกิดการเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ
 หรือไม่ มากน้อยเพียงใด
2. ในบริเวณใกล้เคียงกับอุทยานฯ มีผู้ประกอบการให้บริการนำนักท่องเที่ยวป็นเขาบ้างหรือไม่
 อย่างไร
3. อุทยานแห่งชาติมีข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร

จึงเรียนมาเพื่อทราบและพิจารณาดำเนินการ ผลเป็นประการใดรายงานให้ส่วนอุทยานแห่งชาติ
 ทางทะเลทราบ

งบท้องถิ่นและปราบปราม

 23 ก.พ. 2541

(นายทวีชัย เสนีย์ศรีสันต์)
 นักวิชาการป่าไม้ ๘ ปฏิบัติงานในหน้าที่
 ผู้อำนวยการส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล
 ร.ง.ม.๒๖๒

- 1. เรือ นว. ๘. ๓๗
- เรือ/กทท. 110. นว. ๘. ๓๗
- เรือ นว. ๑๐๓. กทท. ๑๑๐. นว. ๓๖๐, ๓๗๐
- นวิ. ๒๖ หรือ 11๐๓๖๐๓๗

- ทวีชัย
 - พงษ์เกียรติ์

 25 ก.พ. 41

Vitali & Sonja Brambati
 Aldo Moro 34/I
 22040 Ballabio (LC) - Italy
 Tel: ++39-(0)341-230130
 E-Mail: paolo_vitali@it.ibm.com

นายณัฐพร วัฒน...

เลขที่ 33
 วันที่ 6 ธันวาคม

ที่

159
 11 11 97

Tourist Authority of Thailand Headquarters
 372 Bamrung - Muang Road
 Ban Bat, Sub-District Pomparb
 Satru Phai District
 Bangkok 10100
 Thailand

National Marine Park Headquarters
 61 Pahonyothin Road
 Chatuchuk - Banghen
 Bangkok - 10900
 Thailand

Ballabio, 15 December '97.

Object: climbing in Railay.

We are italian mountaineers and climbers, Paolo is also Alpin Guide and member of the italian alpin rescue team, both members of the Group de Haute Montagne in Chamonix, France.

We visited Railay, Pra Nang and the Krabi outskirts this year for the second time. We first came in '95, and we had a superb climbing time. We'll sure return there for climbing again, with other friends, and may be, with customers.

We are writing you because we heard some voices about the possibility of closing the Park to the climbing activities, and we'd like to say some words against this possibility.

Climbing is a worldwide popular sport activity. In Italy the alpin club has about 300.000 members, and we can climb in the Alps, as in the lower crags, and lots of nice climbing ranges are situated in national parks territory.

Several articles about climbing in Railay has been published in these last years on european magazines, and we met climbers from lots of country there.

So we hardly hope that Thailand authorities will encourage the development of rock sport climbing in Railay, a clean activity that absolutely doesn't damage the natural enviroment.

Our best wishes from Italy

Paolo Vitali
 Sonja Brambati

Dr. Jiraporn...

นายณัฐพร วัฒน...
 โทร 02-2541111
 โทร 02-2541111
 12.12.97

(นายณัฐพร วัฒน...)
 โทร 02-2541111 & โทร 02-2541111
 โทร 02-2541111

11/12/97

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล โทร. 561-2918-21

ที่ กน 0712.5 1626

วันที่ 10

พฤศจิกายน 2541

อุทยานแห่งชาติ
กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช
877
141

เรื่อง การขออนุญาตนำนักท่องเที่ยวเข้าไปเป็นหน่วยในเขตอุทยานแห่งชาติเขา

เขียน หัวหน้าอุทยานแห่งชาติหาดนเรศวร-หมู่เกาะพีพี

ตามหนังสืออุทยานแห่งชาติหาดนเรศวร-หมู่เกาะพีพี ที่ กน 0712.512/ 209 ลงวันที่ 2 เมษายน 2541 รายงานข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมบินเขาในพื้นที่อุทยานแห่งชาติหาดนเรศวร-หมู่เกาะพีพี ให้ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเลทราบและพิจารณาแล้ว นั้น

ส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล ได้นำเรื่องนี้หารือแนวทางการปฏิบัติกับกองนิติการแล้ว และได้รับแจ้งว่า การนำนักท่องเที่ยวไปเขาในเขตอุทยานแห่งชาติเป็นการบริการนำเที่ยวตามระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าไปดำเนินกิจการท่องเที่ยวและพักอาศัยในอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2536 ดังนั้น หากขณะนี้ยังมีผู้ประกอบการรายใดที่ดำเนินกิจกรรมดังกล่าวอยู่ ก็ให้ผู้ประกอบการรายนั้นๆ ขึ้นเรื่องรายจ่ายเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบกรมป่าไม้ที่ได้กำหนดไว้ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการ

(นายทวีชัย เสนีย์ภักดิ์)

นักวิชาการป่าไม้ 8 ปฏิบัติงานในหน้าที่ ผู้อำนวยการส่วนอุทยานแห่งชาติทางทะเล

ศิริ สารกิจวิภา

18 มี.ย. 2541

เรียน น.อ. พท. เฉลิมอยู่สวัสดิ์

- เพื่อไปตรวจ
- สอท. 112/112 อ.ทพ. กรรณ
- การนำนักท่องเที่ยวขึ้นเขาในเขต
- อุทยานแห่งชาติ เขาในเขต นเรศวร เขาใน
- เขตเขาเขตรอยต่อ
- จังหวัดภูเก็ตใน สังกัดกรมป่าไม้
- กรมอุทยานแห่งชาติ
- เพื่อขอ สอท.มว เป็นบท ค้างงานใน สอท.มว เป็น
- บริษัทเอกชน ไร่ ๑๕
- แผนธุรกิจนำนักท่องเที่ยวขึ้นเขาในเขต
- สอท.มว เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า นเรศวร
- จังหวัดภูเก็ต
- ผนวกสารคดี # 168

อีกเห็นกรมอุทยาน

19 ก.ค. ๕๑

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายฉันทไชยชัญญ์ กิตติโสภณ
วัน เดือน ปีเกิด	17 เมษายน 2496
สถานที่เกิด	จังหวัดราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	278/126 ซังข์กระจายคอนโดมิเนียม อิศรภาพ 21 แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ฝึกสอนกีฬาป็นหน้าผาประจำสมาคมกีฬาป็นหน้าผาฯ วิทยาการกลุ่มกระเพาะต้น
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สนามรัชมังกลาภิลาสสถาน การกีฬาแห่งประเทศไทย แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2506	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (ประถมศึกษาตอนต้น, ป.4) จากโรงเรียนลำปางวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
พ.ศ. 2509	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 (ประถมศึกษาตอนปลาย, ป.7) จากโรงเรียนสารสิทธิ์พิทยาลัย อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
พ.ศ. 2512	จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (มัธยมศึกษาตอนต้น, ม.ศ.3) จากโรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
พ.ศ. 2514	จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 (มัธยมศึกษาตอนปลาย, ม.ศ.5) จากโรงเรียนสมาคมโรงเรียนราษฎร์ (ร.ร.) กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2518	ครุศาสตร์บัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาพลศึกษา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ